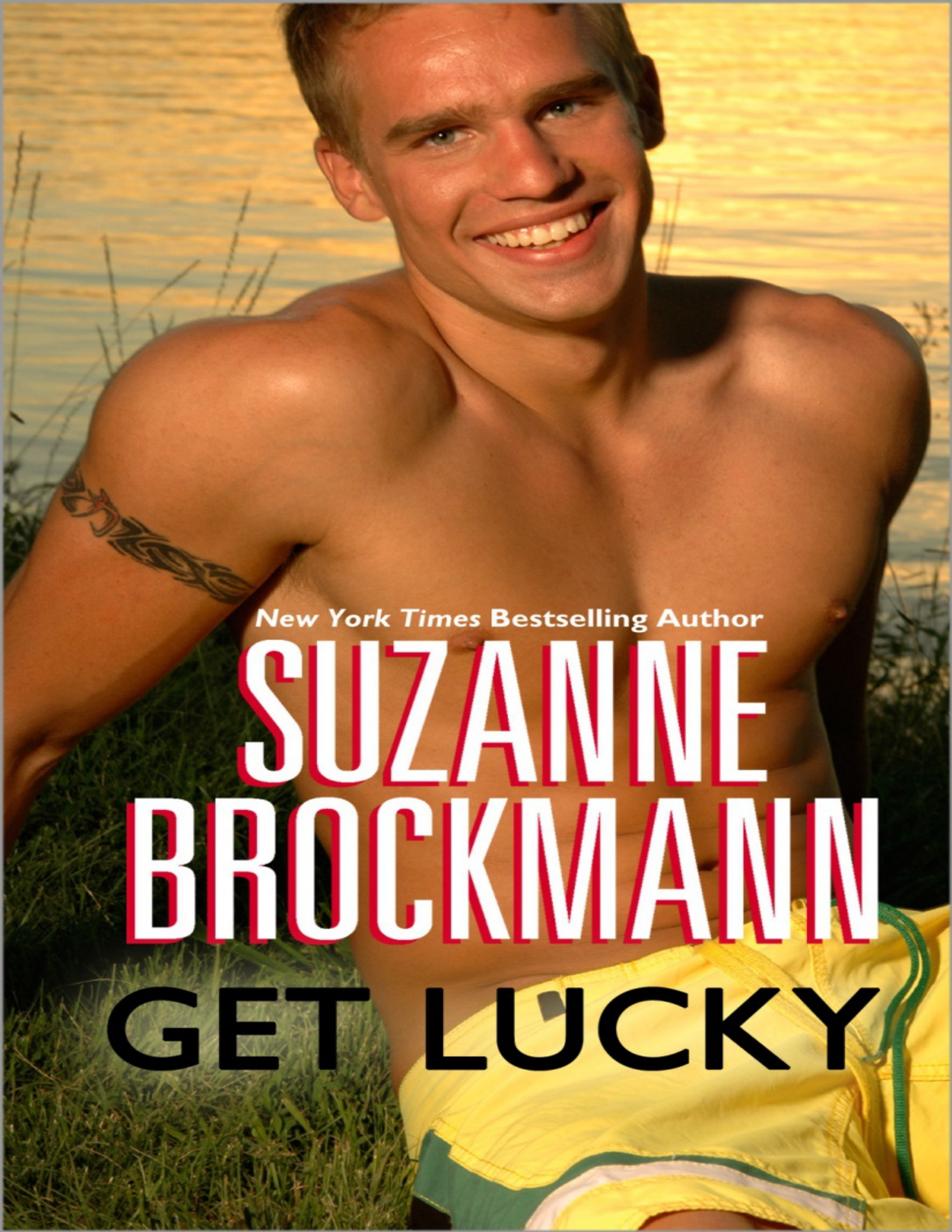

New York Times Bestselling Author

**SUZANNE
BROCKMANN**
GET LUCKY

Tóm Rồi Nhé, Lucky!

Suzanna Brockmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Mở đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16

Một kẻ cưỡng bức hàng loạt hoành hành ở hai thành phố.

Một lính SEAL sợ gần bó.

Một nữ nhà báo tình nguyện làm con mồi.

Một cuộc đuổi bắt mà mục tiêu là... May Mắn.

Tất cả làm nên câu chuyện thú vị thứ 9 trong series *Tall, dark and dangerous*.

Mở đầu

Cảm giác y như bị tông bởi một tuyến thủ bóng bầu dục nhà nghề.

Người đàn ông lao xuống cầu thang và đâm sầm vào Sydney, gần như hất cô về phía sau.

Để thêm vào sự tổn thương, hắn ta còn tưởng nhầm cô là đàn ông.

“Xin lỗi, ông bạn”, hắn nói với lại qua vai trong khi tiếp tục xuống dưới.

Cô nghe tiếng cửa trước của tòa chung cư mở ra rồi đóng sập lại.

Thật là cái kết hoàn hảo cho một buổi tối. Buổi đi chơi tối của các cô gái đã chuyển thành buổi đi chơi của một cô gái duy nhất. Bette đã để lại một tin nhắn trong máy trả lời tự động của Syd thông báo rằng cô không thể đi xem phim tối nay. Mặc chuyện gì đấy. Và chuyện đấy chắc hẳn là một anh chàng cao mét chín, vai rộng, ăn mặc kiểu cao bồi và tên là Scott hay Brad hay Wayne gì đó.

Syd cũng nhận được một cuộc gọi di động từ Hilary khi cô đang đỗ xe vào bãi. Lí do cho việc hủy hẹn của cô ấy là đứa bé đang sốt đến 38,9 độ C.

Quay lại và trở về nhà có vẻ quá mức chán nản. Vì vậy Syd đã đi xem phim một mình. Và kết quả là cô còn cảm thấy tồi tệ hơn.

Bộ phim vô nghĩa và dài lê thê, với những diễn viên trẻ lỏa lồ uốn éo trên màn hình. Cô lần lượt cảm thấy nhàm chán với cốt truyện rồi đến xấu hổ, cả cho những nam diễn viên và bản thân, vì đã bị mê hoặc bởi sự hoàn hảo hấp dẫn tuyệt đối của cơ thể họ.

Những người đàn ông như thế – hoặc như gã tuyến thủ bóng bầu dục suýt đẩy văng cô – không hẹn hò với người phụ nữ như Sydney Jameson.

Không phải do cô không hấp dẫn, bởi lẽ cô cũng có nét cuốn hút. Hay ít ra là cô có thể cuốn hút khi chịu chăm chút nhiều hơn là chỉ chải qua mái tóc của mình. Hoặc khi cô quan tâm đến chuyện mặc thứ gì đó hơn là chiếc áo phông thùng thình và một cái quần jean cũng rộng không kém, đấy là vẻ ngoài kiểu mẫu của cô – và nó khiến cho gã hoang dã tầm thường băng qua cô trên cầu thang tưởng nhầm cô là đàn ông. Tất nhiên, cô tự an ủi mình, ánh sáng mập mờ của chiếc bóng đèn 25W mà ông chủ nhà, ngài El Cheapo Thompkins, đã lắp ở hành lang cũng góp phần vào sự nhầm lẫn đó.

Syd lê bước lên tầng ba. Ngôi nhà cũ kỹ đã được sửa thành khu căn hộ vào cuối những năm năm mươi. Tầng trên cùng – trước vốn là gác mái – đã được chia thành hai căn, cả hai còn xa mới rộng rãi như người ta nghĩ khi nhìn từ phía ngoài tòa nhà.

Cô dừng lại ở đầu cầu thang.

Cánh cửa căn hộ sát cạnh cô đang hé mở.

Gina Sokoloski. Syd không biết nhiều về người hàng xóm phòng bên lẩm. Thi thoảng họ đi qua nhau trên cầu thang, kí hộ bưu phẩm khi người kia đi vắng, có vài cuộc nói chuyện ngắn gọn về những chủ đề trời ơi đất hỡi. Gina là một sinh viên đại học năm đầu, một cô gái trẻ và nhút nhát chưa đến 20 tuổi. Cô bé giản dị và lặng lẽ, hiếm khi có khách tới thăm, hoàn toàn thích hợp với Syd sau khi sống 8 tháng bên cạnh lũ nhóc hư hỏng đến từ địa ngục.

Mẹ của Gina đã đến một hai lần – một trong số những phụ nữ giàu có, trầm tĩnh và ngăn nắp, người đeo một cái nhẫn kim cương lớn và lái một chiếc ô tô giá trị hơn số tiền tối đa mà Syd có thể làm ra trong 3 năm với nghề nhà báo tự do.

Hắn ta – người đàn ông đã lao xuống cầu thang không giống một người bạn trai của Gina mà Syd có thể mừng tượng. Hắn cũng già hơn Gina đến 10 tuổi, nhưng thực ra, điều này cũng góp thêm một chứng cứ cho sự hấp dẫn từ những điểm trái ngược.

Tòa nhà cổ này vẫn gây ra rất nhiều tiếng động lạ suốt đêm. Tuy nhiên, cô dám thề rằng cô nghe thấy rõ ràng tiếng người từ căn hộ của Gina. Syd bước gần hơn đến cánh cửa để mở và nhìn vào trong, nhưng căn hộ hoàn toàn chìm trong bóng tối. “Gina?”

Cô nghe chăm chú hơn. Lại tiếng động đó. Chắc chắn là một tiếng nước nổ. Ất hẳn cái gã chết tiệt suýt đẩy ngã cô vừa mới chia tay với Gina. Hắn rời đi vội vã đến mức để cho cửa mở.

“Gina, cửa của em không khóa. Mọi chuyện ổn chứ?” Syd gõ lớn hơn khi cô đẩy cửa ra rộng hơn.

Ánh sáng mờ ảo từ hành lang chiếu vào phòng khách và....

Căn phòng bừa bộn. Đồ gỗ ngổn ngang, đèn vỡ, một giá sách đổ nhào. Vì Chúa, người đàn ông đi xuống cầu thang không phải là bạn trai của Gina. Hắn ta là một tên trộm.

Hoặc còn tệ hơn...

Tóc gáy cô dựng lên, Syd thò tay vào túi tìm chiếc điện thoại. Xin Chúa, đừng để Gina ở nhà. Xin Chúa, hãy để tiếng động nhỏ kì quặc đó là cái thùng lạnh đầy nước cổ lỗ sĩ hoặc là các ống nước hoặc là gió thổi luồn qua lỗ thông giữa trần nhà và mái hiên...

Nhưng cô lại nghe thấy nó lần nữa. Nó nhất định là một tiếng khóc thút thít bị nghẹt lại.

Những ngón tay của Syd nắm chặt chiếc điện thoại khi tay kia của cô với đến công tắc đèn trên bức tường gần cửa. Cô bật nó lên.

Và kia, rúc vào góc của phòng khách, khuôn mặt bầm tím và chảy máu, quần áo rách tạc và cũng dính đầy máu, chính là Gina.

Syd khóa cánh cửa sau cô và gọi 911.

Chương 1

<translator: midori; editor: meomatbu>

Tất cả những cuộc đàm thoại lúc sáng sớm trong văn phòng phía ngoài của Đại tá Joe Catalanotto im bật khi mọi người quay lại nhìn Lucky.

Đó là một cuộc trình diễn của những cặp lông mày giương cao và những chiếc miệng há hốc. Mức độ sững sờ cũng không thể nào cao hơn kể cả khi Đại úy Luke “Lucky” O’Donlon của Alpha Squad thuộc Đội Mười SEAL thông báo anh ta rời bỏ đơn vị để trở thành một thầy tu.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm anh ta – Jones, Blue và Skelly. Một chút ngạc nhiên lướt qua khuôn mặt điềm tĩnh của Crash Hawken. Frisco cũng ở đó, vừa rời khỏi cuộc gặp với Joe và Harvard, Chuẩn úy của đội. Lucky đã khiến tất cả hoàn toàn mất khả năng phòng vệ. Quả là vui – ngoại trừ việc anh chẳng hề cảm thấy muốn cười đùa.

“Coi nào, có phải chuyện gì to tát đâu,” Lucky nói với một cái nhún vai, hi vọng rằng chỉ đơn giản nói ra những điều mình muốn sẽ khiến mọi chuyện giống như thế, hi vọng anh có thể cảm thấy điềm tĩnh như lời nói của mình.

Skelly im lặng một cách kì lạ, không giống bản tính của mình. Nhưng Lucky không cần phải có năng lực ngoại cảm để biết người đồng đội của anh đang nghĩ gì.

Anh chàng đã ra sức vận động lâu nay để có cơ hội được tham gia vào nhiệm vụ hiện tại của Alpha Squad – một nhiệm vụ được giữ kín mà ngay cả Joe Cat cũng không biết rõ cụ thể. Anh ấy chỉ được ra lệnh sẵn sàng một đội 5 người để gài vào nơi nào đó ở Đông Âu, chuẩn bị để khởi hành ngay lúc nhận lệnh, sẵn sàng ra đi vào một thời điểm chưa xác định.

Đó là loại nhiệm vụ đảm bảo phải có trái tim đập mạnh và adrenaline chảy suốt, loại nhiệm vụ mà Lucky sống vì nó.

Và Lucky đã là một trong số ít người được chọn. Chỉ mới sáng qua anh đã thực hiện điệu nhảy chiến thắng khi Joe Cat nói với anh chuẩn bị hành lí sẵn sàng để đi. Thế mà lúc này đây, vừa vận hai tư giờ sau đó, anh đang yêu cầu sự thay thế, đề nghị với chỉ huy loại anh ra – và xin vài đặc ân để tạm thời bổ nhiệm anh vào một nhiệm vụ hoàn-toàn-không-lạnh-sống-lung ở khu căn cứ đào tạo lính SEAL ở Coronado này, càng sớm càng tốt.

Lucky cố nặn ra một nụ cười. “Anh có gặp rắc rối gì để thay thế tôi đâu, Đại tá.” Anh liếc qua Jones và Skelly, cả hai người gần như chảy nước miếng dù chỉ với ý nghĩ về nó.

Người chỉ huy ra hiệu về phía văn phòng của mình, hoàn toàn không bị lừa phỉnh bởi sự giả vờ mọi chuyện đều ổn của Lucky. “Cậu muốn vào trong và nói cho tôi tất cả những chuyện này là gì không?”

Lucky không cần sự riêng tư. “Đây không phải là bí mật lớn gì, Cat. Em gái tôi sẽ kết hôn trong vài tuần nữa. Nếu tôi đi theo nhiệm vụ này, chẳng có chút cơ hội nào tôi sẽ trở về kịp lúc.”

Wes Skelly không thể giữ miệng ngậm thêm một giây nữa. “Tôi nghĩ anh đã tới San Diego tối qua để thuyết giảng cho cô ấy về những hành động nổi loạn.”

Lucky đã dự định làm thế. Anh đến thăm Ellen và kể được cho là hôn phu của cô, một giáo sư đại học kì cục với cái tên Gregory Price, dự định đề ra luật lệ, dự định yêu cầu cô em bé-bỏng mới 22 tuổi của mình chờ ít nhất là một năm nữa trước khi cô quyết định một việc trọng đại như là kết hôn. Anh đã đi với quyết tâm hoàn toàn để thuyết phục. Con bé quá trẻ. Làm sao nó có thể sẵn sàng để trao gửi cuộc đời cho một người đàn ông mặc áo len để làm việc – khi mà nó còn chưa có cơ hội để sống một cuộc đời đích thực?

Nhưng Ellen là Ellen, và Ellen có ý của mình. Con bé quá quyết tâm, không e ngại. Và khi Lucky nhìn thấy nụ cười cô dành cho người đàn ông mà cô đã xác định sẽ cùng chia sẻ phần còn lại của cuộc đời, anh kinh ngạc vì hai anh em anh có chung một mẹ. Tất nhiên, có lẽ việc có những người cha khác nhau đã khiến họ đối lập nhau trên phương diện về sự cam kết. Bởi lẽ, mặc dù Ellen đã sẵn sàng kết hôn ở tuổi hai hai, Lucky có thể hình dung anh vẫn còn cảm thấy quá trẻ để bị trói buộc ở tuổi tám mươi hai.

Dù vậy, chính anh lại là người bỏ cuộc.

Chính Greg là người đã thuyết phục anh. Đó là cách anh ta nhìn Ellen, cái cách mà tình yêu của người đàn ông này dành cho em gái Lucky tỏa sáng trong đôi mắt đã khiến người lính SEAL phải trao cho cả hai lời chúc phúc – và lời hứa rằng anh sẽ có mặt tại lễ cưới để dắt tay cô dâu.

Chẳng bận tâm đến sự thực rằng anh phải từ chối một nhiệm vụ lí thú nhất trong năm.

“Tôi là người thân duy nhất của con bé”, Lucky lặng lẽ nói. “Tôi phải có mặt ở đám cưới của nó, nếu tôi có thể. Ít nhất tôi phải *cố gắng*.”

Đại tá gật đầu. “Được rồi.” anh nói. Lời giải thích đó là đủ với anh. “Jones, chuẩn bị hành lí sẵn sàng.”

Wes Skelly tạo ra một tiếng rên rỉ thất vọng bị cắt trở bởi một cái nhìn nghiêm khắc từ người Chuẩn úy. Anh ta quay đi một cách xác xược.

Đại tá Catalanotto liếc về phía Frisco, người làm việc như một huấn luyện viên những khi anh không bận rộn giúp vận hành cơ sở hạ tầng cho chương trình đào tạo BUDS của lính SEAL. “Cậu nghĩ sao về việc dùng O'Donlon cho dự án nhỏ của cậu?”

Alan “Frisco” Francisco đã là bạn cùng bơi của Lucky. Nhiều năm trước, họ cùng vượt qua khóa huấn luyện BUDS và sát cánh bên nhau trong vô số nhiệm vụ - cho tới chiến dịch Bão Sa Mạc. Lucky đã sẵn sàng để đi tàu đến Trung Đông với đồng đội trong Alpha Squad khi anh nhận được tin mẹ anh qua đời. Anh ở lại và Frisco đã đi - để rồi cái chân gần như bị thổi bay trong một nhiệm vụ giải cứu. Mặc dù Frisco không còn ra chiến trường, hai người vẫn gần bó với nhau.

Thực ra, Lucky sẽ trở thành cha đỡ đầu cuối năm nay khi Frisco và cô vợ Mia đón đưa con đầu lòng.

Lúc này Frisco gật đầu với Đại tá. “Được,” anh nói. “Chắc chắn rồi. O'Donlon hoàn hảo cho nhiệm vụ này.”

“Nhiệm vụ gì vậy?”, Lucky hỏi. “Nếu nó là đào tạo một đội SEAL toàn nữ, vậy thì đồng ý, cảm ơn rất nhiều, tớ là người cậu cần.”

Đó, thấy chưa? Anh đã pha trò cười. Giờ anh bắt đầu cảm thấy khá hơn. Có lẽ anh không được ra chiến trường với Alpha Squad, nhưng anh sẽ lại có cơ hội làm việc với người bạn tốt nhất của mình. Bên cạnh đó - sự lạc quan cố hữu của anh quay trở lại - anh mới *biết* rằng có một nàng người mẫu cho Victoria's Secret ngay trước mắt anh. Dù sao đi nữa, đây là California. Và không phải ngẫu nhiên mà anh có biệt danh là Lucky.

Nhưng Frisco không cười. Thực tế, anh trông cực kì nghiêm nghị trong khi kẹp tờ báo phát hành sáng dưới tay mình. “Không giống chút nào. Cậu sẽ ghét nó đấy.”

Lucky nhìn vào đôi mắt người đàn ông mà anh còn hiểu rõ hơn anh em ruột thịt. Và anh không cần nói một lời nào. Frisco biết rằng trong vài tuần tới đây người bạn thân của mình có làm gì cũng chẳng thành vấn đề. Tất cả mọi thứ sẽ mờ nhạt bên cạnh việc tuột mất cơ hội tham gia vào nhiệm vụ mà anh đã khước từ.

Frisco ra hiệu cho anh ra ngoài.

Lucky nhìn lại lần cuối văn phòng của Alpha Squad. Harvard đang lo giấy tờ để đặt anh tạm thời dưới sự chỉ huy của Frisco. Joe Cat đang mãi nói chuyện với Wes Skelly, người trông vẫn buồn phiền vì bị bỏ qua lần nữa. Blue McCoy, phó chỉ huy của Alpha Squad, đang nói chuyện điện thoại, giọng anh hạ thấp – hẳn là đang chuyện trò với Lucy. Anh ta gần đây luôn có vẻ mặt cau có như sợ người khác hót lẻo khi anh nói chuyện với vợ mình. Cô ấy là một thanh tra cảnh sát ở San Felipe, liên quan vào vài vụ bí mật lớn luôn khiến anh chàng Blue vốn lạnh lùng điềm tĩnh cũng thấy không yên.

Crash ngồi chăm chú với chiếc máy tính của mình. Jones đã rời đi một cách vội vàng, nhưng giờ đã trở lại, hành lí đã được chuẩn bị. Hẳn là ông mãnh đã đóng đồ từ tối qua, để dễ phòng, giống như Boy Scout nhỏ bé tốt bụng. Từ khi cưới vợ, cậu ta luôn nhanh chóng trở về nhà bất cứ khi nào có cơ hội, thay vì nhập hội với Lucky, Bob và Wes. Biệt danh của Jones là Cowboy, nhưng những ngày hoang dã lang thang của anh ta với việc chỉ uống rượu và theo đuổi phụ nữ đã qua lâu rồi. Lucky đã luôn coi anh chàng Jones đẹp mã, mồm mép là đối thủ cả trong tình trường lẫn chiến trường, nhưng giờ đây anh ta đã hoàn toàn mang vẻ dễ chịu, đi qua đi lại với nụ cười thường trực trên mặt, như thể anh ta biết điều gì đó mà Lucky không biết.

Mặc dù Lucky đã chiến thắng trong việc giành một chân ở đội hình hiện thời – vị trí mà anh vừa từ bỏ – Jones vẫn mỉm cười và bắt tay anh.

Sự thực là, Lucky rất bực bội với Cowboy Jones. Đúng đấy mà nói, cậu ta đáng ra phải rất đáng thương – một người đàn ông như vậy – bị trói buộc vào hôn nhân, bị cột vào với một đứa trẻ đang chảy dãi trong tã.

Phải, anh bực bội với Cowboy, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bực tức, và ghen tị với hạnh phúc trọn vẹn của cậu ta.

Frisco đang kiên nhẫn đợi ở cửa, nhưng Lucky vẫn nhõn nhơ. “Giữ sức khỏe nhé các bồ.”

Anh biết khi Joe Cat ra lệnh khởi hành, cả đội sẽ đơn giản là biến mất. Không có thời gian để nói lời tạm biệt.

“Vì Chúa, thật đáng ghét khi họ đi mà không có tớ,” anh nói với Frisco khi anh theo người bạn bước vào vùng mặt trời rạng rỡ. “Vậy, công việc là gì?”

“Cậu chưa đọc báo hôm nay phải không?”, Frisco hỏi.

Lucky lắc đầu. “Không, sao cơ?”

Frisco yên lặng đưa cho anh tờ báo mình đang giữ.

Ngày tiêu đề đã nói lên tất cả – Kẻ cường hiếp hàng loạt có liên quan tới lực lượng SEAL ở Coronado?

Lucky nguyên rửa cay nghiệt. “*Kẻ cường hiếp* hàng loạt? Đây là lần đầu tiên tớ nghe thấy.”

“Đó là lần đầu tiên bất kì ai trong chúng ta nghe đến nó,” Frisco nói nghiêm nghị. “Nhưng dường như đã có một loạt vụ hãm hiếp ở Coronado và San Felipe trong vài tuần vừa qua. Và vụ gần đây nhất – xảy ra vào 2 đêm trước – cảnh sát giờ đây tin rằng có vài mối liên kết giữa các vụ tấn công. Hoặc là họ nói vậy.”

Lucky nhanh chóng đọc lướt qua bài báo. Có rất ít thông tin về các vụ cưỡng hiếp – tổng cộng 7 vụ – hoặc về các nạn nhân. Chỉ đề cập duy nhất đến người phụ nữ bị tấn công cuối cùng – một sinh viên đại học 19 tuổi giấu tên. Trong tất cả các trường hợp, kẻ hãm hiếp trộm một cái quần tất bị bóp méo kì quặc trên đầu, nhưng hẳn ta được miêu tả là một gã da trắng với tóc húi cua màu vàng hoặc nâu, xấp xỉ 1m 83, cơ bắp rắn chắc và khoảng 30 tuổi.

Bài báo tập trung chỉ ra cách mà mỗi phụ nữ trong cả hai thành phố có thể làm để đảm bảo sự an toàn của họ. Một trong những lời khuyên là tránh xa – thật xa – căn cứ Hải quân Mỹ.

Bài báo kết thúc với một tuyên bố u ám: “Khi được hỏi về mối liên quan được đồn đại giữa kẻ hãm hiếp hàng loạt với căn cứ hải quân ở Coronado, và đặc biệt với lực lượng SEAL đóng quân ở đây, người phát ngôn của cảnh sát đã trả lời: ‘Chúng tôi sẽ điều tra triệt để, và căn cứ quân sự sẽ là điểm khởi đầu tốt.’”

“Được biết đến vì những công nghệ chiến tranh độc nhất cũng như sự thiếu kỉ cương của mình, sự hiện diện của SEAL đã được nhận biết rất nhiều trước đây ở Coronado và San Felipe, với những tiếng nổ vào đêm khuya và sáng sớm thường làm hoảng hốt những người khách ở khách sạn Hotel del Coronado danh tiếng. Không thể liên lạc với Thiếu tá Alan Francisco của SEAL để lấy bình luận.”

Lucky chửi thề lần nữa. “Đúng là cách giới thiệu khiến chúng ta giống như dòng giống của quỷ Satăng. Và để tớ đoán xem cái gã – “ anh nhìn vào phía đầu bài báo để tìm tên phóng viên “ – S. Jameson này đã cố gắng liên lạc với cậu đến mức nào.”

“Ồ, phóng viên đó đã cố gắng.” Frisco đáp lời khi anh bắt đầu di chuyển về phía chiếc xe jeep sẽ đưa anh qua căn cứ tới văn phòng của mình. Từ cái cách người bạn dựa vào cây ba-toong, Lucky có thể nói rằng đầu gối của anh ấy hôm nay rất đau. “Nhưng tớ đã lẩn trốn. Tớ không muốn nói bất kì điều gì động chạm đến cảnh sát cho tới khi tớ có cơ hội nói chuyện với Đô Đốc Forrest. Và ông ấy đồng ý với kế hoạch của tớ.”

“Là gì...?”

“Một lực lượng đặc nhiệm đã được lập nên để bắt thằng con hoang này.” Frisco nói với anh. “Cảnh sát ở cả Coronado và San Felipe cũng tham gia – cùng với cảnh sát bang, và một đơn vị đặc biệt từ FInCOM. Đô đốc đã gom vài nhóm, và bao gồm cả chúng ta. Đó là lí do tớ tới gặp Cat và Harvard. Tớ cần một sĩ quan có thể trông cậy tham gia lực lượng đặc nhiệm này. Ai đó tớ có thể tin tưởng.”

Ai đó chính xác giống như Lucky. Anh gật đầu. “Khi nào tớ bắt đầu?”

“Có một buổi gặp ở đồn cảnh sát San Felipe lúc 9 giờ sáng. Gặp tớ ở văn phòng – chúng ta sẽ cùng đi xuống đó. Mặc đồ màu trắng và mọi huân chương cậu có.” Frisco trèo lên sau bánh xe của chiếc jeep, ném cái ba-toong ra sau lưng. “Và còn nữa. Tớ muốn cậu lấy một đội, và tớ muốn cậu bắt tên khốn đó. Càng nhanh càng tốt. Nếu gã này là một chiến binh được đào tạo, chúng ta sẽ cần nhiều hơn là một lực lượng đặc nhiệm để tóm hắn ta.”

Lucky giữ chặt gờ chiếc xe jeep. “Cậu thật lòng nghĩ gã có thể là một trong số chúng ta?”

Frisco lắc đầu. “Tớ không biết. Tớ rất hi vọng không phải vậy.”

Gã yêu râu xanh đã tấn công bảy phụ nữ – một trong số đó là cô gái chỉ trẻ hơn em gái anh chút ít. Và Lucky biết rằng tên khốn đó là ai không quan trọng. Vấn đề là họ phải ngăn chặn trước khi hắn tiếp tục gây tội ác.

“Dù hắn ta là ai đi nữa,” anh hứa với người bạn thân nhất và cũng là sĩ quan chỉ huy của mình, “Tớ sẽ tìm ra hắn. Và lúc đó, hắn ta sẽ phải hối tiếc rằng mình đã sinh ra trên cõi đời này.”

***

Sydney nhẹ nhõm khi thấy rằng cô không phải là người phụ nữ duy nhất trong phòng. Cô rất vui khi biết Thanh tra cảnh sát Lucy McCoy là một thành viên của lực lượng đặc nhiệm được tổ chức sáng nay, mục đích duy nhất là bắt cho được Gã Yêu Râu Xanh San Felipe.

Trong số bảy vụ tấn công, năm vụ đã xảy ra ở khu cho thuê giá rẻ của San Felipe. Và mặc dù hai thành phố là những đối thủ trong lĩnh vực thể thao trung học phổ thông, đây là một trường hợp mà Coronado sung sướng để San Felipe giành lấy vị trí cao hơn.

Họ tập trung tại đồn cảnh sát San Felipe sẵn sàng làm việc cùng nhau để tóm lấy tên yêu nghiệt.

Syd gặp Thanh tra Lucy McCoy lần đầu vào tối thứ bảy vừa rồi. Cô ấy đã đến hiện trường căn hộ của Gina Sokoloski với vẻ rõ ràng là vừa bị kéo ra khỏi giường, khuôn mặt không hề trang điểm, các khuy áo thì cài lộn – và phát điên vì không được liên lạc sớm hơn.

Syd đã canh chừng Gina quyết liệt, cô gái với con mắt đờ đẫn vô hồn khủng khiếp và hoàn toàn im lặng sau chấn động của cuộc tấn công.

Các nam cảnh sát đã cố gắng dịu dàng, nhưng ngay cả sự dịu dàng cũng không thể làm giảm bớt sự sợ hãi vào lúc này. *Cô có thể nói cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?*

Hừm. Làm như Gina có thể nhìn vào những người đàn ông này và nói với họ cô ấy đã thấy một gã trong phòng khách của mình như thế nào, hắn ta tóm lấy cô trước khi cô có thể chạy

như thế nào, bịt chặt miệng không cho cô kêu lên, và sau đó...

Và chính cái tên hoang dã đã gần như tông Syd trên cầu thang là kẻ đã cưỡng hiếp cô gái này. Tàn nhẫn. Hung bạo. Syd có thể cược tiền rằng cô bé vẫn còn là trinh nữ, cô gái nhỏ nhắn e lệ tội nghiệp. Thật là một cách tồi tệ để làm quen với tình dục.

Syd vòng tay ôm chặt cô bé, và khẳng định chắc nịch với các điều tra viên rằng họ tốt hơn nên cử một phụ nữ xuống đây, ngay lập tức. Sau những gì Gina phải trải qua, cô ấy không cần phải nếm trải sự ngượng ngùng vì phải nói tất cả điều đó với một người đàn ông.

Nhưng Gina đã nói với Thanh tra Lucy McCoy tất cả, với âm điệu trống rỗng vô cảm – như thể cô đang tường thuật lại sự việc đã xảy ra cho ai khác chứ không phải bản thân mình.

Cô bé đã cố gắng lẩn trốn. Cô bé đã co mình vào góc phòng, và hắn ta đánh cô. Rồi lại đánh cô. Sau đó hắn ở phía trên cô, xé toạc quần áo và cưỡng bức cô. Bị bàn tay hắn bóp chặt cổ họng, cô vùng vẫy chỉ kịp thở, và hắn...

Lucy đã bình tĩnh giải thích về công tác điều tra vụ cưỡng hiếp, giải thích về cuộc kiểm tra của bác sĩ mà Gina vẫn còn phải đợi, giải thích rằng dù Gina muốn đến thế nào, cô cũng không thể đi tắm. Ít ra là chưa được.

Lucy cũng giải thích rằng Gina càng cung cấp nhiều thông tin về người đàn ông đã tấn công cô, cơ hội để họ bắt được hắn càng lớn. Nếu còn gì mà cô có thể cung cấp về những lời hắn đã nói, mọi chi tiết nhỏ nhất mà cô còn nhớ...

Syd đã mô tả người đàn ông gần như đắm sầm vào cô ở cầu thang. Ánh sáng quá tệ. Cô đã không thể quan sát kỹ hắn. Thực ra, cô thậm chí không dám chắc hắn ta không còn đội đôi tất nylon trên đầu như Gina đã tả. Nhưng cô có thể ước chừng chiều cao của hắn – cao hơn cô, và cơ thể thì cường tráng – cô có thể nói rằng hắn ta thực sự là một gã da trắng, khoảng từ 25 tới 35 tuổi, với mái tóc húi cua rất ngắn.

Và hắn nói với âm giọng trầm, đều đều. *Xin lỗi, ông bạn.*

Thật kì quái và sờn gai ốc khi nghĩ rằng gã đàn ông đã hành hung Gina có thể dành thời gian để xin lỗi vì đã va vào Syd. Cũng thật kì quái và sờn gai ốc khi nghĩ rằng nếu Syd ở nhà, cô có thể đã nghe thấy tiếng động do vật lộn, nghe thấy tiếng khóc nghẹn nghẹt của Gina và có thể cứu cô.

Hoặc, có lẽ chính Syd sẽ trở thành nạn nhân.

Trước khi họ tới bệnh viện, Gina đã nói lỏng nắm tay trên vết rách toạc ở mặt trước chiếc áo của cô và chỉ cho Lucy lẫn Syd một vết bồng. Gã con hoang đó đã đóng dấu lên ngực cô gái, với cái hình giống như hình dạng của một con chim.

Lucy cứng người lại, nhận rõ dấu vết ấy. Cô lấy cớ thoái lui, và tìm những thanh tra khác. Và vì cô nói với một giọng rất thấp, Syd đã tới gần hơn để nghe cho rõ.

“Lại là đối tượng của chúng ta,” Lucy McCoy nói một cách dứt khoát với những thanh tra kia. “Gina cũng bị đóng dấu với hình Budweiser.” (*Budweiser :hãng bia của Bỉ*)

Lại là đối tượng của chúng ta. Khi Syd hỏi rằng có những vụ tấn công tương tự không, Lucy đã nói thẳng với Syd rằng cô không được quyền để nói về chuyện đó.

Syd đã tới bệnh viện với cô gái, ở lại đó cho tới khi mẹ cô tới.

Nhưng sau đó, mặc cho sự thực là đã 3 giờ sáng, có quá nhiều câu hỏi chưa có lời giải để Syd có thể về nhà và đi ngủ. Với tư cách đã từng là một phóng viên điều tra, cô biết một vài điều về việc tìm câu trả lời cho những câu hỏi còn bỏ ngỏ. Một vài cuộc điện thoại đến đúng chỗ đã nối liên lạc cho cô với Silva Fontaine, một phụ nữ trực ca muộn ở Trung tâm Hỗ trợ Cường bức của bệnh viện. Silva đã xác nhận với Syd rằng 6 phụ nữ đã tới trong khoảng vài tuần qua. Sáu phụ nữ đó không bị tấn công bởi chồng, bạn trai hoặc người quen, đồng nghiệp. Sáu phụ nữ đó đã bị tấn công ngay tại nhà của họ bởi một kẻ không danh tính. Giống như Gina.

Một nghiên cứu nhỏ trên Internet đã phát lộ sự thực rằng budweiser không chỉ là một chai bia. Những quân nhân của Hải quân Mỹ đã vượt qua đợt huấn luyện Chiến đấu dưới nước Cơ bản khắc nghiệt tại nơi đào tạo SEAL ở gần Coronado sẽ nhận được một cái huy hiệu có hình một con đại bàng đang bay mang theo một cái đinh ba và một khẩu súng cách điệu, thể hiện sự kết nạp họ vào đơn vị SEAL.

Cái huy hiệu này được gọi là budweiser.

Mỗi lính Hải quân SEAL đều có một cái. Nó tượng trưng cho từ SEAL được ghép từ những chữ cái đầu của SEa (biển), Air (không) và Land (cạn), ba môi trường mà những người lính đặc công này chuyên hoạt động. Nói cách khác, họ nhảy ra khỏi máy bay, lao vào không gian với chiếc dù được thiết kế đặc biệt dễ dàng như khi họ vượt qua rừng rậm, hoang mạc hay thành phố, dễ dàng như khi họ bơi dưới những tầng nước sâu của biển.

Họ có một danh sách gần như vô hạn những chứng chỉ dành cho binh lính – mọi thứ từ trận đánh giáp lá cà cho tới chiến tranh máy tính công nghệ cao, từ đánh trận dưới nước cho tới thuật bắn tỉa trình độ cao cấp. Họ có thể lái máy bay hoặc tàu thuyền, điều khiển xe tăng và các phương tiện trên mặt đất.

Mặc dù không được nhắc đến, nhưng không nghi ngờ gì là họ cũng có thể vượt qua những tòa nhà cao với chỉ một cú nhảy.

Phải, danh sách này thật ấn tượng. Giống như nhìn vào một bản lí lịch của siêu nhân.

Nhưng cũng thật đáng báo động.

Bởi vì siêu anh hùng này đã trở thành kẻ xấu. Trong hàng tuần, vài gã tâm thần từ Hải quân SEAL đã theo dõi những người phụ nữ ở San Felipe. Bảy phụ nữ đã bị tấn công dã man, mà vẫn chưa có thông báo cảnh giác, không một tin tức báo cáo để những người phụ nữ đề phòng.

Syd thật sự nổi điên.

Cô dành cả đêm để viết.

Và tới buổi sáng, cô đã tới đồn cảnh sát, với bài báo tự do mà cô viết cho tờ Nhật báo San Felipe trong tay.

Cô đã được chỉ tới văn phòng cảnh sát trưởng Zale và bắt đầu thương thuyết. Cảnh sát San Felipe không muốn bắt cứ thông tin nào về những vụ tấn công bị công bố. Khi Zale biết được Syd là một nhà báo tự do, và rằng cô đã ở hiện trường vụ án nhiều giờ đêm qua, anh ta gần như bị phình động mạch. Anh ta đã đoán chắc rằng nếu sự việc bị vỡ lở, kẻ cưỡng hiếp sẽ dễ dàng lẩn trốn và họ không bao giờ bắt được gã. Cảnh sát trưởng nói thẳng với Syd rằng cảnh sát không biết chắc chắn là cả 7 vụ tấn công đều do một kẻ gây ra – vết nung của nạn nhân với cái huy hiệu budweiser chỉ được in lên người Gina và một phụ nữ nữa.

Zale đã yêu cầu Syd giữ lại tất cả thông tin chi tiết về những vụ tấn công hiện thời. Syd phản đối với yêu cầu được viết độc quyền câu chuyện sau khi kẻ hãm hiếp bị bắt, được tham gia lực lượng đặc nhiệm thành lập để bắt hãm – đề nghị rằng cô có thể viết một loạt bài được cảnh sát chấp thuận cho tờ báo địa phương, để ngay lập tức cảnh báo nguy hiểm cho mọi phụ nữ.

Zale đã dọa nạt thị uy.

Syd vẫn cương quyết mặc dù bị hãm dọa trong nhiều giờ liền, và rốt cuộc Zale cũng phải chấp nhận. Chà, cuối cùng anh ta đã đồng ý.

Và giờ cô vẫn ở đây. Ngồi giữa lực lượng đặc nhiệm.

Cô nhận ra cảnh sát trưởng và một vài thanh tra từ Coronado, cũng như vài đại diện từ Cảnh sát bang California. Và mặc dù không ai giới thiệu, cô đã biết được tên của nhóm 3 đặc vụ từ FInCOM, đó là Huang, Sudenberg và Novak – cô ghi tên họ vào sổ tay của mình.

Thật thú vị khi chứng kiến cuộc đối đầu của họ. Coronado không nghĩ nhiều về San Felipe và ngược lại. Tuy nhiên, cả hai nhóm vẫn có cảm tình với nhau hơn là cảnh sát bang. Đơn giản là những kẻ phá hoại ngầm đã bị đẩy ra xa. Lúc này sự đoàn kết đã được hình thành – ít nhất là phần nào – khi Hải quân Mỹ xuất hiện.

“Xin lỗi, tôi tới trễ.” Người đàn ông trước cửa đẹp trai đến mờ mắt – vụ mờ mắt một phần là do màu trắng sáng của bộ đồng phục hải quân và dải chói lọi của cái ruy băng sắc sỡ trên ngực anh ta. Nhưng chỉ một phần thôi. Gương mặt anh ta là gương mặt của một ngôi sao điện ảnh, với cái mũi nhỏ thanh lịch của tầng lớp quý tộc, và đôi mắt đã định nghĩa lại từ *xanh biển*. Mái tóc của anh ta như từng vạt nắng và để dài kiểu cách phía trước. Giờ đây nó được chải gọn ghề về phía sau, nhưng chỉ với một cơn gió thoảng qua, hoặc thậm chí luồng hơi ẩm nhẹ, nó có thể nhảy múa quanh gương mặt anh ta, uốn lượn lua tua những dải vàng. Làn da của anh ta rám nắng một cách hoàn hảo – như để khoe khoang tốt hơn ánh sáng lấp lánh từ hàm răng trắng khi anh ta cười.

Anh ta, không còn nghi ngờ gì nữa, tuyệt đối là phiên bản hoàn hảo của búp bê Kell ngoài đời.

(meo: búp bê Kell là anh chàng búp bê đom đóm, bạn trai của cô nàng Barbie)

Syd không dám chắc, nhưng cô nghĩ rằng dải viền trên ống tay áo chứng tỏ anh ta thuộc dạng sĩ quan nào đó.

Chàng Ken ngoài đời – với tất cả các vật dụng của Hải quân Mỹ – dường như dự định chèn đôi vai cực kì rộng của mình qua cánh cửa. Anh ta bước vào trong phòng. “Thiếu tá Francisco nhờ tôi gửi đến lời thứ lỗi.” Giọng nói của anh ta là giọng nam trung du dương, hơi vội vã với một chút âm vực từ Nam California, chàng công tử bột. “Có một vụ tai nạn trong huấn luyện cấp cao ở căn cứ, và anh ấy không thể rời khỏi.”

Thanh tra Lucy McCoy của Cảnh sát San Felipe nghiêng người về phía trước. “ Mọi người ổn cả chứ?”

“Hãy, Lucy.” Anh ta tặng một nụ cười ngắn nhưng rất đặc biệt cho nữ thanh tra. Syd chẳng chút ngạc nhiên khi anh ta biết tên của người phụ nữ tóc đen xinh đẹp này. “Bọn tôi đang có một ứng viên SEAL ở DDC – phòng giám áp trên boong. Frisco – Thiếu tá Francisco – phải bay tới đó với vài bác sĩ từ bệnh viện hải quân. Đó là một nhiệm vụ lặn thông thường, mọi thứ đã được làm hoàn hảo như trong sách – cho tới khi một trong các thí sinh bắt đầu biểu hiện triệu chứng của bệnh khí ép – lúc cậu ta đang ở dưới nước. Họ vẫn không biết chuyện quái gì đang xảy ra. Bobby kéo cậu ta lên trở lại boong tàu, rồi đưa đến DDC, nhưng theo mô tả của anh ấy, dường như cậu ta đã bị một cú CNS – một đòn tác động vào hệ thống thần kinh trung ương,” anh ta giải thích. “ Em biết đấy, khi một quả bóng nitor phồng ra ở trong não.” Anh ta lắc đầu, đôi mắt xanh mờ đi, cái miệng đẹp để mím lại. “Thậm chí nếu có sống sót, cậu ta vẫn có thể phải chịu tổn thương sâu sắc về thần kinh.”

Chàng Ken của Hải quân Mỹ ngồi xuống chiếc ghế duy nhất còn trống quanh cái bàn, đối diện thẳng với Sydney, khi anh ta nhìn quanh phòng. “Tôi chắc rằng tất cả mọi người đều hiểu Thiếu tá Francisco cần phải lo vụ này, ngay lập tức.”

Syd cố gắng không nhìn, nhưng thật khó khăn. Với khoảng cách chỉ chừng ba feet, cô sẽ thấy được những khuyết điểm của anh chàng này chứ – nếu không phải là một cái mụn thì có lẽ là một cái răng mẻ. Ít ra là một tẹo lông mũi.

Nhưng với khoảng cách ba feet, anh ta trông còn quyến rũ hơn. Và anh ta cũng có mùi rất dễ chịu.

Cảnh sát trưởng Zale ném cho anh ta một cái nhìn không thiện cảm lắm. “Và anh là...?”

Chàng Ken Hải quân đứng dậy lần nữa. “ Tôi xin lỗi. Tất nhiên, tôi phải giới thiệu bản thân.” Anh ta cười ngây thơ. Chết tiệt, nụ cười ấy nói, ta hoàn toàn quên mất rằng không phải mọi người ở đây đều biết ta là ai, ta tuyệt vời đến thế nào. “Đại úy Luke O’Donlon, thuộc Hải quân SEAL.”

Syd chẳng cần đạt trình độ tinh thông về đọc ngôn ngữ cơ thể cũng biết được rằng mọi người trong phòng – ít nhất là tất cả đàn ông – đều ghét Hải quân. Và nếu trước đây họ không có, thì chắc chắn bây giờ họ có mối căm ghét đó. Sự ganh ghét trong phòng gần như có thể sờ thấy được.

Đại úy Luke O’Donlon lấp lánh. Anh ta tỏa sáng. Toàn bộ con người anh ta là màu trắng ánh vàng lấp sắc nắng rạng rỡ cùng đôi mắt trời xanh.

Anh ta là thánh. Vị vua vĩ đại của mọi búp bê Ken.

Và anh ta biết rõ điều đó.

Tia nhìn của anh ta chạm tới Syd chỉ một thoáng trước khi anh ta nhìn quanh phòng, làm một

đánh giá về cảnh sát và đại diện FInCOM. Nhưng khi trợ lý của Zale phân phát những kẹp tài liệu, cái nhìn của Ken Hải quân trở lại chỗ Syd. Anh ta mỉm cười, và đó là một nụ cười hoàn hảo, hơi tò mò, Syd suýt cười lớn tiếng. Giờ đây bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể hỏi cô xem cô là ai.

“Cô là người của FInCOM à?” anh ta nói với cô, cầm tập tài liệu đã được chuyển cho mình và gật đầu cảm ơn nồng ấm tới người thanh tra Coronado ngồi bên cạnh.

Syd lắc đầu, không.

“Từ Cảnh sát Coronado?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi.

Zale bắt đầu nói, và Syd lắc đầu lần nữa, rồi chuyển hẳn chú ý về phía đầu bàn.

Cảnh sát trưởng San Felipe tuyên bố về việc tăng cường ô tô tuần tra ở những khu vực mà những vụ cưỡng hiếp xảy ra. Anh ta đề cập đến một đội có thể làm việc suốt ngày đêm, cố gắng để tìm ra kiểu mẫu khu vực của những vụ tấn công, hoặc giữa 7 nạn nhân. Anh ta nói về những mẫu tinh dịch và ADN. Anh ta lườm Syd khi nói về việc cần giữ kín chi tiết của những vụ cưỡng bức và phương thức hành động của tên cưỡng hiếp khỏi rò rỉ ra công chúng. Anh ta mang đến vấn đề nho nhỏ bắn thiu về cái huy hiệu SEAL, bị nung nóng bởi ngọn lửa từ một cái bật lửa và dùng để đóng dấu lên thân thể của hai nạn nhân cuối cùng.

Chàng Ken hải quân hăng giọng và chen ngang. “Tôi chắc rằng mọi người đều thấy là nếu gã đó là một lính SEAL, hẳn ta phải cực kì ngu ngốc để thông báo theo cách này. Điều này không giống như hẳn đang cố tình để mọi người tin rằng hẳn là lính SEAL sao?”

“Tất nhiên,” Zale trả lời. “Đó là tại sao mà chúng tôi bóng gió rằng chúng tôi nghĩ hẳn ta thuộc SEAL trong bài báo ra sáng nay. Chúng tôi muốn hẳn nghĩ rằng hẳn đã chiến thắng, và trở nên bất cần.”

“Vậy anh *không* nghĩ hẳn là một lính SEAL,” người lính SEAL cố gắng làm rõ vấn đề.

“Có lẽ,” Syd nháy vào, “hẳn là một lính SEAL muốn bị bắt,”

Đôi mắt của chàng Ken Hải quân hơi nhú lại khi anh ta nhìn cô, rõ ràng là đang suy nghĩ rất lung. “Tôi xin lỗi,” anh ta nói. “Tôi biết mọi người ở đây, nhưng chúng ta chưa được giới thiệu. Có phải cô là nhà tâm lý học của cảnh sát không?”

Zale không để Syd trả lời. “Cô Jameson sẽ làm việc rất thân cận với anh, Đại úy.”

Cô chứ không phải bác sĩ. Syd thấy thông tin đó được ghi nhận trong mắt của người lính SEAL.

Nhưng sau đó cô nhận ra điều Zale đã nói và ngồi lại ghế của mình. “Tôi ư?”

O'Donlon rướn về phía trước. “Xin lỗi?”

Zale trông có chút thỏa mãn với bản thân. “Thiếu tá Francisco đã đưa ra một sĩ quan yêu cầu phải có một đội SEAL tham gia lực lượng đặc nhiệm này. Thanh tra McCoy đã thuyết phục tôi rằng đó là một ý kiến hay. Nếu gã đó thuộc hoặc đã từng thuộc SEAL, các người có thể có may mắn hơn để tìm hắn ta.”

“Tôi đảm bảo, may mắn không chiếm phần nào trong đó đâu, thưa ngài.”

Syd không thể tin sự cả gan của O'Donlon. Phần ngạc nhiên là anh ta nói với giọng điệu cam đoan đến thế. Quả thực anh ta quá tự tin.

“Tôi vừa quyết định cho phép anh thành lập nhóm này, đề nghị anh để thanh tra McCoy thông báo về địa điểm và tiến trình của anh.”

“Tôi có thể lo được chuyện đó.” O'Donlon hướng một nụ cười khác về phía Lucy McCoy. “Thực ra, đó là một vinh dự.”

“Ô chà.” Syd không nhận ra mình vừa nói lớn tiếng đến khi chàng Ken hải quân nhìn cô ngạc nhiên. “Và yêu cầu,” Zale tiếp tục, “anh đồng ý đưa cả cô Jameson vào trong đội mình.”

Chàng lính SEAL cười lớn. Phải, hàm răng anh ta hoàn hảo. “Không,” anh ta nói, “Cảnh sát trưởng. Anh không hiểu. Một đội SEAL là một đội gồm lính SEAL. Cô Jamson sẽ – không có ý gì đâu, thưa quý cô – chỉ làm ngáng đường.”

“Đó là điều mà anh sẽ phải làm quen thôi.” Zale nói với anh ta với chút sung sướng thái quá. Anh ta không thích Hải quân, và anh ta không thích Syd. Đây là cách của anh ta để trả đũa cả hai. “Tôi chịu trách nhiệm về lực lượng đặc nhiệm này. Anh làm theo lời tôi, hoặc người của anh cứ việc ở lại căn cứ hải quân. Có nhiều chi tiết khác cần bàn đến, nhưng thanh tra McCoy sẽ xem xét chúng với anh.”

Bộ não của Syd đang hoạt động với tốc độ chóng mặt. Zale nghĩ anh ta sẽ tổng khứ được vài thứ ở đây – bằng cách nhét cô vào đội SEAL. Nhưng đây là câu chuyện thực – người bị thả ra *trong* giới hạn của căn cứ hải quân thì cũng như không. Cô đã nghiên cứu đủ về đơn vị SEAL trong 40 giờ rảnh rỗi vừa rồi để biết rằng những chiến binh đặc biệt không theo lẽ thường này có thể háo hức tháo bỏ sức ép khó chịu và tự mình tìm tên hãm hiếp ở San Felipe. Cô rất hiểu kì muốn biết điều gì sẽ xảy ra nếu tên tội phạm cưỡng hiếp đó *hóa ra* lại là một trong số họ. Họ có cố để che giấu không? Họ sẽ làm gì với những trừng phạt trong nội bộ đội?

Câu chuyện mà cô sẽ viết có thể là một cái nhìn xuyên suốt vào một trong những tổ chức quân đội đặc quyền của Mỹ. Và nó có thể là chính xác những gì cô cần để gây sự chú ý cho bản thân, để đạt được vị trí biên tập tạp chí, trở lại New York, điều mà cô khát khao mong muốn.

“Xin lỗi.” O'Donlon bắt đầu một câu vô cùng phổ biến của mình với lời tạ lỗi. “Nhưng không thể nào một nhân viên cảnh sát xã hội có thể làm việc với ...”

“Tôi không phải một nhân viên xã hội,” Syd chen vào.

“Cô Jameson mà một trong những nhân chứng chính của chúng ta,” Zale nói. “Cô ấy đã đổi mặt với gã đó.”

O'Donlon nao núng. Gương mặt anh ta đột nhiên tái xám, và anh ta bỏ quên lớp mặt nạ thân thiện, dễ chịu của mình. Và khi Syd nhìn vào mắt anh ta, cô nhận thấy một thoáng của sự kinh hoàng và choáng váng.

“Trời ơi,” anh ta thì thầm. “Tôi không.. Tôi rất tiếc – tôi đã không biết...”

Anh ngại ngùng. Và hổ thẹn. Thực sự rung động. “Tôi thấy mình phải xin lỗi cho tất cả đàn ông ở mọi nơi.”

Thật đáng kinh ngạc. Chàng Ken Hải quân không phải toàn là chất dẻo. Ít ra cũng có một phần là người. Con người.

Hiển nhiên, anh ta nghĩ cô là một trong những nạn nhân của vụ cưỡng hiếp.

“Không”, cô nói nhanh. “Ý tôi là, cảm ơn, nhưng tôi là một nhân chứng vì hàng xóm của tôi đã bị tấn công. Tôi đang lên cầu thang khi gã đàn ông cưỡng hiếp cô ấy đi xuống. Và tôi e rằng mình không nhìn rõ gã cho lắm.”

“Chúa ơi.” O'Donlon nói. “*Ơn* Chúa. Khi cảnh sát trưởng Zale nói.. tôi nghĩ...” Anh ta hít một hơi dài và thở mạnh ra. “Tôi rất tiếc. Tôi chỉ không thể tưởng tượng..” Anh ta hồi phục nhanh chóng, sau đó hơi rướn người về phía trước, gương mặt anh ta đầy suy tưởng. “VẬY... cô đã *nhìn thấy* hắn ta.”

Syd gật đầu. “Như tôi đã nói, tôi không...”

O'Donlon quay qua Zale. “Và anh sẽ tặng cô ấy cho *tôi*?”

Syd cười với vẻ không tin được. “Xin lỗi, tôi sẽ rất cảm kích nếu anh dùng từ khác ...”

Zale đứng dậy. Cuộc họp kết thúc. “Phải. Cô ấy là của anh.”

Chương 2

<translator: meomatbu>

“Cô đã từng được thôi miên chưa?” Lucky liếc nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh khi anh đưa chiếc xe tải vào con đường chính dẫn đến căn cứ hải quân.

Cô quay sang tặng cho anh cái nhìn ngờ vực.

Cô quả là giỏi với cái nhìn ấy. Anh tự hỏi phải chăng nó là bản tính tự nhiên hay cô đã luyện tập để khiến nó hoàn hảo, kiểu như thực hành hàng giờ trước tấm gương trong nhà tắm. Ý nghĩ ấy khiến anh mỉm cười, điều chỉ làm cái quắc mắt của cô dữ dằn hơn.

Cô khá đẹp – nếu bạn là người đi tìm người phụ nữ che đầy mọi đường cong dưới kiểu áo không phân biệt nam nữ, người phụ nữ không bao giờ mỉm cười.

Không, anh thích thú, quan sát cô tỉ mỉ hơn khi dừng đèn đỏ. Anh đã một lần hẹn hò với kiểu phụ nữ không cười bao giờ. Jacqui Fontaine. Nàng là người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp rất khiếp hãi với những nếp nhăn nên luôn cẩn thận tránh mọi cảm xúc. Thực ra, nàng đã nổi giận với anh vì anh đã khiến nàng cười. Ban đầu anh nghĩ nàng chỉ đùa thôi, nhưng cô nàng nghiêm túc thật. Nàng đã yêu cầu anh đưa về căn hộ của nàng sau khi họ xem phim, nhưng anh đã từ chối. Tình dục rõ ràng là kỳ quái. Sẽ giống như làm tình với một ma-nơ-canh. Ý nghĩ ấy vẫn khiến anh rùng mình.

Tuy nhiên, người phụ nữ này có những đường nét của nụ cười quanh đôi mắt. Bằng chứng cô đã cười. Thực tế hẳn là thường xuyên.

Cô chỉ không có ý cười với *anh*.

Tóc cô dày và sẫm, ôm quanh khuôn mặt, không kiểu cách và bình thường – cắt ngắn đủ để cô có thể đi ra ngoài chỉ với không hơn những ngón tay cào qua sau khi rời khỏi giường.

Đôi mắt cô màu nâu sẫm và lớn đến khó tin trên khuôn mặt chỉ có thể được gọi là mắt tiên nữ.

Dĩ nhiên với điều kiện là những tiên nữ có một liều oán giận nguyên cả tảng. Cô không thích anh. Cô không thích anh từ khoảnh khắc anh bước vào phòng hội thảo của đồn cảnh sát San Felipe.

“Cindy phải không?” Anh biết quá rõ tên cô là Sydney. Nhưng kiểu phụ nữ nào lại có tên là *Sydney*? Nếu anh sẽ phải giữ trẻ cô nàng có khả năng nhận dạng gã Yêu Râu Xanh San Felipe, sao cô ta không có tên là Crystal hay Mellisande – và ăn mặc tương hợp?

“Không,” cô nói qua môi mím chặt, bằng một giọng trầm và khô khan giả tạo, gọi cảm lạ thường khi xét cái thực tế là rõ ràng cô không muốn ai nhìn mình mà lại liên tưởng chút gì tới tình dục, “không phải. Và chưa, tôi chưa từng bị thôi miên.”

“Tuyệt,” anh nói, ráng để âm thanh có vẻ nhiệt tình hết mức khi đỗ xe vào bãi đậu gần văn phòng của Frisco. Giờ cũng là văn phòng *mình*, ít nhất tạm thời là vậy. “Rồi chúng ta sẽ vui đây. Một cuộc phưu lưu thực sự. Vùng đất chưa thăm dò. Vụ việc liêu lĩnh và những thứ tương tự.”

Giờ thì Sydney đang nhìn anh bằng một thứ cảm xúc có bà con với nỗi ghê rợn trong đôi mắt. “Anh không thể nghiêm túc.”

Lucky lấy khóa khỏi ổ rồi mở cửa chiếc xe tải. “Dĩ nhiên là không. Không hẳn. Ai mà lại muốn nghiêm túc hoàn toàn về mọi thứ chứ?” Anh trèo ra rồi quay lại nhìn cô. “Nhưng phần tôi không hoàn toàn nghiêm túc là vấn đề có trở nên tức cười hay không. Thực ra, tôi hồ nghi là nó sẽ chả thú vị gì. Chắc là chán ngắt. Trừ khi trong lúc cô ở dưới, tôi có thể thuyết phục nhà thôi miên khiến cô kêu quàng quạc như vịt.”

Nếu cô nàng là Crystal hay Mellisande, Lucky sẽ nháy mắt với cô, nhưng anh biết, không chút nghi ngờ, rằng nháy mắt với Sydney sẽ chỉ đem lại kết quả là sự gắng sức làm tan chảy anh thành một đồng chất nhầy nhóp nháp không thể nhận diện bằng ánh mắt trùng trùng tia chết của cô.

Hầu hết phụ nữ thích được nháy mắt. Hầu hết phụ nữ có thể dụ đi bởi một cái nhìn ngưỡng mộ và một lời khen ngợi. Hầu hết phụ nữ phản ứng với ngôn ngữ cơ thể “Này, bé cưng” của anh lẫn sự ve vãn tinh tế bởi cái câu ấy và rồi khôn khéo tán tỉnh ngược lại. Với hầu hết phụ nữ, anh không phải chờ lâu để có một lời mời đi từ tán tỉnh khéo léo cho tới cảm dỗ hết tốc lực.

Tuy nhiên, Sydney không phải hầu hết phụ nữ.

“Cảm ơn, nhưng tôi không muốn bị thôi miên,” cô bảo anh khi vụng về trèo khỏi buồng lái chiếc xe tải. “Tôi đã đọc được rằng vài người ít bị ảnh hưởng bởi thuật thôi miên – rằng họ không thể bị thôi miên. Tôi rất chắc chắn mình là một trong số đó.”

“Sao cô biết,” Lucky lý sự. “nếu chưa bao giờ thử?”

Nụ cười ác chiến nhất của anh ngay tức thì khiến cô nảy lên. “Chỉ lãng phí thời gian thôi,” cô nói lạnh lùng.

“À, tôi e là mình không nghĩ thế.” Lucky gắng dùng nụ cười hối lỗi của mình khi anh dẫn đường vào tòa nhà, nhưng nó cũng chả được việc gì. “Tôi đoán cô sẽ có cơ hội chứng minh tôi sai.”

Sydney vẫn cứng rắn. “Anh đã *bao giờ* không làm theo ý mình chưa?”

Lucky giả vờ nghĩ về điều đó một lúc. “Không,” sau đó anh nói. Và cười. “Tôi luôn làm theo ý mình, và tôi chưa từng nghiêm túc hoàn toàn. Cô cứ nhớ thế, rồi chúng ta sẽ hòa thuận thôi.”

Sydney đứng trên hành lang tòa nhà quan sát khi Đại úy Luke O'Donlon chào đón một phụ nữ đáng yêu, tóc sẫm, mang bầu to tướng với một phiên bản cực kỳ hấp dẫn từ kho tàng mệnh mông những nụ cười của anh ta.

“Hãy, người đẹp – em đang làm gì ở đây thế?” Anh vòng tay quanh người cô rồi thả một nụ hôn nồng nàn lên môi cô nàng.

Vợ anh ta. Hẳn phải vậy.

Buồn cười thật, Syd không tin người đàn ông này có khả năng đã kết hôn. Và cũng chẳng có lý. Anh ta không đi đứng như một người đã lập gia đình. Chắc chắn không nói năng như một người đã lập gia đình. Mọi thứ về anh ta, từ cái cách ngồi khi lái xe cho đến cái cách anh ta cười với bất kỳ điều gì có liên quan nhỏ nhất đến nữ giới, đều la lên là gã độc thân. Gã độc thân *hủy diệt*.

Nhưng khi Syd tiếp tục nhìn, anh ta cúi xuống và áp mặt vào cái bụng ươn mềm của người phụ nữ. “Chào trong đó nhé!”

Cho dù có là ai, cô nàng cũng thật lộng lẫy. Mái tóc dài, thẳng mượt, sẫm màu đổ xuống lưng cô. Khuôn mặt với những nét nhỏ nhắn mang chút nét của vùng Viễn Đông. Đôi mắt lại xinh đẹp đang đảo tròn khi cô nàng cười.

“Đây là lý do tôi không tới đây thường xuyên,” cô nói với Syd qua đỉnh đầu O’Donlon khi anh áp tai vào bụng cô, lần này lắng nghe chăm chú. “Nhân tiện, tôi là Mia Francisco.”

Francisco. Vợ của Thiếu tá.

“Thằng bé đang hát bài Shania Twain,” O’Donlon báo cáo, nhìn ra sau Syd và tươi cười. “Một nhóc Frisco nói rằng sẽ không bao giờ rời chiếc máy nghe CD của cháu chẳng?”

Syd quay lại và thấy một cô bé tuổi thiếu niên đang đứng sau cô – đôi chân dài và cánh tay mảnh dẻ, được bao quanh bởi một đám mây thú vị những lọn tóc đỏ.

Cô bé mỉm cười, nhưng rõ ràng là không nhiệt tình lắm. “Ha ha, chú Lucky,” cô bé nói. “Ngộ thật.”

“Bọn em nghe về vụ tai nạn lặn,” Mia giải thích khi O’Donlon đứng thẳng dậy. “Họ không công bố cái tên nào, và không thể liên lạc với Alan, nên Tasha bảo em lái đến đây để chắc rằng Thomas không sao.”

“Thomas?”

“King,” Mia nói. “Cậu học sinh cũ của em ấy? Anh nhớ cậu ta chứ? Cậu ấy đang tham gia khóa huấn luyện BUDS với lớp này mà.”

“Phải.” O’Donlon bật ngón tay. “Đúng rồi. Thằng nhóc đen, thái độ nghiêm nghị.”

“Không phải Thomas,” cô bé tóc đỏ – Tasha – nói với anh. “Người bị thương là người khác.”

“Một thiếu úy tên là Marc Riley. Cậu ta đã ổn định rồi. Cậu ta bị đau khá nặng, nhưng không tệ như bọn em nghĩ lúc đầu.” Mia lại mỉm cười với Syd, thân thiện nhưng tỏ mò, đi từ chiếc áo khoác lạnh hình thể kỳ quái, chiếc quần ka-ki phồng phình, đôi giày thô kệch đến cái áo phong cách đàn ông cô đã phủ đến tận cổ.

Sydney không nghi ngờ là trông cô khác biệt xa lắc với những kiểu phụ nữ thường đeo quanh Đại úy O’Donlon.

“Tôi xin lỗi,” Mia nói tiếp. “Chúng tôi không định bắt cóc Lucky thế này.”

Lucky. Cô bé cũng gọi O’Donlon bằng cái tên ấy. Quả là hoàn hảo. Syd cố gắng hết sức để không cười ngớ ngẩn.

“Không thành vấn đề,” cô nói. “Tôi là Syd Jameson.”

“Bọn anh làm việc cùng nhau trong một dự án đặc biệt,” người đàn ông có cái biệt danh thực sự là *Lucky* xen vào, như thể anh ta sợ rằng Mia có thể cho là họ có mối quan hệ. Phải, như thế là thế vậy.

“Cùng dự án Lucy McCoy đã đá bọn em ra khỏi văn phòng Alan để bàn luận với anh ấy hả?” Mia hỏi.

Lucky bắt đầu nói, rồi đặt hai bàn tay qua đôi tai Tasha và thăm thì. Cô bé khúc khích, và anh nháy mắt với nó trước khi nhìn Mia. “Lucy đã ở đây rồi hả?”

“Bảo Alan anh đến muộn là lỗi của em nhé.”

“Ừ, tuyệt đấy.” Lucky cười khi anh vẫy chào tạm biệt, dẫn đường Sydney đến một trong những hành lang. “Tôi sẽ bảo với cậu ấy tôi đến trễ vì phải dừng lại tán tỉnh vợ cậu ấy. *Thế còn hơn là tuyệt nữa.*”

Sydney không thể ngừng nghĩ. Cô không mấy may nghi ngờ rằng bất kể O’Donlon lấy cớ gì cho việc đến trễ, anh ta sẽ được tha thứ tức thì. Đàn ông trưởng thành không giữ biệt danh như là

Lucky qua tuổi vị thành niên mà không có lý do.

Lucky. (may mắn)

Tuyệt.

Hồi lớp bảy, Syd cũng có một biệt danh.

Stinky. (hôi hám)

Có một hôm cô đã quên không dùng chất khử mùi. Chỉ có *một hôm*, và cô đã là Stinky cho đến hết thời cấp sách.

Nói về hôi hám, cô đã mặc khác đi nếu cô biết sẽ chạy ma-ra-tông ngày hôm nay. Đại úy Lucky O'Donlon cách cô một đoạn xa và cũng không có dấu hiệu chậm lại. Nơi này bao lớn đây?

Không bằng lòng chờ thang máy, anh ta đã dẫn ra cầu thang và leo lên.

Syd đã hết hơi, nhưng cô đẩy mình lên, sợ rằng nếu để anh ra khỏi tầm nhìn, cô sẽ lạc anh mất. Cô ráng giữ mắt bám vào bờ lưng rộng ấy, nhưng thật khó, đặc biệt vì phần hậu hoàn hảo của anh nằm ngay trong vùng nhìn.

Dĩ nhiên anh có phần hậu hoàn hảo – gọn và nhỏ, khoảng cỡ cô, và kết nối hoàn hảo với bờ hông hẹp. Cô không nên chờ đợi bất cứ cái gì kém hơn từ một người đàn ông tên là Lucky.

Cô theo bóng dáng anh trở ra hành lang rồi vào một văn phòng phía ngoài trống không và...

Syd ghen thở khi anh ta gõ cửa. Người lính SEAL thậm chí không thở dồn chút nào, quý tha ma bắt anh ta, trong khi cô thì thể này, khom người, tay chống gối, hỗn hà hỗn hển.

“Nghiện thuốc lá à?” anh hỏi, hầu như xin lỗi. Hầu như, nhưng không hẳn. Anh ta chỉ hơi bị thích thú để có thể xin lỗi thật lòng.

“Không,” cô nói. Cô bị hụt hơi hơn mức cô nhận thấy. Cô vẫn luôn thích chạy, nhưng qua xuân rồi đến hè này cô vẫn không xoay sở để có thể bắt đầu lại.

Cánh cửa mở ra, và đứng trong văn phòng phía trong là một người đàn ông có thể là hình ảnh phản chiếu trong gương của Lucky. Tóc anh ta có màu hơi khác một chút, và khuôn mặt thô ráp hơn là đẹp đẽ, nhưng bề rộng vai hai người gần như y hệt.

“Tớ có cuộc gặp với Đô đốc Forrest và Stonegate,” anh ta nói bằng giọng chào đón. “Lucy đến rồi. Nghe cô ấy, rồi làm bất cứ điều gì cần thiết để tóm gã. Tốt nhất là trước cuối tuần này.”

Anh ta nhìn từ Lucky sang Syd. Đôi mắt anh khác Lucky không chỉ ở màu sắc. Anh dường như có khả năng nhìn xuyên qua mái tóc ngổ ngược đang đổ xuống mắt cô, qua chiếc cổ áo cao, qua biểu cảm hơi buồn chán, khẽ nhưng mảy mò hoài nghi tưởng như vĩnh cửu mà cô đã mang sau quá nhiều năm từ khi bị gán cái biệt danh Stinky.

Cho dù thấy gì chẳng nữa, điều đó cũng khiến anh mỉm cười.

Và đây không phải nụ cười hạ cố, hay nụ cười ‘oa, cô thật kỳ dị’.

Đây là nụ cười ấm áp và đón mừng. Anh giơ tay. “Tôi là Alan Francisco.” Cái bắt tay cũng vững vàng dễ chịu như nụ cười anh. “Chào mừng đến Coronado. Nếu cô cần gì trong khi ở đây, tôi chắc chắn Đại úy O'Donlon sẽ hết sức sẵn lòng cung cấp cho cô.”

Chỉ thế, rồi anh đi. Cho đến khi anh ta rời xa khỏi cánh cửa Syd mới nhận ra anh di chuyển khó nhọc, dựa nặng nề lên cây ba toong.

Với sự sững sờ, cô nhận ra mình đang đứng chằm chằm nhìn theo Alan Francisco. Lucky đã vào văn phòng của Thiếu tá, cô theo sau, đóng cửa sau lưng.

Ngạc nhiên, thật ngạc nhiên – Lucky đang đặt tay quanh người Thanh tra McCoy. Khi Syd nhìn, anh ta đang tặng cho cô ấy một nụ hôn chào hỏi.

“Lúc trước anh không có cơ hội chào đón cho ra trò,” anh thầm thì. “Em đẹp đến khó diễn tả bằng lời, cưng.” Vẫn giữ tay ôm quanh vai cô, anh quay lại với Syd. “Chồng Lucy, Blue, là XO của Alpha Squad thuộc Đội Mười SEAL.”

Chồng Lucy. Syd chớp mắt. Lucy có chồng, người cũng là lính SEAL. Và hình như hai người đàn ông có quen biết, nếu không nói là bạn bè. Anh chàng này quả khó tin.

“XO nghĩa là phó chỉ huy,” Lucy giải thích, đưa cho Lucky cái ôm nhanh trước khi thoát khỏi lòng anh ta, vừa vớ tay vuốt lại mái tóc nâu dài đã tuột ra từ nút buộc đuôi ngựa. Cô ấy thật sự có đôi mắt xinh đẹp sắc sảo đầy ấn tượng. “Blue là người lãnh đạo thứ hai của Alpha Squad.”

“Blue,” Syd lặp lại. “Tên anh ấy là Blue thật hả?”

“Đây là biệt danh,” Lucy bảo cô với một nụ cười. “SEAL đặt biệt danh cho họ khi họ vượt qua khóa huấn luyện BUDS. Xem nào, chúng tôi có Cat, Cowboy, Frisco – ” cô điểm bằng ngón tay “ – Blue, Lucky, Harvard, Crow (*con quạ*), Fingers (*ngón tay*), Snakefoot (*chân rắn*), Wizard (*phù thủy*), Elmer, the Priest (*linh mục*), Doc (*bác sĩ*), Spaceman (*phi hành gia*), Crash (*va đập*)...”

“Vậy chồng cô làm việc trong căn cứ Hải quân này,” Syd lý giải.

“Một vài lúc,” Lucy nói. Cô liếc nhìn Lucky và cái nhìn đó đầy ý nghĩa, Syd không thể không bắt đầu tự hỏi. “Alpha Squad đã nhấc bánh trong khi chúng ta ở thành phố.”

Syd không đoán được ý của Lucy. “Nhấc bánh?” Cô đang bắt đầu nói năng như con vẹt.

“Họ đi xa,” Lucky giải thích. Anh ta thoải mái tựa lưng nửa ngồi nửa đứng trên bàn làm việc của Thiếu tá Francisco. “Cách diễn đạt ấy ý là bánh máy bay rời mặt đất. Alpha Squad đang ở ngoài thành phố.”

Một lần nữa, Lucy và Lucky dường như đang giao tiếp không cần lời nói – chỉ cần một cái nhìn lâu, đầy ý nghĩa. Có thể nào ông thánh tóc vàng mắt xanh này lại có quan hệ với vợ người thượng cấp không? Việc gì cũng có thể, nhưng việc này có vẻ quá hèn hạ.

“Điều anh đã làm,” Lucy nói điềm đạm, phá vỡ im lặng, “có ý nghĩa mọi mặt đối với Ellen. Nhìn lại đi và anh *biết* nó đáng mà.”

“Anh vẫn có thể bị gởi đi,” anh ta nói lại. “Nếu chuyện gì đó quan trọng xảy ra, và anh được cần đến, thậm chí anh sẽ không thể tham dự đám cưới của *chính mình*.”

Syd thông cổ. Cô không biết họ đang nói về chuyện gì, và không *muốn* biết. Cô không thích Ellen – bất kể nàng ta là ai – hay điều Lucky và Lucy McCoy làm sau lưng chồng cô ta. Cô chỉ muốn giúp tóm gã Yêu Râu Xanh, có câu chuyện của mình và rời đến New York.

“Anh ổn thôi mà, em biết đấy,” Lucky bảo thanh tra. “Và sẽ còn ổn hơn nữa nếu em ăn tối với anh một hôm nào đấy trong tuần này.”

Lucy cười nhanh với anh ta, liếc nhìn Syd, rõ ràng nhận thức rằng hai người họ không ở một mình. “Anh có số của em,” cô nói. Cô ngồi xuống bàn hội nghị đặt trước cửa sổ. “Ngay lúc này, chúng ta cần thông qua vài quy tắc cho nhiệm vụ đặc biệt, thảo luận về nhóm của chúng ta.”

Lucky ngồi lên đầu bàn. “Tốt. Hãy bắt đầu với quy tắc của anh. Em để anh thành lập đội với các lính SEAL, em không nên anh bằng một mớ quy định vô dụng và cản trở anh bằng những người không am hiểu sẽ chỉ khiến chúng ta chậm hơn – ” anh ta bắn cho Syd một phiên bản nụ cười hối lỗi của mình “ – đừng méch lòng – và rồi chúng ta sẽ tóm gã đàn ông của em.”

Lucy không chớp mắt. “Nhưng thành viên đội anh phải có sự chấp thuận của Sếp Zale.”

“Ô, không đòi nào!”

“Ông ta – và *em* – tin rằng vì chúng ta không biết mình đang tìm kiếm gã nào, và vì anh có nhiều khả năng lựa chọn nhân sự, anh nên xây dựng đội của mình từ những lính SEAL hay những ứng viên SEAL tuyệt đối – không một chút nghi hoặc – có tướng mạo khác biệt gã Yêu Râu Xanh.”

Syd ngồi xuống đối diện Lucky. “Thế nghĩa là không phải da trắng, vóc dáng vạm vỡ với cái đầu húi cua.”

Lucky thổi phồng. “Mấy cái đó loại trừ đa số đàn ông đóng ở Coronado đấy.”

Lucy khẽ gật đầu. “Đúng đấy. Và đa số đàn ông là đối tượng tình nghi.”

“Thật lòng em nghĩ một lính SEAL thực sự có thể cưỡng hiếp những phụ nữ đó sao?”

“Em nghĩ rằng cho đến khi biết nhiều hơn, chúng ta cần thận trọng với những người chúng ta cho phép biết thông tin,” cô bảo anh. “Bản thân anh cũng là đối tượng tình nghi, Luke, nhưng tóc anh dài quá.”

“Hay, cảm ơn vì phiếu bầu tín nhiệm.”

“Quy định thứ hai là về vũ khí,” Lucy tiếp. “Bọn em không muốn anh chạy quanh thành phố với vũ khí trang bị tận răng. Và thế nghĩa là cả dao lẫn các loại khác.”

“Được rồi,” anh ta nói. “Tuyệt. Và khi bắt gã này, chúng ta sẽ ném đồng thù vào hắn.”

“Anh sẽ không bắt hắn,” cô chặn lại. “Lực lượng đặc nhiệm sẽ làm. Công việc của đội anh là giúp định vị hắn. Lăn ra hắn. Cố gắng suy nghĩ như gã chó đẻ ấy và dự đoán bước tiếp theo của hắn, để bọn em – cảnh sát FInCOM có thể đến đó chờ đợi hắn.”

“Đồng ý,” Lucky nói. Anh trở vào Sydney qua bàn. “Anh sẽ theo các quy định của em – nếu em để cô ấy khỏi tay anh. Sau khi chúng ta thực hiện vụ thôi miên chiều mai, tất cả những gì cô ấy làm là đi về.” Anh nhìn Syd. “Đừng bực mình.”

“Quá tệ,” cô nói. “Vì tôi có bực mình.”

Lucky lại nhìn cô. “Tôi không biết Zale có cái gì chống lại cô, nhưng rõ là ông ta không thích tôi. Ông ta đang cố gắng khiến việc tổ chức đội của tôi gần với điệp vụ bất khả thi bằng cách phân công cho tôi...”

“Tôi là phóng viên,” Syd bảo anh.

“...những trọng trách như là bảo mẫu và...” Đôi mắt xanh dương ấn tượng của anh mở lớn. “Phóng viên.”

Giờ anh chàng là vẹt đây. Mắt anh ta nheo lại. “Sydney Jameson. S. Jameson. A, tuyệt, cô không chỉ là phóng viên, cô là gã phóng viên đó.” Anh trừng trừng nhìn cô. “Cô lấy từ chỗ quái nào mớ thông tin sỗ ra khiến tất cả chúng tôi nghe như lũ sát nhân loạn thần kinh thế hả?”

Anh ta nghiêm túc. Anh ta bực bội với một phần câu chuyện mà cảnh sát đã yêu cầu cô thêm vào. “Hạ nhiệt đầu máy đi, Ken,” cô bảo anh. “Cảnh sát muốn tôi làm sao đó để người ta thật sự tin rằng gã Yêu Râu Xanh là một lính SEAL.”

“Hoàn toàn có khả năng gã này là một kẻ muốn là lính SEAL,” Lucy xen lời. “Bọn em hi vọng câu chuyện ấy sẽ kích thích bản ngã của hắn và có thể khiến hắn bất cẩn.”

“Ken?” Lucky hỏi Syd. “Tên tôi là Luke.”

Oa, thật là cô đã gọi anh ta như thế? “Phải. Xin lỗi.” Syd tặng cho anh nụ cười ít hối tiếc nhất có thể.

Lucky nhìn cô nghiêm khắc trước khi quay sang Lucy. “Thế quái nào mà phóng viên lại dính dáng vào?”

“Hàng xóm của cô ấy bị tấn công. Sydney đã ở đó với cô gái – người đã là con gái. Cô bé không hơn mười chín tuổi, Luke. Sydney ở đó khi em đến, và hắn là kỳ quặc khi em không nghĩ đến việc hỏi xem cô ấy có thuộc Hãng Thông tấn Hoa Kỳ hay Hãng tin AP không.”

“Vậy là cô đã làm gì?” Lucky quay lại Syd. “Tổng tiền để được vào lực lượng đặc nhiệm?”

“Quý tha ma bắt,” Syd hếch cằm. “Bảy vụ cưỡng hiếp và không có một lời cảnh báo trên bất kỳ văn bản nào. Chuyện ấy cần được viết ra – vô cùng cần thiết. Tôi nghĩ mình sẽ viết nó – và tôi cũng sẽ viết chuyện hậu trường độc quyền về việc lòng bắt gã hung thủ nữa.”

Anh lắc đầu, phần nộ hiển nhiên, và cơn giận của Syd bùng cháy. “Anh biết không, nếu tôi là đàn ông,” cô bẻ khúc, “anh sẽ phải ấn tượng bởi cách hành xử quyết đoán của tôi đấy.”

“Cô đã thật sự thấy gã này, hay chỉ tạo ra phần đó?” anh hỏi.

Syd từ chối để anh ta biết anh ta đã khiến cô cảm thấy khó chịu cực kỳ ra sao. Cô ép giọng đều đều, có kiểm soát. “Hắn suýt đánh bật tôi xuống cầu thang. Nhưng như tôi đã nói với cảnh sát, ánh sáng trên hành lang quá yếu. Tôi không nhìn rõ hắn.”

“Có khả năng nào đủ để cô nhìn người của tôi và loại họ ra khỏi danh sách đối tượng tình nghi không?” anh sáng giọng.

Lucy thở dài. “Lucky, em không – ”

“Anh muốn Bobby Taylor và Wes Skelly vào đội anh.”

“Bobby thì được. Anh ấy gốc da đỏ,” cô bảo Syd. “Tóc dài tối, cao khoảng tám feet và rộng tới bảy feet – dứt khoát không phải đối tượng của chúng ta. Nhưng Wes...” (*meo: 1 feet = 0.3048m*)

“Wes sẽ không là đối tượng tình nghi,” Lucky tranh cãi.

“Công tác điều tra của cảnh sát không hoạt động như thế,” Lucy phản ứng. “Đúng, anh ấy *không nên* là đối tượng tình nghi. Nhưng Cảnh sát trưởng Zale muốn mọi thành viên trong đội anh phải hoàn toàn rõ rệt không phải là gã đàn ông chúng ta đang tìm.”

“Cậu ấy là người đã mạo hiểm tính mạng trên phòng tuyến vì anh – vì chồng em – nhiều lần hơn em muốn biết đấy. Nếu Sydney có thể nhìn Skelly và –”

“Tôi không thật nhớ nhiều về khuôn mặt gã,” Syd ngắt lời. “Hắn lao xuống như bay từ cầu thang, gần như thối bay tôi đang đứng vài bậc phía dưới. Thậm chí tôi không chắc hắn quay lại thế nào. Hắn xin lỗi rồi đi mất.”

Lucky nghiêng người. “Gã *nói* với cô?”

Chúa ơi, anh ta thật đẹp trai. Syd gắng đẩy chút xao xuyến cảm thấy nơi bụng mỗi lần anh nhìn cô chăm chú. Cô thực là thảm hại. Cô đâu có thích anh. Thực tế, cô đang rất tốt trong việc không ưa anh ta hết sức, vậy mà chỉ nhìn đôi mắt anh ta thôi cũng đủ khiến đầu gối cô bủn rủn.

Hiển nhiên, đã quá lâu rồi từ lần cuối cô quan hệ. Và không có vẻ tình trạng đó sẽ thay đổi trong tương lai gần.

“Gã nói gì?” Lucky hỏi. “Chính xác từng từ?”

Syd nhún vai, ghét phải nói cho anh ta lời gã đàn ông đã thốt ra, nhưng biết rằng anh ta sẽ không buông cho đến khi cô nói.

Vậy thì nói. Cô hít một hơi sâu. “Gã nói, ‘Xin lỗi, ông bạn.’”

“Xin lỗi...*ông bạn?*”

Syd cảm thấy mặt ửng đỏ. “Như tôi đã bảo. Ánh sáng ở đây rất yếu. Gã hẳn đã nghĩ tôi là đàn ông.”

Lucky O’Donlon không nói gì, nhưng khi anh ta ngồi dựa lưng vào ghế, nét mặt anh ta cũng bật bạch thành lời. Ánh mắt anh du hành trên người cô, ghi nhận mớ quần áo không nữ tính, khuôn mặt không trang điểm của cô. Một nhăm lẩn dễ hiểu với bất kỳ người nào, anh nói bằng mắt.

Cuối cùng anh nhìn sang Lucy. “Tóm lại là anh không thể làm việc với một phóng viên theo đuôi.”

“Em cũng không,” cô đáp.

“Tôi đã là phóng viên điều tra trong nhiều năm,” Syd nói với họ. “Cả hai người không hề có ý nghĩ nào là tôi có thể thật sự giúp đỡ được sao?”

Chương 3

<translator: meomatbu>

Vụ này sẽ không quá khó.

Lucky là một anh chàng – quyến rũ, lôi cuốn, dễ thương. Anh biết mình như thế. Đây là một trong những thế mạnh của anh.

Anh có thể đến bất cứ đâu và trở thành người bạn thân nhất của bất cứ ai chỉ nội trong vài giờ.

Và đây là việc anh phải làm ở ngay đây, ngay lúc này với Sydney Jameson. Anh phải trở thành người bạn thân nhất để từ đó tác động buộc cô đứng ngoài đường biên. Thôi nào, Syd, giúp anh bạn thân Lucky của cậu bằng cách đứng ngoài đi.

Cô nàng sắp-thành-bạn-thân Syd đang ngồi lạnh lùng như đá bên cạnh anh trên chiếc xe tải nhỏ, tay khoanh chặt trước ngực, trong khi anh đưa cô về chỗ để xe tại bãi đậu trạm cảnh sát.

Bước một. Chuyện trò thân mật. Tìm điểm chung. Gia đình. Hầu hết người ta gắn bó với gia đình.

“Em gái tôi sẽ kết hôn trong vài tuần nữa.”

Lucky vừa nói vừa bắn cho Syd một nụ cười, nhưng anh nhận được một biểu cảm chỉ dễ nhìn hơn khuôn mặt Lincoln trên núi Rushmore. “Khó tin quá đi. Cô biết đấy, cảm giác dường như con bé mới chỉ mười hai. Nhưng con bé hăm hai rồi, và ở hầu hết các bang thế là nó đủ lớn để làm điều nó muốn.”

“Thế là đủ lớn ở *tất cả* các bang,” Syd nói. Thấy chứ? Nàng thực sự lắng nghe. Tối thiểu cũng phần nào đấy.

“Ừ,” Lucky nói. “Tôi biết. Chỉ đùa thôi.”

“Ồ,” cô nói và lại trông ra ngoài cửa sổ.

Được-rồi.

Lucky nói tiếp, choán đầy buồng lái bằng âm thanh thân thiện. “Tôi đã đi San Diego để gặp con bé, định bảo nó là đừng có đùa. Tôi đã lên kế hoạch bảo nó chỉ ít cũng chờ một năm nữa, và cô biết con bé nói gì với tôi không? Tôi cá còn lâu cô mới biết được.”

“Ô, tôi cũng cá là tôi không biết,” Syd nói. Lời cô nói có hơi hướng thù địch, nhưng ít ra cô cũng đang trò chuyện với anh.

“Con bé nói, bọn em không thể chờ một năm.” Lucky cười. “Và tôi nghĩ về chuyện giết người, hiểu không? Tôi nghĩ xem súng tôi để đâu, tôi sẽ khiến gã này bay mảnh vĩa cuối cùng vì đã làm đứa em gái bé bỏng của tôi mang bầu, nhưng rồi Ellen bảo tôi rằng nếu chờ một năm, tinh trùng của gã Greg này sẽ hết hiệu lực.”

Lần này anh có được sự chú ý toàn tâm của Syd.

“Hình như Greg đã bị bệnh bạch cầu khi còn niên thiếu, rất nhiều năm trước. Và trước khi bắt đầu quá trình điều trị sẽ cứu sống nhưng cũng khiến cậu ta vô sinh, cậu ta đã gửi một tài khoản trong ngân hàng tình trùng. Hiện nay công nghệ tốt hơn nhiều và tình trùng đông lạnh có được, ừm, hạn sử dụng lâu hơn, đại khái thế, nhưng cơ hội để Ellen có con bằng tinh trùng Greg đã gửi khi cậu ta mười lăm đang kêu tích tắc.”

Lucky liếc nhìn Syd, và cô nhìn đi nơi khác. Thôi nào, anh lặng lẽ khẩn cầu cô. Chơi đẹp đi. Hãy kết bạn. Tôi là chàng trai tử tế mà.

“Ellen thật lòng yêu anh ta,” anh nói tiếp, “và cô nên thấy cái cách anh ta nhìn con bé. Anh ta hơn con bé tới mười bảy tuổi, nhưng rõ ràng đến phát ghét là anh ta yêu con bé. Thế nên tôi có thể làm gì ngoài việc chúc phúc cho họ chứ?”

Syd thật sự chiếu cố cho anh với một cái liếc. “Cha mẹ anh thấy chuyện này thế nào?”

Lucky lắc đầu, vui mừng với cơ hội hoàn hảo để trình bày tình cảnh tôi-cậu bé côی cút đáng thương. Việc này *luôn luôn* giúp anh có được lòng thương cảm của phụ nữ. “Không cha mẹ. Chỉ có tôi và Ellen. Nhiều năm trước mẹ đã bị một cơn đau tim. Cô biết đấy, thật tình cô không nghe nhiều về nó, nhưng phụ nữ cũng có rủi ro về tim mạch như đàn ông và –” Anh ngừng lời. “Xin lỗi – tôi đã làm một thông cáo công cộng trên phố về chủ đề này. Ý tôi là, bà ấy còn quá trẻ, vậy mà bà đã đi rồi.”

“Tôi rất tiếc,” Syd thăm thì.

“Cảm ơn. Đối với Ellen là khó khăn nhất,” anh tiếp. “Con bé vẫn chỉ là một đứa nhóc. Cha con bé đã chết khi nó nhỏ xíu. Chúng tôi khác cha và tôi thật lòng không chắc chuyện gì đã xảy ra với cha tôi. Tôi nghĩ ông có thể đã trở thành một thầy tu Tây Tạng và thề nguyện im lặng để phản đối sự tan vỡ của Jefferson Airplane.” Anh ta làm cô lóa mắt bằng một nụ cười. “Phải đó, tôi biết cô đang nghĩ gì. Với cái tên như Lucky, tôi nên có cha mẹ giàu có sống ở Bel Air. Thực sự tôi đã đến Bel Air vài năm trước và ráng nói chuyện với vài cặp đôi già cả để họ nhận nuôi tôi, nhưng không được.”

Lần này Syd mỉm cười thật sự. Trúng rồi. Anh *biết* cô đã ẩn giấu tính hài hước ở đâu đó.

“Giờ thì cô đã biết quá nhiều về tôi,” anh nói. “đến lượt cô. Cô sinh trưởng ở New York, phải không?”

Đôi mắt cô nheo lại đầy nghi ngờ. “Sao anh biết? Tôi có giọng nhấn âm đâu.”

“Nhưng cô không cần nhấn âm khi cô đến từ New York,” Lucky nói với vẻ nhún nhủ. “Cái thực tế là cô làm mọi thứ với siêu tốc độ đã phản bội cô. Những người Nam California bọn tôi có thể định vị một người New York ở khoảng cách một dặm. Đó là bản năng sống còn. Nếu chúng tôi không thể nhận dạng cô, chúng tôi không thể biết đường nguy trang hay cặp đôi để tạo ảnh hưởng khi cô xuất hiện.”

Sydney lẽ ra đã cười về chuyện ấy. Nhưng anh không dám chắc. Mặc dù nụ cười của cô rộng hơn, và anh rất đúng về nó. Một nụ cười đẹp. Nó chiếu sáng cô hoàn toàn, và khiến cô vô cùng quyến rũ – ít nhất theo phong cách nhỏ nhắn, sậm màu và không phải kiểu nữ hoàng tóc vàng xinh đẹp.

Và khi Lucky cười lại với ánh mắt Sydney, câu trả lời cho mọi vấn đề của anh trở nên rõ như ban ngày.

Bạn trai.

Thực là phù hợp cao độ, nếu anh xoay xở để trở thành bạn trai của Sydney Jameson, anh có thể tiến nhanh hơn nhiều. Tình dục có thể là một thứ vũ khí đầy sức mạnh. Và anh biết rằng cô bị anh cuốn hút, bất chấp nỗ lực che giấu của cô. Anh đã bắt gặp cô ngấm nghĩa mình hơn một lần những khi cô nghĩ anh không chú ý.

Đây dứt khoát là một lựa chọn hoàn toàn hấp dẫn hơn mức bình thường. Anh không cần nghĩ đến lần thứ hai.

“Cô có kế hoạch gì cho tối nay chưa?” anh hỏi, thoát êm ả khỏi tình trạng bạn thân và biến thành sự cảm dỗ thân tình nho nhỏ. Sự khác biệt thật tinh tế, nhưng có sự khác biệt. “Vì tôi không có kế hoạch gì tối nay cả và tôi đang chết đói đây. Cô nghĩ sao nếu chúng ta đi kiếm ít đồ ăn tối? Tôi biết một nhà nổi bán đồ hải sản tuyệt cú ở San Felipe. Cô có thể kể cho tôi nghe về cuộc sống trưởng thành ở New York trong khi dùng món cá đao nướng.”

“Ồ,” cô nói, “Tôi không nghĩ – ”

“Có kế hoạch nào khác sao?”

“Không,” cô nói, “nhưng – ”

“Việc này hoàn hảo,” anh đe dọa đầy hào hứng trước mặt cô. “Nếu chúng ta làm việc cùng nhau, chúng ta nên biết về nhau rõ hơn. Rõ hơn *nhiều*. Tôi chỉ cần tạt qua nhà lấy ví. Cô có thể tin tôi đã đi quanh cả ngày mà không có chút tiền nào không?”

À há, việc này thật hoàn hảo. Chính xác họ đang ở cách nhà anh bốn dãy phố. Và còn địa điểm nào để khởi động sự cảm dỗ thân tình nho nhỏ tốt hơn ngôi nhà ấm cúng chứ?

Syd phải nắm chặt cả hai bàn tay khi Lucky mau lẹ cắt ngang hai làn giao thông để rẽ phải vào con đường bên cạnh.

“Anh không sống ở căn cứ sao?”

“Không, đặc quyền của sĩ quan. Không mất nhiều thời gian đâu, tôi hứa đấy. Chúng ta đang ở gần nhà tôi rồi.”

Quả là ngạc nhiên. Khu vực gần nhà anh bao gồm những ngôi nhà nhỏ kích cỡ vừa phải, được

sắp xếp hoàn hảo với những khoảnh sân gọn ghẽ. Syd đã không nghĩ nhiều về doanh trại của đại úy, nhưng nếu có nghĩ chẳng nữa, cô sẽ không hình dung thế này.

Anh đưa xe vào con đường dẫn tới ngôi nhà gạch màu vàng nho nhỏ đầy vẻ hứng khởi. Một chiếc mô tô có kính được che phủ gọn gàng nằm gần phía sau nhà để xe liền kề. Hoa được trồng trong những chiếc hộp nơi cửa sổ. Cỏ mới được cắt tinh tươm.

“Sao cô không vào trong một lát?” Lucky hỏi. “Tôi có ít nước chanh trong tủ lạnh.”

Dĩ nhiên là vậy. Một ngôi nhà thế này *phải* có nước chanh trong tủ lạnh. Kính ngọc và tò mò, Syd leo khỏi buồng lái chiếc xe tải màu đỏ sáng của anh.

Hoàn toàn có khả năng là một khi vào bên trong, cô sẽ ở trong một vùng đất của những món đồ bọc da, những bức tranh trang trí, đệm nước và tất cả những gì cô liên tưởng cho nơi ở của một chàng độc thân rõ ràng rành rành. Và thay vì nước chanh, anh ta tìm thấy – ngạc nhiên, ngạc nhiên ghê – một chai rượu đắt tiền trong tủ lạnh.

Syd đảo mắt trong đầu. À, phải. Như thế anh chàng này có thể cân nhắc cô là một ứng viên phù hợp để cảm dỗ vậy. Đó không phải là điều đang diễn ra. Còn lâu. Dù sao thì, cô nghĩ mình là ai chứ? Nàng búp bê Barbie cho anh chàng Ken sao? Còn không gần gần thế. Thậm chí cô không đủ tiêu chuẩn để làm bà chị họ kỳ quặc của Skipper.

Lucky giữ cửa mở cho cô, và anh đang mỉm cười. Đó là một nụ cười tự tin, nụ cười ấm áp... nụ cười *thích thú*?

Không, hẳn là mình đang tưởng tượng.

Nhưng cô không có thời gian để kiểm tra lại, bởi vì, một lần nữa, phòng khách nhà anh hoàn toàn khiến cô ngạc nhiên. Đồ đạc ngăn nắp nhưng dứt khoát là đứng đắn. Không có gì đối địch, vài trong số chúng cực kỳ thẩm mỹ. Thậm chí không lấy một món đồ Art Deco trong cả căn phòng. Nó mang vẻ gần gũi, ấm áp và đơn giản là dễ chịu.

Và thay vì những tấm hình của Ansel Adams trên tường, anh có những bức ảnh gia đình. Lucky khi còn là một đứa trẻ với mái tóc nâu vàng nhạt. đang ôm một đứa bé tóc tối màu chập chững biết đi. Lucky chụp với một phụ nữ tóc vàng đang cười, hẳn là mẹ anh. Lucky trong hình ảnh cậu bé mười ba tuổi mà đã quá-đẹp-trai, bị tóm chặt trong cái ôm ghì kiểu đấu vật đầy thân tình của một người đàn ông da ngăm đen, tóc sẫm.

“Ê, cô biết không, tôi có một chai rượu trắng mở sẵn rồi,” Lucky gọi với ra từ nhà bếp, “nếu cô thích một ly thay cho nước chanh...?”

Sao? Syd không nhận ra mình đã nói thành lời cho tới khi anh lặp lại, đừng đưa cả cái chai lẫn một nụ cười vô cùng thân thiện từ ngưỡng cửa nhà bếp.

Sự thích thú trong nụ cười anh *không phải* là trí tưởng tượng của cô. Cả sự ấm áp trong ánh mắt anh cũng thế.

Chúa tôi, chàng Ken Hải quân này là một gã đàn ông đẹp trai đến tàn bạo. Và khi anh ta nhìn cô như thế, quả là rất, rất khó để rời mắt đi.

Anh ta ắt phải thấy ảnh hưởng mình đã gây ra trong mắt cô. Hoặc có lẽ cái thực tế là cô đang nhỏ dãi đã tố cáo cô. Bởi vì sức nóng trong đôi mắt anh vọt lên một mức độ mới.

“Tôi có một cặp thịt bò trong tủ,” anh nói, giọng nam trung đậm nét của anh phủ quanh cô cũng quyến rũ như tia nắng hồng nhạt lúc xế chiều xuyên qua bức màn cửa sổ. “Tôi có thể đốt lò nướng phía đằng sau và chúng ta có thể ăn tối ở đây. Sẽ thật tốt vì không phải chiến đấu với giao thông và những đám đông.”

“Ừm,” Syd nói. Cô đã đồng ý ăn tối với anh ta đâu.

“Cứ thế nhé. Tôi sẽ lấy hai chiếc ly, chúng ta có thể ngồi trên boong tàu,” anh quyết định.

Anh lại biến mất trong nhà bếp, như thể việc cô từ chối lời mời quá sức tự tin của anh là bất khả vạy.

Syd lắc đầu khó tin. Chuyện này là quá nhiều rồi. Hiện giờ cô dứt khoát không nghi ngờ gì về điều đó. Đại úy Lucky O'Donlon đang tấn công cô.

Động cơ của anh ta quá sức rõ ràng. Anh đang cố gắng hạ gục cô. Anh ta đang cố gắng khiến cô trở thành một đồng minh thay vì một kẻ thù trong lực lượng đặc nhiệm kết hợp từ địa ngục này. Và, theo phong cách đàn ông hấp dẫn điển hình, anh ta đi tới kết luận rằng cách tốt nhất để có được sự hỗ trợ của cô là phải liên quan đến trò đụng chạm trần-như-nhộng. Hay ít nhất là triển vọng của nó.

Xi.

Syd theo anh ta vào bếp, có ý nói thẳng với anh. “Coi này, Đại úy – ”

Anh trao cho cô một ly rượu hình hoa tulip mảnh dẻ. “Hãy gọi tôi là Lucky.” Anh nâng ly của chính mình, khẽ chạm vào ly của cô, trong khi anh bắn cho cô một nụ cười nhiều ý nghĩa. “Và ngay bây giờ tôi đang cảm thấy mình đặc biệt may mắn.”

Syd cười. Ôi, Chúa ơi. Và thay vì nói thẳng với anh ta rằng cô phải đi và cô phải đi *bây giờ*, cô ngậm miệng. Cô không có kế hoạch nào cho tối nay, và – Chúa giúp cô – cô muốn thấy trò hề này sẽ tiến xa đến đâu.

Anh tiếp tục nhìn cô chăm chú khi anh hớp một ngụm rượu.

Ánh mắt anh mang sắc xanh cô chưa từng thấy trước đây. Không thể nào nhìn lại anh mà không cảm thấy bị hấp thụ một chút. Nhưng việc đó ổn thôi, cô quyết định, từ khi cô nhận ra đây là một trò chơi, cô cũng đang chơi, không đơn thuần là bị chơi.

Anh đặt ly rượu xuống quầy bếp. “Tôi cần thay bộ y phục của anh chàng Hải Hước Tốt Đẹp trong tôi. Thứ lỗi cho tôi một phút nhé? Đồ trắng và bữa tiệc nướng không phải là sự kết hợp hay ho. Cứ ra ngoài boong tàu đi – tôi sẽ ra ngay tập lự.”

Anh ta quá tự tin. Anh rời khỏi bếp mà không nhìn lại, cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn làm như anh yêu cầu.

Syd uống một hớp rượu khi cô dựa lưng vào quầy bếp. Nó ngon đến choáng váng. Nó không phải là tính toán sao?

Cô nghe thấy Lucky hát vài nhịp điệu gì đó nghe rất đáng nghi là một giai điệu Beach Boys cũ. Không phải nó cũng là tính toán chứ? Chúng ta thật sự sẽ rất, rất, rất vui đây.

Anh ngừng hát khi ấn nút trên máy trả lời tự động. Có hai cuộc gọi từ một phụ nữ giọng tựa như hơi thở tên là Heather, cái thứ ba từ nàng Vareena với âm vực nhạt nhẽo, một tin nhắn ngắn ngủn “gọi tôi ở nhà nhé,” từ một người đàn ông không rõ danh tính, và rồi một giọng đàn bà hào hứng.

“Chào, Luke, Lucy McCoy đây. Em vừa nói chuyện với Alan Francisco, và anh ấy kể cho em về quả bom nhỏ của Stonegate. Em thực lòng không nghĩ việc này sẽ là vấn đề với anh – em đã gặp những ứng viên ông ta đề cử và họ là người tốt. Dù sao thì, lý do em gọi là vì em mới tìm ra vài chi tiết về vụ này mà em nghĩ anh nên biết, và em mới nảy ra ý nghĩ có lẽ là ý hay để tụ tập – cùng với việc nhận Bobby vào đội anh – gặp nhau tối nay nhé. Em xong việc hơi trễ, nên chúng ta sẽ nói chuyện lúc mười một giờ – 2300 – ở Skippy Harborside, được chứ? Nhắn tin lại cho em nếu anh đồng ý. Hẹn sau nhé, anh chàng đom đóm.”

Có hơn một cuộc gọi – người lau dọn bể bơi muốn dời lịch làm việc của cô sang lúc khác trong tuần – và rồi máy trả lời kêu tiếng pip cuối cùng. Có một khoảng yên lặng, rồi Syd nghe giọng trầm của Lucky.

“Hãy, Luce. Anh đây. Mười một giờ tối nghe hấp dẫn quá chừng đấy. Anh chưa nói chuyện với Frisco – em thật sự đã dùng từ *những ứng viên* hả? Tại sao mà anh đã thấy ghét việc này rồi, thậm chí trước khi anh biết chuyện quái gì đang diễn ra nhỉ?” Anh khẽ rửa thầm rồi bật cười. “Anh đoán chỉ vì anh có óc tưởng tượng tốt thôi. Gặp em ở Skip.”

Anh treo máy mà không nói gì thêm, rồi huýt sáo trên đường vào nhà tắm.

Syd lặng lẽ đóng cửa chặn và nhón gót ra ngoài sân. Cô đứng đó, dựa vào thanh chắn hành lang, nhìn xuống màu xanh dương trong vắt như pha lê của bể bơi và vườn hoa sum suê rực rỡ khi anh xuất hiện một cách uy nghi.

Anh thật sự đã thay đổi. Bộ y phục bánh bao đã được thay thế bằng chiếc quần sooc kiểu bụi

lùng phùng và chiếc áo phong Ha-oai, để mở bộc lộ mức độ cứng chắc của bờ ngực cơ bắp rậm nắng của anh. Chàng Ken Hải quân đã hóa thân kỳ diệu thành chàng Ken Malibu. Anh thọc những ngón tay qua mái tóc, xoa lớp gel đã ẹp nó xuống thành một kiểu cách quân đội bảo thủ. Giờ nó đổ qua trán anh xuống tầm mắt, gọn sóng lua tua sắc vàng trắng của mặt trời, vài lọn đủ dài để cù tới mũi anh. Chân anh để trần và thậm chí những ngón chân cũng đẹp. Tất cả những gì anh ta cần là một chiếc ván lướt sóng cùng mớ râu đáng giá hai-tư-giờ trên cằm anh, và anh ta sẽ sẵn sàng cho Hunks trong bức hình chụp trên lịch Pacific.

Và anh ta cũng biết điều ấy.

Syd nhấp thêm vài ngụm rượu khi Lucky làm một bài diễn thuyết về quyết định xây boong tàu này của anh bốn năm trước, những dụng cụ ăn cho chim ruồi anh đặt trong vườn, và cái thực tế là họ có quá ít mưa trong năm nay.

Khi anh nhóm lửa lò nướng, một cách ngẫu nhiên anh chỉ ra rằng hàng rào quanh sân khiến bể bơi của anh hoàn toàn riêng tư trước mắt hàng xóm láng giềng, rồi vừa nháy mắt, anh vừa đề cập rằng nó giúp anh giữ làn da rậm nắng toàn phần ra sao.

Syd sẵn lòng cược rằng không khó tí nào để anh ta thả rơi cái quần và khoe làn da hồng chứng minh. Trời ạ, anh chàng thật quá sức chịu đựng.

Và dứt khoát cô không quan tâm trò bơi không-quần-áo với anh. Không phải lúc này, không bao giờ, cảm ơn.

“Gần đây cô có thử không?” anh hỏi.

Syd chớp mắt, ráng nhớ lại mấy lời khoe khoang nãy giờ của anh. Mát-xa. Anh ta vừa đề cập đến vài liệu pháp mát-xa cực kỳ tuyệt vời anh đã có vài tháng trước, sau một nhiệm vụ đặc biệt vất vả của SEAL. Cô không chắc lắm điều anh ta vừa hỏi, nhưng chẳng nghĩa lý gì. Anh không chờ câu trả lời của cô.

“Đây, để tôi cho cô xem.” Anh đặt ly của mình lên rào chắn boong tàu rồi quay người cô lại để cô quay lưng về phía anh.

Anh không hề nghĩ rằng có lẽ cô không muốn anh chạm vào cô. Cái ôm của anh vững chãi, bàn tay anh ấm áp qua làn vải cotton mỏng của chiếc áo sơ mi và cả lớp áo khoác cô mặc khi anh xoa bóp bờ vai cô. Anh chạm vào cô một cách kiên quyết, rồi mạnh hơn, tạo áp lực bằng những ngón tay anh.

“Trời, cô căng thẳng quá.” Tay anh lướt lên cổ cô, rồi tới sau đầu, những ngón tay miết vào da cô, luồn vào tóc cô.

Lạy. Chúa. Tôi.

Bất kể anh đang làm gì thì cảm giác cũng tuyệt đến khó tin. Tuyệt không thể tưởng tượng được. Tuyệt đến *tội lỗi*. Syd nhắm mắt lại.

“Vài ngày vừa qua thật căng thẳng hả?” anh rầm rì, miệng anh gần tai cô một cách nguy hiểm. “Tôi mừng vì chúng ta có cơ hội này, em biết đấy, để bắt đầu. Hiểu nhau rõ hơn. Tôi... trông đợi... chúng ta sẽ là bạn bè.”

Chúa ơi, anh ta thật tuyệt. Cô suýt tin anh.

Đôi tay anh đang làm việc đầy ma thuật, và Syd chờ xem anh sẽ làm gì hay nói gì tiếp theo, hi vọng anh cứ từ từ trước khi trở về giới hạn của sự đúng mực, dù biết rằng nó sẽ không kéo dài lâu.

Có vẻ anh đang chờ đợi một vài phản ứng gì đấy từ phía cô, vậy nên cô khe khẽ kêu ra chiều đồng ý, một âm thanh nghe cực giống tiếng rên rỉ của khoái lạc mãnh liệt khi anh chạm vào một thớ cơ trên bờ vai cô, không nghi ngờ gì là đã căng cứng ít nhất mười lăm năm rồi.

“Ô, phải,” anh thở vào tai cô. “Em biết không, anh cũng cảm thấy nó. Thật điên phải không? Chúng ta mới vừa biết nhau và vẫn chưa...” Anh quay cô lại đối mặt với anh bằng một chuyển động uyển chuyển. “Anh đang nói rằng, Sydney, anh đã muốn điều này vô cùng từ khoảnh khắc chúng ta gặp nhau.”

Ngạc nhiên thật đó. Như một cảnh phim vậy. Syd đã không có thời gian lùi lại, để tránh xa ra.

Ánh nhìn xanh sáng quắc như đèn neon của anh thả lên miệng cô, hướng trở lại mắt cô, và rồi, oa.

Anh đang hôn cô.

Syd đã đọc được thông tin trong mớ nghiên cứu đồ sộ của mình rằng trong lực lượng SEAL, mỗi thành viên của một đội đều có những sở trường và kỹ năng riêng. Mỗi thành viên là chuyên gia trong một cơ sở lĩnh vực. Và Đại úy Lucky O'Donlon, anh chàng Ken Hải quân, rõ ràng là một chuyên gia trong lĩnh vực hôn.

Cô đã có ý lui lại ngay tích tắc phần tử giây sau khi môi anh chạm vào môi cô. Cô đã có ý bước giật lại và đông cứng anh ta bằng một cái nhìn giả nai, khó tin duy nhất.

Thay vì thế, cô đã tan chảy hoàn toàn trong vòng tay anh. Toàn bộ xương trong cơ thể cô đã hóa thành chất bột sền sệt.

Anh có vị như rượu, ngọt ngào và mãnh mẽ. Anh có mùi như thuốc chống nắng và hương vị biển cả tươi nguyên. Anh có cảm giác quá cứng chắc bên dưới tay cô – tất cả những cơ bắp dưới làn áo lụa của anh, bờ vai rộng hơn cô mười tấc. Anh tràn đầy sinh lực, đầy chất đàn ông.

Và cô mất trí. Không có sự giải thích nào khác. Tình trạng mất trí tạm thời đang xâm chiếm. Bởi vì cô hôn trả lại anh. Dữ dội, ồ ạt. Đây chiếm hữu, dứt khoát rồi. Như thể chết đói, không nghi ngờ gì. Cô không chỉ hôn anh, cô đang hít thở anh.

Cô nghiêng đầu để anh tiếp cận miệng cô tốt hơn khi anh kéo cô chặt sát vào anh.

Chuyện này thật là điên. Nó là sự náo nức không thể tin nổi – không thể phủ nhận vị của anh còn ngon hơn rượu xịn. Đôi tay anh lướt trên lưng cô, ôm lấy đường cong nơi mông cô, ép cô sát vào thứ khuấy động nơi anh và – bỗng nhiên sự minh mẫn rơi ào xuống. Syd lui người, thở nặng nhọc, điên tiết với anh, điên tiết nhiều hơn với bản thân mình.

Gã này đang sẵn sàng để đưa cô lên giường, để quan hệ xác thịt với cô – tất cả chỉ đơn giản là để kiểm soát cô. Tình dục có ý nghĩa quá ít với anh ta đến mức anh ta có thể hào hứng sử dụng chính mình như phương tiện đạt được mục tiêu.

Và về phần cô – thân thể đã phản bội cô, khốn kiếp. Cô đã ẩn giấu nó, phủ nhận nó, nhưng sự thực tệ hại là, gã này quá gợi tình. Cổ chưa bao giờ tới gần một người đàn ông gợi cảm hết cỡ và đẹp trai đến khó thở như Lucky O'Donlon. Anh ta có cơ thể hoàn hảo, vẻ đẹp nam tính chói lọi nguyên sơ. Vẻ ngoài của anh ta là kiểu ngôi sao điện ảnh, thân thể anh là một tác phẩm nghệ thuật, đôi mắt anh ta mang sắc xanh hết sức mới mẻ và duy nhất.

Không, anh ta không chỉ gợi tình, anh gợi tình đến phát điên. Không may, anh ta cũng dạng phổi bò, đầu óc hẹp hòi, tự coi mình là trung tâm và quý quyết. Sydney không thích anh ta – một thực tế dường như cô đã vui lòng quên bồng khi anh ta hôn cô.

Cơn đói khát trong đôi mắt hoàn hảo của anh gần như mê hoặc khi anh lại với tới cô.

“Cảm ơn, nhưng không,” cô xoay sở bật lên khi bước lui khỏi anh. “Và nhân tiện, tôi cũng cho qua bữa tối nữa.”

Anh hoàn toàn bị ném bay. Nếu có hứng thú, hẳn cô đã cười lớn trước biểu cảm trên khuôn mặt anh khi anh vật lộn để quay lại. “Nhưng – ”

“Coi này, Ken, tôi không phải đùa khờ. Tôi biết quá rõ chuyện này là gì. Anh tính anh có thể khiến tôi vui vẻ bằng cách ném cho tôi khúc xương tình dục – không chơi chữ nhé. Và đúng vậy, những nụ hôn của anh hết sức oai vệ đấy, nhưng cũng như thế thôi – không, cảm ơn.”

Anh ráng giả đồ vô tội và rồi phẫn nộ. “Cô nghĩ thế...? Chờ chút, không, tôi sẽ không đòi nào nữa – ”

“Sao?” cô ngắt lời. “Tôi nên tin vào cái mớ ‘Chuyện này thật điên phải không? Sự cuốn hút này – em cũng cảm thấy chứ?’” Cô cười nghi ngờ. “Xin lỗi, tôi không nghe đâu, anh bạn. Đàn ông như anh tấn công phụ nữ như tôi vì hai lý do. Hoặc là vì anh muốn gì đó – ”

“Tôi đang nói với cô là cô sai rồi – ”

“Hoặc vì anh tuyệt vọng.”

“Ai chà,” Giờ đến lượt anh cười. “Cô không đánh giá mình cao lắm, phải không?”

“Nhìn mắt tôi đây,” cô nói qua kẽ răng, “và thật lòng nói rằng cô bạn gái mới nhất của anh không phải tóc vàng, cao mét bảy và đáng như siêu mẫu. Nhìn vào mắt tôi và nói rằng anh luôn luôn có hứng thú với phụ nữ ngực lép hông rộng.” Syd không để anh trả lời. Cô trở vào nhà, nâng giọng để anh có thể nghe thấy. “Tôi sẽ gọi taxi để quay lại bãi đậu xe ở trạm cảnh sát.”

Cô nghe tiếng anh tắt lò nướng, nhưng rồi anh theo cô. “Đừng kỳ cục thế. Tôi sẽ đưa cô đi lấy xe.”

Syd rời cửa trước. “Anh nghĩ anh có thể làm thế mà không khiến cả hai chúng ta xấu hổ nữa sao?”

Anh khóa cửa sau lưng. “Tôi xin lỗi nếu tôi khiến cô xấu hổ hoặc xúc phạm cô hoặc – ”

“Anh đã làm cả hai, Đại úy. Ngay lúc này chúng ta sẽ không nói gì hết, được chứ?”

Anh kiên quyết mở cửa bên chiếc xe tải và đứng bên cạnh để cô có thể vào. Anh ta đang rất muốn nói, và Syd nghĩ anh ta sẽ chịu được khoảng bốn giây trước khi anh ta chịu thua ham muốn tiếp tục cuộc đàm thoại.

“Bỗng nhiên tôi thấy cô rất quyến rũ,” Luke nói khi anh leo vào sau tay lái.

Hai giây rưỡi. Cô biết anh sẽ chịu thua. Cô nên lờ anh ta đi, nhưng cô cũng không thể ngăn mình phản công.

“Phải rồi,” cô nói. “Đúng. Tiếp theo đây anh sẽ nói rằng bản tính dịu dàng quý phái của tôi đã lôi cuốn anh.”

“Cô không biết tôi đang nghĩ gì.” Anh khởi động xe với một tiếng rống. “Có lẽ là thế đấy.”

Syd thốt ra một từ rất không-quý-phái.

Viên Đại úy liếc nhìn cô vài lần, rồi quay điều hòa không khí lên thành hình chữ V khi Syd ngồi và bị hăm nhừ. Chúa ơi, mấy tuần sau đây sẽ rất rầy rà. Thậm chí nếu anh ta không tấn công cô lần nữa, cô sẽ phải sống với ký ức về nụ hôn ấy.

Nụ hôn khó tin đó.

Đầu gối cô vẫn còn hơi run.

Anh lái vào bãi đậu xe quá nhanh và chiếc xe tải nảy lên. Nhưng anh nhớ xe cô ra sao và đến ngay sau nó, bánh xe khê trượt trên lớp sỏi khi anh dừng quá gấp.

Syd quay sang nhìn anh.

Anh nhìn dăm dăm về phía trước. Hẳn là lần đầu tiên anh ta bị từ chối, và đang ngượng. Cô có thể thấy một đốm hồng rất nhẹ trên gò má anh.

Suýt chút nữa cô cảm thấy thương cảm cho anh. Suýt chút nữa.

Sau vài giây cô không di chuyển, anh quay qua nhìn cô. “Đây là xe cô, đúng không?”

Cô gật đầu, đi theo cảm xúc từ thương hại trở thành cơn giận dữ. “Sao?”

“Sao cái gì?” Anh cười rầu rĩ. “Điều gì đó bảo tôi rằng cô không chờ một nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Anh ta sẽ không nói cho cô. Anh ta không có ý nói cho cô, gã con hoang.

Syd quắc mắt nhìn anh.

“Sao?” Anh lại nói. “Ê, lần này tôi đã làm gì nào?”

“Mười một giờ,” cô nhắc anh bằng giọng ngọt ngào nhất có thể. “Skippy's Harborside?” Hiển nhiên không hối hận vì giữ bí mật cuộc gặp. Anh ta khê chửi thề.

“Đừng bắt tôi qua mặt anh, Đại úy,” Syd cảnh báo anh. “Tôi là một phần đội anh, một phần của lực lượng đặc nhiệm này.”

Anh lắc đầu. “Không có nghĩa cô cần tham gia mọi cuộc họp.”

“Có.”

Anh cười. “Lucy McCoy và tôi là bạn bè. Cuộc gặp này chỉ là cái có để - ”

“Trao đổi thông tin về vụ án,” cô kết thúc. “Tôi đã nghe tin nhắn điện thoại của cô ấy. Lẽ ra tôi đã nghĩ nó chỉ là cuộc hẹn hò của đôi tình nhân, nhưng cô ấy đề cập đến rằng anh ta, gì nhỉ, Bobby, sẽ ở đó.”

“Cuộc hẹn hò của đôi tình nhân...?” Trông anh ta thật sự bị xúc phạm. “Nếu cô đang ngụ ý rằng có điều gì khuất tất giữa Lucy và tôi - ”

Syd đảo mắt. “Ôi, thôi nào. Khá rõ ràng là có điều gì đó. Tôi tự hỏi liệu cô ấy có biết anh đã cố gắng làm gì với tôi. Tôi cho là cô ấy không thể phàn nàn bởi vì cô ấy đã kết hôn - ”

“Sao cô dám?”

“Vớ... anh đã gọi là gì? XO? Cô ấy đã kết hôn với phó chỉ huy của anh.”

“Lucy và tôi là *bạn bè*.” Gương mặt anh như đám mây dông - sự xúc phạm anh ta nghĩ mình đang cảm thấy không phải là diễn xuất. “Cô ấy yêu chồng. Và Blue... anh ấy...anh ấy là người tốt nhất.”

Cơn giận của anh mờ dần, thay thế bởi điều gì đó trầm tĩnh và dè dặt. “Tôi sẽ theo Blue McCoy xuống địa ngục nếu anh ấy yêu cầu,” Lucky khẽ nói. “Tôi không bao giờ làm nhục anh ấy bằng việc bày trò ngu ngốc với vợ anh ấy. Không bao giờ.”

“Tôi xin lỗi,” Syd bảo anh. “Tôi đoán... Anh chỉ... Anh đã bảo tôi anh chưa bao giờ nghĩ quá nghiêm túc về chuyện gì, nên tôi đã nghĩ - ”

“À, phải, cô sai.” Anh nhìn chăm chăm ra ngoài lớp kính chắn gió phía trước, giữ chặt bánh lái bằng cả hai tay. “Tuởng tượng thế.”

Syd gật đầu. Và rồi cô tìm kiếm trong chiếc ví, kéo ra cuốn sổ gáy xoắn và chiếc bút. Cô giở tới một trang trắng và viết ngày.

Luke liếc cô, khẽ nhướn mày. “Gì vậy...?”

“Tôi rất hiếm khi sai,” cô nói. “Khi tôi sai, nó đáng được viết lại.”

Cô cẩn thận giữ mặt mình vô cảm khi anh nghiên cứu cô vài giây lâu lắc.

Rồi anh hơi cười, uốn cong một khóe miệng thành một thứ gần như nụ cười. “Cô đang đùa.”

“Không,” cô nói. “Tôi không đùa.” Nhưng cô cười và nó đã phản bội cô. Cô leo khỏi xe tải. “Gặp anh tối nay.”

“Không,” anh nói.

“Có.” Cô đóng cửa và bới ví tìm chìa khóa xe.

Anh rướn người qua cabin để quay cửa sổ xuống. “Không,” anh nói. “Thật đấy. Syd, tôi cần nói chuyện với Lucy và Bob mà không - ”

“Mười một giờ,” cô nói. “Skippy. Tôi sẽ ở đó.”

Khi cô vào xe rồi lái đi, cô liếc nhìn lại và thấy khuôn mặt Luke qua kính chắn gió.

Không, cuộc gặp sẽ không diễn ra ở Skippy lúc mười một giờ. Nhưng thời gian không thể thay đổi - Lucy McCoy đã nói cô ấy làm việc trễ.

Tuy nhiên nếu cô là anh chàng Ken Hải quân này, cô sẽ gọi Lucy và Bobby gì-đó để chuyển địa điểm - để Syd lại đằng sau một mình và tức giận ở Skipper's Harborside lúc mười một giờ.

Bobby gì-đó.

Cô dừng ở đèn đỏ và mở qua cuốn sổ, tìm cái tên đầy đủ của anh ta. Chuẩn úy Robert Taylor. *Đúng*. Bobby Taylor. Được mô tả như một lính SEAL khổng lồ, ít nhất ở phần Anh diêng. Cô vẫn chưa gặp anh ta, nhưng có lẽ đó là việc tốt.

Phải, dứt khoát sẽ được việc.

Chương 4

<translator: midori; editor: meomatbu>

Lucky không thực sự mong chờ chiến thắng, vì vậy anh không hề ngạc nhiên khi theo Heather vào La Cantina và thấy Sydney đã ngồi tại một trong những chiếc bàn nhỏ với Lucy McCoy.

Anh đã khá mong đợi cô nàng nhà báo đoán ra quyết định thay đổi địa điểm gặp mặt của anh và lần theo họ, và cô đã không làm anh thất vọng. Đó là một phần nguyên do khiến anh mời Heather đi ăn tối và sau đó mang cô ta tới đây, tới quán rượu San Felipe tồi tàn này.

Syd đã buộc cho anh tội tuyệt vọng khi cô từ chối thẳng thừng và dứt khoát trò tán tỉnh của anh. Thực tế là cô ấy đã đúng – rằng anh đã có động cơ khi cúi xuống để hôn cô – chỉ có điều tất cả đã trở nên tồi tệ hơn nhiều bằng cách nào đó.

Mặc dù anh biết mình thật là ngốc nghếch, anh vẫn muốn chắc chắn rằng cô nàng nhận thức được anh không hề tuyệt vọng chút nào, và sự cự tuyệt của cô chẳng có ảnh hưởng gì lớn lao tới anh, bằng cách ngẫu nhiên khoe ra một nữ hoàng sắc đẹp tóc vàng, vô cùng quyến rũ trong vòng tay.

Anh cũng muốn chắc chắn không còn một mảnh nghi ngờ vương vấn trong cái bộ óc nhà báo ồn ào của cô rằng có gì đó giữa anh và vợ của Blue McCoy.

Chỉ nghĩ đến sự phản bội kinh tởm như vậy cũng khiến anh phát bệnh.

Tất nhiên, có lẽ chính những câu chuyện tầm phào vô nghĩa, liên miên không dứt của Heather đã làm món cá nướng mà anh ăn trong bữa tối nhào lộn trong dạ dày anh.

Anh vẫn có một giây phút thỏa mãn ngắn ngủi khi Syd quay lại và nhìn thấy anh. Khi cô ấy nhìn Heather.

Trong một phần giây, đôi mắt cô mở to. Anh rất mừng là mình đã theo dõi cô, bởi vì cô nhanh chóng che giấu sự ngạc nhiên của mình bằng cái chân mày nhướng cao với vẻ hơi buồn chán và chút kiêu ngạo vừa đúng lúc.

Sự kiêu ngạo đã kéo dài ra thành một nụ cười nửa miệng thật lòng với niềm thích thú kiêu kỳ vào lúc Lucky và Heather đến bàn của họ.

Nụ cười của Lucy chân thật hơn nhiều. “Vừa đúng giờ.”

“Em đến sớm,” anh đáp trả. Anh bắt gặp cái nhìn của Syd. “Và cô ở đây.”

“Em xong việc sớm 30 phút,” Lucy nói với anh. “Em đã cố gọi cho anh, nhưng em đoán rằng anh đã đi rồi.”

Syd lặng lẽ khuấy viên đá trong cốc của mình với cái ống hút. Cô vẫn đang mặc cái quần rộng thùng thình mà cô đã mặc vào buổi chiều, nhưng cô đã đổi cái áo sơ mi dài tay cỡ đàn ông của mình thành một chiếc áo phông trắng đơn giản, sự nhượng bộ duy nhất của cô với cái nóng gay gắt. Cô chẳng trang điểm chút nào cho sự nhượng bộ này, và mái tóc đen ngắn cũn của cô trông như thể cô đã chẳng buồn bỏ công nhiều hơn là dùng tay chải qua.

Trông cô mệt mỏi. Và chục lần ấm áp lẫn sống động hơn nàng Heather hoàn hảo làm từ chất dẻo.

Khi Lucky quan sát, Syd nhấc cốc của cô lên và uống một ngụm từ cái ống hút. Với đôi môi như vậy, cô chẳng cần phải trang điểm. Chúng ẩm ướt, mềm mại, ấm áp và hoàn hảo. Anh biết điều đó ngay sau khi hôn cô.

Chỉ một nụ hôn mà họ trao nhau đó còn ý nghĩa và thực hơn cả 6 tháng tan-hợp, bất-cứ-lúc-

nào-anh-ở-trong-thành-phố, mỗi quan hệ phi-thực với Heather.

Và giờ đây, sau khi hôn anh như thể cả thế giới sắp kết thúc, Syd đẩy anh ra xa.

“Heather và tôi ăn tối ở quán Smokey Joe,” Lucky nói với họ. “Heather Seeley, đây là Lucy McCoy và Sydney Jameson.”

Nhưng Heather đã nhìn đi hướng khác, phạm vi chú ý bằng độ dài MTV của cô nàng đã bị giữ lại bởi những cái gương trên tường và hình ảnh phản chiếu tuy có hơi xa nhưng hoàn hảo của cô...

Syd cuối cùng cũng lên tiếng. “Chà, tôi không tưởng tượng nổi việc nhét một cuộc hẹn hò vào buổi gặp mặt của lực lượng đặc nhiệm.”

“Heather phải gọi vài cuộc điện thoại,” Lucky giải thích. “Tôi cho rằng sẽ không mất nhiều thời gian, và sau đó...” Anh nhún vai.

Sau đó, anh có thể trở lại buổi tối của anh với Heather, mang cô nàng về nhà, cùng bơi dưới ánh trăng, đắm chìm vào thân thể hoàn hảo của nàng ta. “Không phiền cho bọn anh chút riêng tư chứ, em yêu?” Anh kéo Heather lại gần hơn và chạm nhẹ đôi môi được bơm đầy silicon của cô ta với môi mình. Thân thể từ *chất dẻo* hoàn mỹ của cô nàng...

Sydney nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, đột nhiên bị hấp dẫn toàn tâm bởi những vòng tròn hơi ẩm mà cái cốc của cô tạo ra trên bàn.

Và Lucky cảm thấy thật ngu ngốc. Khi Heather đi tới quầy bar, đang ấn số gọi điện thoại, anh ngồi cạnh Lucy, đối diện với Syd và thấy mình đúng là một con lừa.

Mày đưa Heather tới tối nay là để cho Syd thấy... cái gì? Rằng mày là một con lừa ư? Nhiệm vụ đã hoàn thành rồi đấy.

Đúng là anh đã ôm Syd trong tay trên chiếc ghế nhà anh ngay hồi đầu tối với nỗ lực giành được sự hợp tác của cô. Nhưng bằng cách nào đó, như thế nào đó, ở giữa cơn choáng váng ấy, nụ hôn gây ra sự rơi tự do, những hành động hoàn toàn theo dự tính của anh đã thay đổi.

Anh nghĩ rằng chắc chắn phải có chuyện gì đó xảy ra khi miệng cô hé mở quá ấm áp và sẵn sàng cho anh. Hoặc nó có thể từ trước đó. Nó có lẽ là giây phút ngay khi môi anh chạm vào cô.

Dù là bất cứ thời điểm nào nó xảy ra, đối với anh tất cả đã trở nên vô cùng rõ ràng rằng anh tiếp tục hôn cô đơn thuần chỉ bởi anh muốn làm thế.

Đến tuyệt vọng.

Phải, lại là từ đó. Khi anh gọi người bồi bàn cocktail đang buồn chán một chai bia, khi anh quay sang Heather và nói với người bồi bàn mang cho cô ta bất cứ thứ gì cô ta muốn – về phía mình – anh cố gắng một cách tuyệt vọng không tỏ ra như thể anh đang quay cuồng trong cái bản ngã của mình – gây ra hành động ngu ngốc là mang Heather đến đây. Anh biết Syd đang lắng nghe. Cô vẫn giả vờ như đang mê mải với những giọt nước ngưng tụ trên bàn, nhưng cô đang lắng nghe, vì vậy anh coi Heather như một “cô nàng tóc vàng nóng bỏng bên quầy bar, với thân hình cực kỳ đáng muốn.”

Thông điệp đã được gửi đi: *tôi chẳng cần cô muốn hôn tôi lần nào nữa.*

Ngoại trừ việc anh đang nói dối. Anh cần. Có lẽ không đến mức tuyệt vọng, nhưng ở gần mức đó một cách chết tiệt. Trời ạ, toàn bộ tình thế này đang trở nên ngày càng ngu ngốc hơn với từng hơi thở của anh.

Syd tuyệt đối không phải là tuýp người của Lucky. Và anh bị ép buộc phải làm việc với cô để tổng cổ đi, mặc dù anh vẫn đang làm nhiều cách để giữ sạch cô vĩnh viễn sau buổi gặp sáng mai với nhà thời miên.

Cô bướng bỉnh, nóng nảy, hung hăng và quá thông minh – một người biết-tất-cả và cũng muốn đảm bảo rằng phần còn lại của thế giới cũng phải biết rằng cô ấy biết tất cả.

Nếu thử, dù chỉ một chút, cô sẽ rất xinh đẹp. Theo cách mà hầu hết phụ nữ khác không thể có được.

Sự thực là, nếu cuộc sống là một cuộc thi mặc áo phong ướt mà Heather và Syd là đối thủ, Heather sẽ chiến thắng, dễ dàng. Đứng cạnh nhau, Syd sẽ trở nên vô hình, bị che khuất bởi ánh hào quang vàng rực rỡ của Heather. Đứng cạnh nhau, sẽ chẳng cần một cuộc thi nào cả.

Trừ việc chỉ một trong 2 phụ nữ khiến Lucky cảm thấy thực sự đang sống. Và đó không phải là Heather.

“Hãy, Lucy. Đại úy.” Chuẩn úy SEAL Bobby Taylor cười với Sydney khi anh ta chuôi vào chiếc ghế thứ 4 của bàn. “Hắn cô là Sydney. Tôi chỉ đường tốt chứ?” anh ta hỏi cô.

Syd gật đầu. Cô nhìn Lucky gần như thách thức. “Tôi đã không biết chắc chính xác quán rượu là ở đâu,” cô nói với anh ta, “vì thế tôi gọi Chuẩn úy Taylor và hỏi anh ấy đường đi.”

Vậy ra đó cách cô tìm ra anh. Chà, không phải cô quá tự hào về bản thân sao? Lucky làm một ghi nhớ trong óc để sau này dành cho Bobby như tử.

“Hãy gọi tôi là Bob.” Gã lính SEAL to lớn lại cười với Syd, và cô cười đáp lại một cách hạnh phúc, hoàn toàn lơ tịt Lucky.

“Không có nickname nào ư?” cô trêu chọc. “Như Điều Hâu hay Cyclops hay Báo?” (*Cyclop: người khổng lồ một mắt*)

Và Lucky cảm thấy nó. Ghen tuông. Đau nhói và nóng rực, như một tia chớp đánh thẳng vào cái dạ dày vốn đã lộn tung lên của anh. Chúa tột. Có thể nào Sydney Jameson lại thấy Bob Taylor hấp dẫn? Hấp dẫn hơn cả cô thấy ở Lucky?

Bobby cười lớn. “Chỉ là Bobby thôi. Vài người bạn trong suốt khóa BUDS đã cố gọi tôi là Tonto (*Tâm thần*), nhưng tôi đã phản đối... một cách quyết liệt.” Anh nắm chặt quả đấm đầy ý nghĩa.

Bobby là một anh chàng đẹp trai ngoại trừ sự thực rằng mũi anh đã bị gãy 4 hoặc 5 lần. Cậu ta hấp dẫn một cách đen tối, với gò má cao, nét mặt xương xẩu, và đôi mắt nâu sâu thẳm tuyên bố di sản thừa kế từ dòng máu Anh diêng của người mẹ. Cậu ta có sự điềm tĩnh yên ả so với anh, một đặc tính giống như thiên phái *vô cùng* quyến rũ.

Và tiếp đến là khổ người của cậu ta. Đồ sộ là từ chỉ cha này. Một số phụ nữ thực sự hứng thú với nó. Đương nhiên, nếu Bobby không cẩn thận giữ gìn chế độ rèn luyện thân thể và chế độ ăn kiêng, cậu chàng sẽ nhanh chóng trở nên béo phì.

“Tôi cho rằng Tonto sai một cách tồi tệ,” Bobby ôn tồn. “Vì vậy tôi phải đảm bảo rằng cái tên đó không bị dính với tôi.”

Nắm đấm của Bobby có kích cỡ của một hộp giảm bông. Chẳng nghi ngờ gì là anh hoàn toàn thuyết phục trong sự bất bình của mình.

“Dạo này Đại úy đây gọi tôi thân ái là Stimpy,” Bob tiếp tục, “cái tên của một con mèo vô cùng ngu ngốc trong phim hoạt hình.” Anh nhìn xuống tay mình và uốn cong những ngón tay với kích cỡ của cái hot-dog lần nữa. “Tôi chưa thấy phản đối, nhưng nó đã trở nên cũ rồi.”

“Không,” Lucky nói. “Đó là bởi Wes –” anh quay sang Syd. “Bạn cùng bơi của Bobby là anh chàng nhỏ bé dẻo dai tên là Wes Skelly, và nhìn bên ngoài, chà, Ren và Stimpy có vẻ rất hợp với họ. Đó thực sự là một bộ phim hoạt hình thô tục..”

“Wes không nhỏ bé đâu,” Lucy xen vào. “Anh ấy cao bằng Blue, anh biết mà.”

“Phải, nhưng đừng kể gã khổng lồ đây...”

“*Tớ thích* Gã Khổng Lồ,” Bobby quyết định.

Syd đang cười, và Lucky có thể biết rằng anh chàng Chuẩn úy cũng bị quyến rũ hoàn toàn từ cách cậu ta cười với cô. Có lẽ đó là phương pháp để có được mối liên kết của Syd. Có lẽ cô ấy nên là bạn gái của Bobby.

Suy nghĩ đó chẳng dễ chịu gì, và anh nhanh chóng bỏ qua nó. Quyến rũ phụ nữ là thế mạnh của anh, chết tiệt, và anh sẽ quyến rũ Sydney Jameson cho dù đó có là điều cuối cùng anh làm.

Lucy quay trở lại công việc. “Anh đã nói chuyện với Frisco?” cô hỏi anh.

Lucky gật đầu dứt khoát. “Anh đã nói chuyện với cậu ấy. Em có nghĩ là biết đâu Stonegate không thực sự muốn chúng ta tóm được tên hãm hiếp không?”

“Sao lại thế? Chuyện gì vậy?” Syd gặng hỏi.

“Thiếu tá Francisco được gọi tới gặp Đô đốc Stonegate,” Lucy giải thích. “Ron Stone-gate không hẳn là người hâm mộ của đội SEAL.”

“Lần này Stonehead (*Đầu đá*) làm gì?” Bobby hỏi.

“Dễ chịu đối với sự sỉ nhục,” Lucky lầm bầm. Anh liếc nhìn Syd, ước gì cô không phải là nhà báo, nhận thức được rằng bất cứ gì họ nói cũng có thể trở thành một bài viết. “Chúng ta đã bị ra lệnh bởi... Ngài đô đốc để sử dụng nhiệm vụ này như một đợt huấn luyện đặc biệt,” anh nói, lựa chọn từ ngữ cẩn thận, loại ra tất cả những lời tục tĩu và những tính từ kém-phần-tâng-bốc mà anh sẽ dùng nếu cô không có ở đây, “cho nhóm 3 ứng viên SEAL mới kết thúc xong giai đoạn BUDS thứ 2 của họ.”

“King, Lee và Rosetti,” Bobby nói, gật đầu xác nhận.

Lucky gật đầu. Bobby đã là huấn luyện viên cho nhóm ứng viên đặc biệt này ngay sau khi bắt đầu giai đoạn 1. Anh không ngạc nhiên Chuẩn úy biết đến những người trong vụ này.

“Kể cho tôi về họ,” Lucky ra lệnh. Anh đã dùng chân chốc lát tại căn cứ và lấy ra hồ sơ của 3 ứng viên sau khi anh nói chuyện với Frisco và trước khi anh đón Heather. Nhưng ta không thể nói nhiều về một người chỉ từ những lời lẽ trong một mẫu giấy. Anh muốn nghe ý kiến của Bobby.

“Họ thuộc cùng một đội tàu trong giai đoạn 1,” Bobby nói với anh. “Mike Lee là người lớn tuổi nhất và là một trung úy quân đội, Junior Grade, và cậu ta là bạn với Thiếu úy Thomas King – một cậu bé địa phương, ít tuổi hơn. Người Mỹ gốc Phi. Cả hai đều có IQ vượt biểu đồ, và đều đủ thông minh để nhận ra điểm mạnh cũng như điểm yếu của mỗi người. Đó là một đội tốt. Mặt khác, hạ sĩ Rio Rosetti mới vừa 21 tuổi, vừa tốt nghiệp cấp 3, vật lộn mới đánh vần được tên của chính mình, nhưng cậu ta có thể tạo nên mọi thứ từ tay không. Cậu ta có ma thuật. Cậu nhóc đã từng ở trên một chiếc thuyền với chân vịt mắc vào đường dây và một trong những mái chèo cũng bị mắc. Cậu ta tách chúng ra, tạo ra chân vịt mới từ đồng lộn xộn ở trên thuyền. Chúng không thể đi nhanh, nhưng chúng có thể chuyển động. Điều đó thật là ấn tượng.

“Ban cùng bơi của Rosetti đã thoát trong ngày thứ hai của Tuần lễ Địa ngục,” Bobby tiếp tục, “và Lee với King nhận cậu ta vào. Cậu ta đã đền đáp lại vài ngày sau, khi Lee bắt đầu ảo giác. Cậu chàng thấy những linh hồn ma quỷ và không chịu nổi chúng, King và Rosetti thay phiên ngồi cạnh cậu ấy. Ba người đó trở nên thân thiết từ đó. King và Lee gần như dùng tất cả thời gian nghỉ của mình để dạy kèm Rosetti. Với sự giúp đỡ của họ, cậu nhóc có thể trụ được với chương trình học trên lớp.” Anh dừng lại. “Họ là người tốt, Đại úy.”

Thật tuyệt được nghe điều đó.

Yên lặng. “Giao một nhiệm vụ quan trọng như vậy cho những ứng viên còn đang đào tạo cũng giống như gắn đội với Lois Lane đây,” Lucky nói.

“12 giờ, 17 phút,” Syd nói, “Ha.”

Anh chớp mắt nhìn cô, tạm thời bị xao lãng. “Ha? Cái gì cơ?”

“Tôi biết một khi anh biết được tôi là nhà báo thì chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi anh sử dụng đến câu chuyện cũ rích Lois Lane,” cô nói với anh. Thái độ của cô không hẳn là tự mãn, nhưng nó hơi quá vui sướng để chỉ đơn thuần là vấn đề-thực tế. “Tôi đã tính là 24 giờ, nhưng anh chỉ cần gần nửa thời gian. Chúc mừng, Đại úy.”

“Lois Lane,” Bobby trầm ngâm. “Trúng đích, nó gần tệ như Tonto.”

“Nó không quá độc đáo,” cả Lucy cũng đồng ý.

“Làm ơn đi, chúng ta có thể nói về việc này được không?” Lucky nói một cách tuyệt vọng.

“Chắc chắn rồi,” Lucy nói. “Đây là những tin tức mới nhất của tôi. Thêm 4 phụ nữ đã đến sau khi bài báo của Sydney lên trang sáng nay. *Bốn người.*” Cô lắc đầu giận dữ. “Tôi không biết tại sao một số phụ nữ không báo về những vụ tấn công tình dục xảy ra với họ.”

“Có phải là gã của chúng ta?” Syd hỏi. “Cùng mẫu?”

“Ba người phụ nữ bị đóng dấu với hình budweiser. Ba vụ tấn công đó xảy ra trong vòng 4 tuần trước. Vụ thứ 4 sớm hơn. Tôi chắc chắn cùng một kẻ phải chịu trách nhiệm cho tất cả 4 vụ tấn công này,” Lucy nói với họ. “Và thực ra, có một chút cảnh báo rằng độ tàn ác mà hắn đánh đập các nạn nhân dường như đang tăng lên.”

“Có gì chung giữa các nạn nhân như địa điểm, ngoại hình hay gì đó không?” Lucky hỏi.

“Nếu có, chúng ta không thể thấy gì hơn là các nạn nhân đều là phụ nữ tuổi từ 18 đến 43, và các vụ tấn công đều xảy ra tại San Felipe hoặc Coronado,” người thành tra trả lời. “Em sẽ đưa anh những hồ sơ hoàn chỉnh ngay vào sáng mai. Anh cũng có thể thử tìm kiếm một khuôn mẫu. Em không nghĩ anh sẽ tìm thấy điều gì, nhưng phát điên mất thôi nếu ngồi đợi cho hắn ta tấn công lần nữa.”

Máy nhắn tin của Bobby báo hiệu. Anh nhìn nó khi tắt đi, rồi đứng dậy. “Nếu đó là tất cả cho tới giờ, Đại úy...”

Lucky làm cử chỉ với đầu mình về phía cái máy nhắn tin. “Có gì tởm cần biết không?”

“Chỉ là Wes,” người đàn ông to lớn hơn nói. “Một chuyến đi vất vả với cậu ấy. Coronado là nơi cuối cùng cậu ấy muốn ở, mà cậu ấy đã ở đây gần 3 tháng.” Anh gật đầu với Sydney. “Rất vui được gặp cô. Hẹn gặp lại, Luce.” Anh quay lại. “Hãy giúp tôi một chuyện và khóa chặt các cửa sổ của mình đêm nay, các quý cô.”

“Và mỗi đêm cho tới khi chúng ta bắt được tên đó,” Lucky thêm vào khi chuẩn úy đi tới cửa ra vào. Anh đứng lên. “Tôi cũng đi đây.”

“Mai gặp lại.” Syd hầu như không thèm nhìn anh khi cô quay sang Lucy. “Cô có phải về nhà ngay không, thanh tra? Vì tôi có vài câu hỏi mong cô có thể trả lời.”

Lucky nấn ná ở lại, nhưng ngoài cái vẫy tay ngắn gọn từ Lucy, người phụ nữ kia chẳng thèm liếc anh cái thứ hai.

“Tôi đã tìm hiểu về những tội phạm tình dục, những tên cưỡng hiếp hàng loạt và *giết người hàng loạt*.” Syd tiếp tục, “và-”

“Và cô nghĩ đến điều tôi nói về mức độ leo thang của bạo lực,” Lucy kết thúc giục cô. “Cô muốn biết liệu tôi có nghĩ tên này sẽ vượt qua lần ranh trở thành cưỡng hiếp-giết người không.”

Trời, Lucky thậm chí chưa nghĩ đến *điều đó*. Chỉ cưỡng hiếp thôi đã đủ tồi tệ rồi.

Lucy thở dài. “Xem xét sự bạo hành tên tội phạm dường như thích thú tiến nhanh, theo quan điểm của tôi, chỉ là vấn đề thời gian trước khi hắn ta...”

“Gượng đã,” Syd nói giọng thì thầm. “Barbie đang đến đây.”

Barbie?

Lucky tìm kiếm rồi thấy Heather đang đi tới chỗ họ. Từng chuyển động của cơ thể nàng khiến những cái đầu trong khắp phòng phải quay lại.

Nàng *rất* kiêu diễm, nhưng nàng làm từ chất dẻo. Giống như búp bê Barbie. Phải, cái tên rất hợp.

Anh muốn ở lại, muốn nghe những gì mà Lucy và Syd nói, nhưng anh tự gắn mình với Heather, và giờ anh phải trả giá.

Anh phải đưa cô nàng về nhà.

Với Heather, luôn luôn có cơ hội 50 – 50 cô sẽ mời anh đến nhà và xé toạc quần áo anh. Tối nay cô đã đưa ra vài nhận xét mang tính gợi ý trong bữa tối khiến anh tin rằng đêm nay sẽ thực sự là một trong những đêm họ giao đấu trong một chút thể dục thú vị.

“Sẵn sàng về nhà chưa?” Heather cười với anh, một nụ cười mang cả lời hứa hẹn. Một nụ cười anh biết rằng Syd sẽ không bỏ lỡ.

Tốt. Để cho cô biết đêm nay anh sẽ có gì đó. Cho cô biết anh chẳng cần đến cô để tạo ra bùng

nổ.

“Tất nhiên rồi.” Lucky vòng tay quanh eo Heather.

Anh liếc nhìn Syd, nhưng cô đã trở lại cuộc bàn luận với Lucy, và cô không nhìn lại.

Với Heather kéo mình về phía cửa, Lucky biết anh là đối tượng ghen tỵ của mọi gã trong quán bar. Anh đang về nhà với một phụ nữ xinh đẹp người muốn làm tình cuồng nhiệt với anh.

Anh nên chạy ngay ra ô tô. Anh nên nhanh chóng lột trần cô nàng ra.

Nhưng khi tới cửa, anh không thể ngăn mình khỏi do dự, khỏi nhìn lại Syd.

Cô nhìn lên vào đúng giây phút đó, mắt họ gặp nhau và giữ chặt lại. Mỗi liên kết xảy ra tức thời. Nó vô cùng mạnh mẽ, cường độ cháy bỏng.

Anh không nhìn đi chỗ khác, và cô cũng thế.

Điều này còn gần gũi hơn điều anh từng có với Heather, và họ đã dành cả ngày trần truồng bên nhau.

Heather kéo cánh tay anh, ép cơ thể cô ta vào anh, kéo đầu anh xuống cho một nụ hôn.

Lucky đáp lại theo phản xạ, và khi anh nhìn lại Syd, cô đã quay đi hướng khác.

“Nhanh nào, cưng,” Heather thì thầm. “Em đang vội.”

Lucky để cô kéo anh ra khỏi cửa.

Một chiếc xe tải nhỏ đang đi theo cô.

Đầu tiên Syd chú ý tới ánh đèn pha trong gương chiếu hậu của cô khi cô đưa xe ra khỏi bãi đỗ của La Cantina.

Chiếc xe tải giữ khoảng cách vài thân xe sau khi cô đi về phía Tây trên Đại Lộ Arizona. Và khi cô rẽ trái vào Draper, hấn cũng rẽ.

Cô biết chắc chắn khi cô rẽ phải và trái liên tục, đi đường tắt đến vùng gần nhà. Không thể là ngẫu nhiên. Chắc chắn hấn ta đang đi theo cô.

Syd và Lucy đã nói chuyện ngắn gọn sau khi gã Ken Hải quân đưa nàng Barbie có thể bơm phòng lên của mình về nhà. Cô đã ở lại quán rượu sau khi Lucy rời khỏi, uống một cốc bia khi cô viết bài báo cuối cùng về đảm bảo an toàn cho phụ nữ trên laptop. Cô rất dễ dàng viết trong một quán rượu ồn ã hơn là trong căn hộ quá yên tĩnh của mình. Cô nhớ sự hỗn loạn của phòng tin tức. Và ở nhà một mình chỉ khiến cô nhớ thêm rằng Lucky O'Donlon không như thế.

Hoa hậu Mỹ tế nhị, không nghi ngờ gì, là bạn tâm giao của anh ta. Syd băn khoăn đầy ác ý không biết họ có dành cả ngày cùng nhau nhìn chăm chăm vào gương không chứ. Anh chàng Tóc Vàng và cô nàng Vàng Hè.

Lucy đã cho biết vài thông tin rằng Heather là dạng điển hình của những phụ nữ mà gã SEAL đó kết giao. Anh ta thích những nữ hoàng sắc đẹp thường mới gần 20 tuổi, với chỉ số thông minh chẳng cao hơn mấy so với tuổi của họ.

Syd không biết vì sao cô lại ngạc nhiên. Chúa ngăn cấm một người đàn ông như Luke O'Donlon có thể dính dáng với một phụ nữ thật sự *có ý nghĩa* với anh ta. Một phụ nữ mà nói chuyện lại với anh ta, đưa ra một quan điểm khác và một mối quan hệ thách thức, chân thành, sôi nổi...

Cô đang đùa với ai chứ? Không lẽ cô thực sự cho rằng mình đã cảm thấy sự chính trực trong nụ hôn của anh?

Sự thực là anh đã phản kháng đáng ngưỡng mộ khi cô buộc tội anh cố cướp vợ của người phó chỉ huy, nhưng tất cả điều đó có nghĩa là anh có một ranh giới không vượt qua trong những cuộc chơi bời của mình.

Anh chàng nóng bỏng, anh chàng ngọt ngào, người có thể hôn như trong mơ, nhưng đam mê của anh chàng thì trống rỗng. Thật tình, làm sao có thể đam mê mà không cảm xúc? Một quả bóng bay khi nổ bùm, không thả ra thứ gì ngoài luồng không khí hơi có mùi.

Cô mừng vì đã thấy Lucky O'Donlon với nàng búp bê Barbie của anh ta. Điều đó lành mạnh, thực tế và có lẽ chỉ có nó sẽ giữ cái tiềm thức chết tiệt của cô khỏi mơ những giấc mộng nóng bỏng về anh ta đêm nay.

Syd rẽ phải về phía Pacific, rẽ về làn đường bên phải và chậm lại đủ để bất cứ kẻ tình trí nào cũng có thể vượt qua cô, nhưng chiếc xe tải dừng lại phía sau.

Suy nghĩ. Cô phải suy nghĩ. Hoặc hơn nữa, cô phải dừng suy nghĩ về Luke O'Donlon và cái mộng toàn hảo của anh ta mà tập trung vào hiện thực là một gã hãm hiếp hàng loạt bệnh hoạn có thể đang theo dõi cô suốt trên những đường phố hoang vắng của San Felipe.

Chỉ vài phút trước cô mới viết bài báo về cách xử trí trong tình huống thế này.

Nếu bạn nghĩ ai đó đang theo dõi bạn, cô đã nói, đừng về nhà. Lái xe thẳng tới đồn cảnh sát. Nếu bạn có điện thoại di động, hãy gọi nhờ giúp đỡ.

Syd dò dẫm trong chiếc túi đeo vai tìm chiếc đi động, do dự một chút trước khi cô ấn nút gọi nhanh mà cô cài cho số điện thoại nhà của Lucky O'Donlon. Sẽ thật tốt cho anh chàng nếu cô quấy nhiễu anh ta.

Máy tự động trả lời chỉ sau hai hồi chuông, và cô bỏ qua lời nhắn bằng cái giọng quyến rũ ấy.

"O'Donlon, Syd đây. Nếu anh ở đó, nhắc máy lên đi." Không có gì. "Đại úy, tôi biết giọng tôi là điều cuối cùng anh muốn nghe bây giờ, nhưng tôi đang bị theo dõi." Ô, chết tiệt, giọng của cô hơi vỡ, và nỗi khiếp sợ của cô tràn ra. Cô lấy một hơi thở sâu, hi vọng nghe bình tĩnh và tập trung, nhưng chỉ khiến giọng cô nhỏ tí xíu và đáng thương. "Anh có ở đó không?"

Không có hồi đáp. Máy trả lời tự động kêu bíp, cắt ngang lời cô.

Được. Được rồi. Cho đến khi còn di chuyển, cô sẽ ổn.

Và vẫn có thời cơ, nếu cô đi vào vùng sáng của khu đỗ xe đồn cảnh sát, bất cứ ai theo cô cũng phải tránh đi.

Nhưng làm thế lại bỏ lỡ một cơ hội ngàn năm. Nếu kẻ đi theo cô là gã hãm hiếp, họ có thể bắt hãm ta. Ngay bây giờ. Tối nay.

Cô ấn một trong những số gọi nhanh khác cô đã cài đặt trong máy. Số nhà của Thanh tra Lucy McCoy.

Một chuông. Hai hồi chuông. Ba...

"..lô" giọng Lucy nghe như thể cô ấy đã đi ngủ rồi.

"Lucy, Syd đây." Cô kể vắn tắt về tình thế của mình, và Lucy nhanh chóng tỉnh táo lại.

"Ở lại Pacific," Lucy ra lệnh. "Số đăng kí ô tô của cô là bao nhiêu?"

"Vì chúa, tôi không biết. Xe của tôi là chiếc Civic đen nhỏ. Chiếc xe tải là một trong những chiếc cỡ lớn – tôi không thể thấy màu của nó – màu gì đó tối. Và hãm ta giữ khoảng cách quá xa tôi để có thể nhìn biển số xe."

"Cứ tiếp tục lái xe đi," Lucy nói. "Chậm và đều. Tôi đang gọi nhiều xe nhất có thể để chặn đường."

Chậm và đều.

Syd dùng điện thoại cố gọi cho Lucky một lần nữa.

Không có gì.

Chậm và đều.

Cô đang đi về phía bắc Pacific. Cô có thể cứ đi thẳng theo con đường dẫn tới San Francisco, chậm chậm và đều đặn. Tự hiến mình cho chiếc xe tải phía sau cô khi buộc phải dừng lại vì hết xăng. Cô đang chạy chậm. Tất nhiên chiếc xe con như thế này có thể đi hàng dặm với một phần 16 thùng xăng. Cô không có lí do gì để sợ hãi. Bất cứ khi nào, cảnh sát San Felipe sẽ tới để cứu cô.

Bất cứ phút nào. Bất cứ. Phút nào.

Cô nghe thấy nó sau đó – hồi chuông từ xa, lớn dần lên và to đến mức tai khinhững chiếc xe cảnh sát tới gần hơn.

Ba trong số họ đến từ đằng sau. Cô theo dõi từ gương chiếu hậu khi họ bao vây chiếc xe tải, ánh đèn lóe lên.

Cô chậm chậm dừng xe tại lề đường khi chiếc xe tải làm tương tự, quay lại để nhìn qua cửa sổ khi những sĩ quan cảnh sát tiếp cận, vũ khí trong tay, chiếu ánh sáng dò tìm vào chiếc xe tải.

Cô có thể thấy bóng của người đàn ông trong cabin. Hắn ta đặt cả hai tay lên đầu trong tư thế đầu hàng. Cảnh sát mở cửa chiếc xe tải, kéo hắn ta ra ngoàidọc theo thân xe nơi hắn ta chống tay làm tư thế để kiểm tra toàn thân.

Syd tắt máy và bước ra, giờ muốn tới gần hơn và nhận thấy gã đàn ông đi theo cô không mang vũ khí, muốn nghe xem hắn nói gì, muốn nhìn thật kĩ hắn – nhìn xem hắn có giống kẻ gần như đẩy ngã cô trên cầu thang sau khi tấn công người hàng xóm của cô không.

Người đàn ông đó đang nói. Cô có thể thấy từ vẻ ngoài các sĩ quan cảnh sát đứng quanh hắn là hắn ta đang thực hiện một cuộc nói chuyện điềm tĩnh. Giải thích, không nghi ngờ gì, vì sao hắn ta lại lái xe đi vòng quanh quá muộn vào ban đêm. Theo dõi ai đó ư? Sĩ quan, đó chỉ là một sự tình cờ kém may mắn. Tôi đang đi tới siêu thị để mua vài que kem.

Ờ, đúng đấy.

Khi Syd tới gần hơn, một trong số những sĩ quan cảnh sát tiếp cận cô.

“Sydney Jameson?” anh ta hỏi.

“Vâng,” cô nói. “Cảm ơn vì đã đáp lại cuộc gọi của Thanh tra Lucy rất nhanh chóng. Hắn ta có nhận dạng gì không?”

“Hắn có,” sĩ quan cảnh sát nói. “Hắn cũng nói rằng hắn biết cô – và rằng cô biết hắn.”

Cái gì? Sydney lại gần hơn, nhưng người đàn ông đã theo dõi cô vẫn đang bị bao vây bởi cảnh sát và cô không thể nhìn thấy mặt hắn.

Sĩ quan cảnh sát tiếp tục. “Hắn cũng khẳng định rằng hai người cùng làm việc trong một lực lượng cảnh sát đặc nhiệm...”

Sydney có thể nhìn qua ánh đèn đường mờ ảo thấy chiếc xe tải màu đỏ. Đỏ.

Như một ám hiệu, cảnh sát tách dần ra, người đàn ông quay mặt về phía cô và..

Chính anh ta. Luke O’Donlon.

“Vì cái quái gì mà anh lại theo dõi tôi?” Tất cả cảm xúc của cô bộc phát thành cơn tức giận. “Anh làm tôi sợ hết vía, quái quỷ thật!”

Bản thân anh ta thì không quá vui sướng vì bị lần tìm vũ khí bởi 6 cảnh sát kém thân thiện. Anh ta vẫn đứng trong tư thế kiểm tra thân thể chẳng đáng hãnh diện chút nào – hai chân dang ra, bàn tay ốp dọc theo chiều chiếc xe tải, và giọng anh ta thì cũng tức giận chẳng kém cô. Có lẽ còn căm phẫn hơn. “Tôi theo cô về nhà. Cô nên về nhà, chứ không phải đi lòng vòng quanh nửa bang thế này. Tuyệt thật, tôi chỉ cố đảm bảo là cô an toàn.”

“Heather thì sao?” Lời nói bật ra trước khi Sydney có thể tự ngăn mình lại.

Nhưng Luke có vẻ không nghe thấy câu hỏi của cô. Anh đã quay lại với các sĩ quan cảnh sát. “Các người đã thỏa mãn chưa? Tôi là người mà tôi đã nói, phải chứ? Tôi có thể đứng lên được chưa?”

Viên cảnh sát có vẻ là người đứng đầu nhìn Syd.

“Không,” cô nói, gật đầu đồng ý. “Tôi nghĩ các anh nên để anh ta như vậy trong khoảng 2 giờ để trừng phạt.”

“Trừng phạt á?” Luke phát ra một tiếng hét bằng ngôn ngữ thủy thủ khi anh đứng thẳng dậy. “Vì làm điều tốt ư? Vì đã lo lắng quá nhiều về việc Lucy và cô về nhà từ quán rượu đó một mình tới mức tôi bỏ Heather lại căn hộ của cô ta và quay lại để chắc chắn là cô an toàn?”

Anh ta đã không về nhà với Hoa hậu Ventura County. Anh ta đã từ bỏ một đêm làm tình ướt

át, vô lo vô cảm bởi vì anh lo lắng cho cô.

Syd không biết nên cười hay đánh anh ta nữa.

“Heather không vui chút nào,” anh nói với cô. “Đó là câu trả lời cho câu hỏi ‘Heather thì sao?’” Anh cười một cách thâm nảo. “Tôi không nghĩ cô ấy đã từng bị từ chối trước đó.”

Anh ta đã nghe câu hỏi của cô.

Cô đã dành gần cả giờ vừa rồi cố gắng hết sức để không tưởng tượng đôi chân dài cơ bắp của anh ta quỵện vào với Heather, làn da trơn láng và mái tóc ẩm ướt mồ hôi khi anh ta...

Cô đã cố gắng hết sức. Nhưng cô luôn có trí tưởng tượng rất tốt.

Thật ngu ngốc. Cô cứ tự nói với mình rằng chuyện đó chẳng là gì, anh ta chẳng là gì. Cô thậm chí còn không thích anh ta. Nhưng hiện giờ anh ở đây, đứng trước mặt cô, nhìn cô với đôi mắt xanh không tưởng đó, với mái tóc mạ vàng 24 cara cuộn xoắn trên gương mặt anh do hơi ẩm của đại dương.

“Anh làm tôi sợ.” cô nói lại lần nữa.

“Cô?” anh cười lớn. “Có gì đó nói với tôi rằng cô chả biết sợ là gì.” Anh nhìn 3 chiếc xe cảnh sát quanh họ, đèn vấp nhấp nháy, các sĩ quan đang nói chuyện qua bộ đàm. Anh ta lắc đầu với vẻ kinh hãi hơn là khâm phục. “Cô thật sự có thể có tâm trí gọi cảnh sát từ điện thoại hả? Tuyệt thật đấy, Jamenson. Tôi rất ấn tượng.”

Syd nhún vai. “Đó không phải vấn đề lớn. Nhưng tôi đoán là anh không tiêu nhiều thời gian đến vậy cho phụ nữ thông minh.”

Lucky cười. “Ồ. Tội nghiệp Heather. Cô ấy còn không có ở đây để tự bảo vệ mình. Cô ấy không tệ thế đâu, cô biết đấy. Một chút vô tâm và thái quá do nghề nghiệp, nhưng không quá khác so với hầu hết mọi người.”

“Sao anh có thể sẵn sàng dùng từ ‘không tệ đến thế?’” Syd cãi lại. “Anh có thể có bất cứ ai anh muốn. Tại sao không chọn ai đó có một trái tim?”

“Phải thừa nhận,” anh ta nói, “rằng thậm chí tôi *muốn* trái tim một ai đó.”

“À,” cô nói, quay lại xe của mình. “Lỗi của tôi.”

“Syd.”

Cô quay lại đối mặt với anh.

“Tôi xin lỗi đã làm cô sợ.”

“Đừng để nó xảy ra lần nữa,” cô nói. “Hãy cảnh báo tôi trước được chứ?” Cô quay đi.

“Syd.”

Cô thở dài và quay lại lần nữa. “Nhanh lên, Ken.” Cô cầu xin. “Chúng ta có buổi họp lúc 7 giờ sáng tại đồn cảnh sát. Tôi không phải người quen dậy sớm, và tôi còn tệ nữa khi ngủ ít hơn 6 tiếng đồng hồ.”

“Tôi sẽ theo cô về nhà,” anh nói với cô. “Khi cô lên phòng mình, bật đèn vài lần cho tôi biết mọi việc đều ổn, được chứ?”

Syd không hiểu. “Anh thậm chí còn không thích tôi. Sao lại phải quan tâm thế?”

Lucky cười. “Tôi chưa bao giờ nói là tôi không thích cô. Tôi chỉ không muốn cô ở trong đội của tôi. Hai cái đó rất khác nhau.”

Chương 5

<translator: meomatbu>

“Hãy ngồi trên trường kỷ – hoặc trên ghế,” Dr. Lana Quinn nói với Sydney. “Bất cứ chỗ nào chỉ thấy dễ chịu hơn.”

“Tôi cảm kích việc cô đã dành thời gian giúp tôi chuyện này,” Lucky nói.

“Anh may đấy,” Lana bảo anh với một nụ cười. “Wes đã gọi ngay sau khi cuộc gặp với thân chủ lúc một giờ của tôi bị hủy. Thật tình tôi có hơi ngạc nhiên – đã một thời gian rồi tôi mới nghe tin từ anh ấy.”

Lucky không biết nhà tâm lý trẻ tuổi này rõ lắm. Cô đã lấy một lính SEAL tên là Wizard, người anh chưa từng làm việc chung. Nhưng Wizard là bạn cùng lớp BUDS với Bobby và Wes, và ba người họ khá thân cận. Khi Lucky chặn đường Wes trên hành lang hỏi đùa rằng liệu anh chàng có biết một nhà thôi miên chẳng, Wes đã khiến anh ngạc nhiên khi nói có, thực tế là cậu ấy biết.

“Wes thế nào?” Lana hỏi.

Lucky không có ý gì, nhưng câu hỏi có vẻ không thông thường cho lắm.

Hắn là cô đã nhận ra lời mình nói nghe ra sao và hấp tấp giải thích. “Anh ấy rất vui vàng khi gọi điện, tôi không có thời gian hỏi. Chúng tôi vẫn thường chuyện trò trên điện thoại trước đây khi chồng tôi ở trong Đội Sáu, anh biết đấy, khi anh ấy đi vắng rất thường xuyên – tôi nghĩ là vì cả tôi và Wes đều nhớ Quinn. Và sau khi anh ấy chuyển về California, về Đội Mười, Wes không liên lạc nữa.”

“Wes rất ổn – cậu ấy mới lên Chuẩn úy,” Lucky bảo cô.

“Tuyệt quá,” Lana tán dương – một lần nữa hơi bị quá hưng khởi. “Chúc mừng anh ấy giùm tôi nhé?”

Lucky không cần phải là chuyên gia để biết rằng có điều gì đó hơn những gì Lana vừa nói. Không có nghĩa anh tin một phút nào là Wes có quan hệ với vợ một trong những người bạn thân nhất của mình. Không, Wes Skelly là một người bất trị trong nhiều phương diện, nhưng cậu ấy là người trọng danh dự cứng rắn nhất Lucky từng biết.

Mặc dầu vậy, rất có khả năng Wes đã làm điều gì đó thật sự ngu ngốc, như là yêu vợ người bạn thân của mình. Và nếu điều ấy xảy ra, Wes sẽ rơi khỏi cuộc đời Lana như tảng đá. Và Lucky ngờ rằng cô cũng biết, cô là nhà tâm lý học kia mà.

Chúa ơi, đời thật phức tạp. Và nó cũng đã đủ phức tạp khi chưa tính đến hôn nhân và những hạn chế của nó. Anh chẳng đời nào kết hôn, cảm ơn nhiều.

Rất hiếm có ngày nào trôi qua mà Lucky không tự nhắc nhở mình điều đó – thực tế, nó là câu phù chú của anh. Không bao giờ kết hôn. Không bao giờ kết hôn.

Tuy nhiên dạo gần đây – đặc biệt khi anh nhìn Frisco bên vợ cậu ấy, Mia, và Blue bên Lucy, và kể cả vị chỉ huy, Joe Cat, người đã kết hôn với vợ mình là Veronica, lâu hơn tất cả những người khác trong Alpha Squad, Lucky cảm thấy...

Ghen tị.

Trời ạ, anh ghét phải thừa nhận, nhưng anh có hơi ghen tị.

Khi Frisco vòng tay ôm lấy bờ vai Mia, hoặc khi cô bước tới sau lưng anh ấy và xoa bóp vai

cho anh sau cả một ngày dài. Khi Lucy rẽ qua văn phòng đông đúc bận rộn của Alpha Squad và Blue nhìn ngang qua phòng rồi mỉm cười, và cô cười lại. Hoặc với Joe Cat. Điện cho Veronica mỗi khi anh có cơ hội, từ trạm điện thoại công cộng ở khu buôn bán tại Paris, hay từ vùng xa xôi hẻo lánh ở Úc sau đợt huấn luyện. Anh đã hạ thấp giọng, nhưng Lucky đã nghe lỏm được chút ít. *Chào cưng, nhớ anh không? Chúa ơi, anh nhớ em...*

Lucky đã tới gần một cách ngượng ngập để rồi ghen hòng hơn một lần.

Bất chấp câu thần chú nghe đầy tuyệt vọng của anh, Joe, Blue, Frisco cùng những anh chàng SEAL đã liều mạng với sự tổng giám trông đều tốt đến phát ghét.

Khi Lucky nhìn, ngang qua phòng đến nơi Sydney ngự ngay trên gờ chiếc trường kỷ, đôi tay bắt chéo qua ngực khi cô ngó quanh phòng làm việc tại gia của Lana. Cô không muốn ở đây, không muốn bị thôi miên. Ngôn ngữ cơ thể của cô không thể rõ ràng hơn.

Anh ngồi trên ghế đối diện cô. “Cảm ơn vì đã đồng ý việc này.”

Anh có thể thấy sự bối rối trên khóe miệng căng thẳng khi cô lắc đầu. “Tôi không nghĩ sẽ thu được gì đâu.”

“Ai chà, có thể được chứ.”

“Đừng thất vọng quá nếu không được.”

Cô e rằng nó sẽ thất bại. Lucky có thể hiểu. Thất bại cũng là điều anh sợ.

“Sao chị không cởi áo khoác ra,” Lana gợi ý. “Hãy thả lỏng – cởi bớt cúc áo ra, xắn tay áo lên. Tôi muốn chị rảnh thoải mái hết mức có thể. Bỏ giày ra, găng thả lỏng.”

“Tôi không nghĩ sẽ được đâu,” Sydney lại nói, lần này với Lana, khi cô trượt tay khỏi áo khoác.

“Đừng lo gì cả,” Lana bảo cô, vừa ngồi trên chiếc ghế gần Sydney nhất. “Trước khi chúng ta tiến hành, tôi muốn cho chị hay những phương thức của tôi không bình thường lắm. Nhưng tôi đã có những thành công nhất định với những nạn nhân của mấy vụ phạm tội, giúp họ gạt ra rõ ràng các chi tiết một cách tuần tự trong những vụ gây chấn động mạnh và những sự kiện đáng sợ, vậy nên chịu khó chút nhé. Và xin nói lại, không có gì đảm bảo là việc này sẽ được việc, nhưng sẽ hiệu quả tốt hơn nếu chị cố gắng mở rộng tâm trí.”

Syd gật đầu căng thẳng. “Tôi đang cố.”

Cô đang cố thật. Lucky phải thừa nhận thế. Cô không muốn ở đây, không *phải* ở đây, tuy nhiên cô đang ở đây.

“Hãy bắt đầu với việc kể cho tôi xem chị cảm thấy thế nào khi chị chạm trán gã đàn ông trên gác,” Lana. “Chị đã thấy hắn đi tới, hay hắn đột nhiên xuất hiện?”

“Tôi đã nghe thấy tiếng bước chân của hắn,” Syd bảo Lana khi cô mở một, rồi hai, rồi ba chiếc cúc trên chiếc áo sơ mi.

Lucky nhìn đi nơi khác, nhận thức rằng anh đang ngắm nhìn cô, nhận thức rằng anh không muốn cô dừng ở ba chiếc, bỗng nhiên nhớ lại với sự rõ nét đáng báo động cái cách cô đã khiến anh cảm thấy khi anh ôm cô trong vòng tay. Cô có vị quá ngọt ngào, nóng bỏng và...

Lucky đã mặc bộ quân phục mùa hè của anh, và anh kháng cự thôi thúc nới lỏng cổ áo của mình. Mấy ngày nay anh bị bốc hỏa quá thường xuyên. Anh *nên* gọi Heather sau khi theo Syd về nhà đêm qua. Anh nên gọi và phủ phục ở đó. Nhiều khả năng là cô sẽ để anh vào.

Nhưng thay vì thế anh đã về nhà. Anh đã bơi bốn trăm sải trong bể, ráng kiểm chế sự bồn chồn của mình, cho rằng nó là do cái thực tế là Alpha Squad đang ở ngoài đó, trong thế giới tồn tại thực sự, trong khi anh bị bỏ lại đằng sau.

“Hắn tiến tới rất nhanh,” Syd tiếp tục. “Rõ là hắn không thấy tôi, và tôi không thể tránh khỏi đường hắn.”

“Chị có sợ không?” Lana hỏi.

Syd nhắm mắt, cắn môi dưới trong một khoảnh khắc. “Bị báo động nhiều hơn,” cô nói. “Hắn rất bực. Nhưng tôi không sợ hắn vì tôi nghĩ hắn nguy hiểm. Nó giống như sự sợ hãi lóe lên khi một chiếc xe thành linh chệch hướng vào làn đường của cô và cô không thể tránh khỏi tông vào

nó.”

“Hình dung thời điểm đầu tiên chị nghe thấy hấn tới,” Lana khơi gợi. “và cố gắng hình dung chuyển động thật chậm. Chị nghe thấy hấn, rồi chị trông thấy hấn. Chị nghĩ gì? Ngay giây phút chị hiểu rằng hấn đang lao xuống cầu thang?”

Syd nhìn lên trong khi cởi dây buộc đôi giày ống của mình. “Kevin Manse,” cô nói.

Cô vẫn đang nghiêng người qua, và Lucky bắt thần liếc qua vùng áo mở phía trước của cô. Cô mặc áo lót màu đen, và anh nhìn rất rõ dải băng ten đen sát vào làn da mượt mà tai tái. Khi cô cử động để cởi bỏ chiếc giày kia, Lucky gắng rời mắt đi. Cố gắng và thất bại. Anh thấy mình ngấm nhìn cô, khắp khởi chờ đợi một chuyển động đầy hấp dẫn nữa của bầu ngực nhỏ nhưng hình thể hoàn hảo, tinh tế ẩn hiện trong lớp ren.

Sydney Jameson cuốn hút cực kỳ, anh nhận ra với một cú xóc khi anh khảo sát gương mặt cô. Chắc chắn rằng anh đã luôn thích phụ nữ có mái tóc dài bằng bình, nhưng tóc cô bóng mượt một cách nham hiểm và đặc biệt rực rỡ, và được cắt ngắn rất hợp với khuôn mặt cô. Đôi mắt cô màu cà phê đen, với hàng mi không cần bất cứ kiểu trang điểm nào cũng đã dày và sẫm.

Cô không đẹp theo kiểu truyền thống, nhưng bất cứ khi nào cô ngừng quắc mắt và mỉm cười, cô thật rạng rỡ.

Cho đến chỗ quần áo cô...

Lucky chưa bao giờ đặc biệt thích bề ngoài của Annie Hall trước đây, và với nhận thức xuất hiện như ánh chớp, đột nhiên anh hoàn toàn hiểu sức hấp dẫn của nó. Bên dưới mớ quần áo nam tính lùng thùng của Syd là một thân thể nữ giới thanh tú yêu kiều như những đường cong mềm mại trên mặt cô. Và hình ảnh lờ mờ anh đã thấy gợi tình như quý ấy – gợi tình theo cái cách anh chưa từng mượn tượng ra là có thể, nghĩ về kiểu phụ nữ anh vẫn thường thấy cuốn hút còn xa mới được thiên phú như vậy.

Cô ngồi thẳng dậy, đá giày ra khỏi chân. Cô không đi tất, và đôi bàn chân thật tao nhã với mắt cá rất cao. Trời hời, có chuyện quái gì với anh mà chỉ hình ảnh bàn chân trần của một phụ nữ cũng đủ đẩy anh sang trạng thái hoàn toàn khuấy động thể này?

Lucky thay đổi tư thế trong ghế, bắt chéo hai chân, cầu nguyện rằng Lana sẽ không yêu cầu anh mang thứ gì đó từ bàn làm việc của cô ngang qua phòng.

“Ai là Kevin Manse?” nhà tâm lý học hỏi Sydney.

Sydney dựa lưng vào ghế, ngồi chéo chân theo kiểu thợ may, rúc bàn chân gợi cảm của cô xuống dưới mình bên dưới trường kỷ. “Anh ta là một cầu thủ bóng bầu dục mà tôi, ừm...” cô liếc nhìn nhanh về hướng Lucky và thật sự đỏ mặt. “...quen biết hồi đại học. Tôi đoán chừng kích thích gã này gợi nhớ cho tôi về Kevin.”

Không thú vị sao? Đúng là ngoài dự đoán. Syd Jameson dứt khoát không có vẻ giống như kiểu con gái đã hẹn hò với tuyển thủ bóng bầu dục hồi đại học. “Bạn trai hả?” Lucky hỏi.

“Ừm,” Syd nói. “Không hấn.”

A.Có lẽ cô thích một cầu thủ, nhưng hấn thậm chí không thêm chú ý đến cô. Có lẽ, như Lucky, Kevin đã quá bận rộn trong việc tìm cách lọt vào mắt xanh của mấy cô nàng cổ vũ.

Lana viết nguệch ngoạc lên tập ghi chép của mình. “Được rồi,” cô nói. “Chúng ta sẽ thử vận may nhé?”

Syd cười bồn chồn. “Vậy cô làm việc này thế nào? Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến là Elmer Fudd ráng thôi miên thỏ Bugs với cái đồng hồ quả quýt của hấn. Cô biết đấy, ‘người đang cảm thấy cực kỳ buồnnnn ngủuuu...’”

Vừa cười Lana vừa đi qua phòng và tắt đèn. “Thực sự thì tôi dùng khối cầu thủy tinh, đèn pin và những lời gợi ý. Đại úy, tôi phải đề nghị anh tránh ra phòng chờ vài phút. Tôi đã nhận ra rằng lính SEAL nhạy cảm cao độ với phần này của thuật thôi miên. Theo lý thuyết của tôi, điều đó là hiển nhiên bởi cái cách họ phải tự huấn luyện mình ngủ giữa hai trận đánh.” Cô lại ngồi xuống đối diện Syd. “Họ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong đó não vẫn hoạt động tích cực trong những khoảng thời gian ngắn,” cô giải thích trước khi nhìn lại Lucky. “Có thể là một dạng

tự-thôi-miễn khi họ làm thế.” Cô cười toe. “Tôi không chắc lắm. Quinn không để tôi thí nghiệm với anh ấy. Anh có thể thử ở lại đây, nhưng...”

“Tôi sẽ rời phòng – tạm thời,” Lucky nói.

“Ý hay. Tôi chắc Bác sĩ Quinn đây không muốn cả hai chúng ta lạch bạch đi quanh và kêu quàng quạc như vịt đầu,” Syd nói.

Quái quỷ thật, cô vừa nói đùa. Lucky cười, và Syd thật sự đã cười lại với anh. Nhưng nụ cười ấy quá mờ nhạt và quá nhanh chóng biến mất.

“Nghiêm túc mà nói,” cô thêm. “Nếu tôi làm điều gì đấy đáng xấu hổ thì đừng có khoan vào nó, được chứ?”

“Không đâu,” anh bảo cô. “Miễn là cô hứa lúc nào đấy sẽ hoàn lại cùng một đặc ân.”

“Tôi đoán thế là công bằng.”

“Bước ra ngoài đi, Đại úy.”

“Cô sẽ chờ cho tới khi tôi quay lại mới hỏi cô ấy chứ?”

Lana Quinn gật đầu. “Tôi sẽ chờ.”

“Quạc, quạc,” Syd nói.

Lucky đóng cửa sau lưng mình.

Trong khi đi tới đi lui, anh ấn số trên điện thoại di động. Frisco nhắc máy trên bàn làm việc của anh ngay sau nửa hồi chuông.

“Francisco nghe.”

“Tự trả lời điện thoại hả,” Lucky nói. “Ấn tượng ghê.”

“Thiếu người,” Frisco nói ngắn gọn. “Sao thế?”

“Tớ tự hỏi cậu đã nghe tin gì về vụ tai nạn lặn hôm qua.”

Frisco nói mấy lời đã được chọn lựa, không cái nào lịch sự hết. “Chúa biết, một gã ngu ngốc. Một ứng viên SEAL – cựu ứng viên SEAL – kẻ suýt bị bóng khí nitơ biến bộ não cậu ta thành pho mát Thụy Sĩ, có vẻ như đã chuẩn khỏi doanh trại đêm trước vụ tai nạn. Đó là ngày sinh nhật cậu ta, và mấy gã bạn có ý tốt nhưng quá khờ dại đã giải phóng cậu ta đến Vegas thăm bạn gái. Chuyến bay trở về bị hoãn, và cậu ta không về đến San Diego cho tới 0300. Thằng nhóc ngốc nghếch đã lườn trở vào doanh trại mà không bị phát hiện, nhưng cậu ta vẫn hoàn toàn mù mịt khi lớp đào tạo bắt đầu lúc 0430.”

Lucky co người. Thật sự nguy hiểm khi tiến hành lặn sau khi bay ít hơn hai tư giờ. Và nếu thằng nhóc này lặn trong khi say, quả là...

“Nếu lúc đó cậu ta nói, cậu ta sẽ buộc phải rời khỏi BUDS, nhưng với chuyện này, giờ thì cậu ta phải chịu trách nhiệm,” Frisco tiếp. “Cậu ta đang đối mặt với sự giải ngũ vì trọng tội.”

Thằng nhóc ngu ngốc quá may mắn là còn sống, nhưng may mắn của nó cũng chỉ đến thế mà thôi. “Bao nhiêu lính dự bị đã che giấu cho cậu ta?” Lucky hỏi. Một vụ tai nạn cỡ này có thể loại ra đến nửa lớp.

“Chỉ năm người,” Frisco nói. “Tất cả là sĩ quan. Họ đã đi từ 0600 sáng nay.”

Lucky lắc đầu. Chỉ một anh chàng không thể xử lý việc ăn sinh nhật mà không có gì từ bạn gái, và sáu sự nghiệp hứa hẹn đã bị bỏ phí.

Cánh cửa mở ra, và Lana Quinn ló đầu khỏi văn phòng cô. “Chúng tôi sẵn sàng rồi, Đại úy.”

“Ế,” Lucky bảo Frisco. “Tớ phải đi đây. Đến giờ mơ màng rồi. Hẹn sau nhé, bạn hiền.”

Anh treo máy và đóng điện thoại, nhét nó vào túi.

“Di chuyển chậm thôi,” Lana bảo anh. “Chị ấy đã hoàn toàn vào trạng thái, nhưng đừng chuyển động nhanh hoặc gây ra âm thanh đột ngột.”

Tấm màn trong phòng làm việc đã được hạ xuống và với đèn trên cao đã tắt, Lucky phải chớp mắt một chút để mắt mình quen với bóng tối lơ mờ.

Anh cẩn trọng đi vào phòng, đứng về một bên, khi Lana ngồi xuống gần Syd.

Cô đang duỗi dài trên trường kỷ, đôi mắt nhắm như thể đang ngủ. Trông cô yên bình và thậm chí có vẻ như thiên thần. Tuy nhiên Lucky biết rõ hơn.

“Sydney, tôi muốn chị di chuyển ngược lại, chỉ một thời gian ngắn thôi, đến cái đêm chị về nhà sau khi đi xem phim. Chị có nhớ đêm đó không?”

Khi Lucky ngồi xuống, Syd im lặng.

“Chị có nhớ đêm đó không?” Lana kiên nhẫn. “Chị đã suýt bị ngã bay bởi một người đàn ông đi xuống từ trên gác.”

“Kevin Manse,” Syd nói. Đôi mắt cô vẫn nhắm nghiền, nhưng giọng cô to và rõ.

“Đúng rồi,” Lana nói. “Ông ta nhắc chị nhớ về Kevin Manse. Chị có thể thấy ông ta không, Syd?”

Sydney gật đầu. “Anh ta gần như khiến tôi ngã nhào trên cầu thang. Anh ta đang giận dữ. Và say. Tôi biết anh ta say. Tôi cũng say. Đó là bữa tiệc tại gia đầu tiên của tôi.”

“Cái quái – ”

Lana làm Lucky im tiếng bằng một cử động mau lẹ. “Chị bao nhiêu tuổi, Sydney?”

“Mười tám,” cô bảo họ, giọng khàn khàn của cô vẻ như hết hơi và trẻ trung. “Anh ấy đã xin lỗi – ồ, Chúa tôi, anh ấy *quá* dễ thương, và chúng tôi bắt đầu nói chuyện. Anh ấy vừa là một sinh viên danh dự vừa là ngôi sao của đội bóng và tôi không thể tin nổi anh ấy đang nói chuyện với tôi.”

“Giờ là hơn mười năm sau,” Lana dịu dàng ngắt lời, “và người đàn ông trên gác chỉ *nhắc* chị nhớ về Kevin thôi.”

“Tôi quá choáng váng,” Syd nói tiếp, như thể cô không nghe Lana. “Và trên cầu thang quá đông người. Kevin bảo tôi lên gác vào phòng anh. Tôi có thể nằm nghỉ một lát trên giường anh. Rồi anh hôn tôi và...” Cô thở dồn và mỉm cười. “Và tôi biết anh không có ý nằm một mình.”

“Chúa ơi,” Lucky nói. Anh không muốn nghe chuyện này.

“Sydney,” Lana kiên quyết nói. “Tôi cần chị quay về hiện tại ngay bây giờ.”

“Tôi giả vờ không lo lắng khi anh khóa cửa sau lưng chúng tôi,” Syd nói tiếp. “Sách của anh rơi khỏi bàn. Vì tích phân và vật lý. Rồi anh lại hôn tôi và...”

Cô phát ra một âm thanh thích thú khe khẽ, và Lucky nhảy dựng khỏi ghế của mình. “Sao cô ấy không nghe cô?”

Lana nhún vai. “Có thể có hàng đồng lý do. Hiển nhiên chị ấy quá cứng cỏi. Và đây có thể là một khoảnh khắc quan trọng trong đời chị ấy. Cho dù lý do là gì, chị ấy không muốn rời đi ngay lúc này.”

Syd khẽ cử động trên trường kỷ, đầu cô ngửa ra, môi cô mở hé khi cô lại kêu âm thanh nhỏ cực kỳ đó. Chúa lòng lành.

“Sao ta không xem liệu chúng ta có thể bắt đầu khi hết đoạn này không,” Lana gợi ý. “Nếu chúng ta để chị ấy từ từ, có thể chị ấy sẽ dễ tiếp nhận hơn khi chuyển tới quá khứ gần đây.”

“Cái gì,” Lucky nói, “chúng ta phải ngồi đây trong khi cô ấy sống lại cảnh tình ái với gã này ư?”

“Tôi chưa từng làm điều này trước đây,” Syd thăm thò. “Không hẳn, và – Ồ!”

Lucky không thể nhìn cô, không thể không nhìn cô. Cô đang thở nặng nề, với chút mồ hôi lấp lánh trên mặt. “Được rồi,” anh không thể đứng như thế thêm giây nào nữa. “Được rồi, Syd. Cô đã thực hiện chiến tích với Ngài Tuyệt Diệu. Xong rồi. Hãy đi tiếp.”

“Anh ấy quá ngọt ngào,” Syd thở. “Anh ấy nói rằng anh sợ người ta sẽ bàn tán nếu tôi ở lại đó cả đêm, vậy nên anh nhờ một người bạn lái xe đưa tôi về phòng trọ. Anh ấy nói sẽ gọi cho tôi, và anh hôn chúc tôi ngủ ngon và tôi... tôi quá kinh ngạc về cảm giác tuyệt vời ấy, về việc tôi yêu anh bao nhiêu – tôi không thể chờ để làm lại.”

Được. Giờ anh biết rằng Sydney không chỉ gợi tình, cô còn là người nhiệt tình nữa.

“Sydney,” giọng Lana đầy quả quyết. “Bây giờ là thời điểm chưa đến một tuần trước. Chị đang ở trên cầu thang trong khu nhà chị sống. Chị đang về nhà sau khi đi xem phim – ”

“Trời.” Sydney cười lớn. “Bộ phim đó *tốt* làm sao. Tôi không thể tin mình đã dành tiền xem nó. Điểm nổi bật là một ca sĩ nhạc pop đã từng làm người mẫu giờ lại nghĩ anh ta là diễn viên. Và tôi không nói về diễn xuất của anh ta. Tôi đang nói về cái cảnh trưng ra bộ mông trần trụi của anh ta. Chỉ riêng nó cũng thực đáng với màn ảnh rộng. Và,” cô lại cười, một âm thanh gợi cảm, vui vẻ, “nếu bạn muốn biết sự thật, tôi đồ rằng thời đại ngày nay phim ảnh là thứ gần nhất để có thể tiến đến một anh chàng trần truồng.”

Lucky biết một cách dễ dàng để thay đổi điều đó, nhanh thôi. Nhưng anh ngậm miệng và để Lana làm việc của mình.

“Chị đang leo lên cầu thang về căn hộ của mình,” cô bảo Syd. “Muộn rồi, và chị về nhà thì nghe thấy một tiếng động.”

“Bước chân,” Syd phản ứng. “Ai đó đang đi xuống thang. Kevin Manse – không, hẳn chỉ trông giống Kevin Manse chút xíu, nhưng không phải.”

“Chị có thể nhấn nút tạm dừng trong đầu,” Lana yêu cầu, “và giữ lại hình ảnh anh ta trong một bộ dạng bất động không?”

Syd gật đầu. “Hẳn không phải là Kevin Manse.”

“Chị có thể miêu tả khuôn mặt hẳn? Hẳn có mang mặt nạ không? Kiểu tất dài trùm qua đầu?”

“Không, nhưng hẳn ở trong bóng tối,” Syd bảo họ. “Ánh sáng chiếu sau lưng gã. Gã có cái đầu húi cua, tôi có thể thấy tóc trên đầu gã dựng đứng lên, nó được chiếu sáng. Nhưng mặt hẳn ta tối. Tôi không thể thấy hẳn thực sự, nhưng tôi biết hẳn không phải Kevin. Hẳn di chuyển khác. Hẳn còn hơn là có cơ bắp – cô biết đấy, nổi múi khi nâng vật nặng. Kevin chỉ to mà thôi.”

“Để cho hẳn tiến tới chỗ chị,” Lana chỉ dẫn, “nhưng chuyển động chậm thôi, nếu chị làm được. Đèn có chiếu vào mặt hẳn không?”

Lần này Syd cau mày, mắt vẫn nhắm, hết sức tập trung. “Không,” cuối cùng cô nói. “Hẳn đi chệch hướng tôi, tông tôi bằng vai. *Xin lỗi, anh bạn*. Hẳn quay mặt lại nhìn tôi và tôi có thể thấy hẳn là người da trắng. Tóc hẳn trông có vẻ vàng, nhưng có thể chỉ nâu thôi, với ánh sáng phản chiếu.”

“Chị có chắc hẳn không mang mặt nạ không?” Lana hỏi.

“Không mang. Hẳn vẫn đang đi xuống cầu thang, nhưng hẳn quay đầu lại nhìn tôi, và tôi quay đi.”

“Chị quay đi,” Lana nhắc lại. “Tại sao?”

Syd cười, nhưng không hề hài hước. “Tôi ngượng,” cô thừa nhận. “Hẳn đã nghĩ rằng tôi là đàn ông. Chuyển ấy đã xảy ra trước đây, và sẽ tệ hơn khi họ nhận ra họ đã nhầm. Tôi ghét những lời xin lỗi. *Đấy* là lúc bề mặt.”

“Thế sao cô lại mặc như thế?” Lucky cần phải hỏi.

Lana bắn cho anh cái nhìn ‘anh đang làm gì vậy’ đầy lo lắng. Anh mặc kệ. Anh muốn biết.

“Thế an toàn,” Syd bảo anh.

“An toàn.”

“Đại úy,” Lana nói nghiêm khắc.

“Quay lại với gã đàn ông trên gác,” Lucky nói. “*Hắn* mặc gì?”

“Quần jean,” Syd nói không do dự. “Và áo cộc tối màu.”

“Có hình xăm không?” Lucky hỏi.

“Ổng tay buông xuống.”

“Trên chân?”

Cô im lặng vài giây dài. “Tôi không biết.”

“Chị quay đi,” Lana nói. “Nhưng chị nhìn lại sau *hắn* khi *hắn* xuống thang?”

“Không. Mặc dù tôi nghe thấy. Gã đóng sầm cửa trước trên đường đi ra. Tôi mừng – đôi khi nó không cài then và ai cũng có thể vào.”

“Cô có nghe thấy gì khác không?” Lucky hỏi. “Dừng lại và lắng nghe thật cẩn thận.”

Syd yên lặng. “Một chiếc xe nổ máy. Và rồi phóng đi. Dây máy *hắn* bị lỏng hoặc đã cũ mềm hoặc làm sao đấy vì nó kêu một chút. Tôi mừng khi nó đi. Đây là âm thanh khó chịu – nó không phải là phần đắt đỏ, và không mất nhiều để biết thế nào – ”

“Khi cô về nhà, cô đỗ xe trong gara,” Lucky xen lời, “hay trên đường?”

“Trên đường,” cô nói.

“Khi cô về đến nơi,” anh hỏi, “sau khi xem phim, có chiếc xe nào ở gần tòa nhà mà cô không chú ý không?”

Syd cắn môi, khẽ cau mày. “Tôi không nhớ.”

Lucky nhìn Lana. “Cô có thể đưa cô ấy trở lại đó không?”

“Tôi có thể thử, nhưng...”

“Cửa phòng Gina để mở,” Syd nói.

“Syd, hãy cố gắng quay lại vài phút trước,” Lana nói, “Hãy trở lại xe của chị, sau khi chị rời rạp chiếu phim. Chị đang lái về nhà.”

“Sao cửa phòng cô ấy lại mở?” Syd hỏi, và Lana liếc Lucky, lắc đầu.

“Bạn trai cô ấy *hắn* đã để cửa mở,” Syd tiếp. “Hình dung một anh chàng không thể thay thế dây máy mà cũng không thể đóng cửa và...” Bất thành linh cô ngồi dậy, đôi mắt mở to. Cô đang nhìn thẳng vào Lucky, nhưng xuyên qua anh, hoặc ở trước anh, nhưng không phải vào anh. Cô không thấy anh. Thay vì thế, cô trông thấy điều gì khác anh không thể thấy. “*Lạy Chúa!*”

Tóc cô ảm vì mồ hôi, và cô giơ một bàn tay run rẩy lên đẩy nó khỏi mắt.

Lana nghiêng người tới. “Sydney, hãy trở lại – ”

“*Lạy Chúa* tôi, *Gina!* Cô bé nằm ở góc phòng, khuôn mặt đầy máu! Đôi mắt sưng phòng của cô ấy khép lại và... *Chúa ơi, Chúa ơi.* Cô ấy không chỉ bị đánh. Quần áo cô ấy bị xé và...” Âm giọng cô thay đổi, bình tĩnh hơn, kiểm soát hơn. “Vâng, tôi cần cảnh sát đến đây ngay lập tức.” Cô đọc địa chỉ như thể đang nói trên điện thoại. “Chúng tôi cũng cần xe xấp cứu. Và một nữ cảnh sát, làm ơn. Hàng xóm của tôi bị... cưỡng hiếp.” Giọng cô vỡ ra, và cô hít một hơi thật sâu. “Gina, đây là áo choàng của em. Chị nghĩ em mặc vào sẽ không sao đâu. Để chị giúp em, nà...”

“Sydney,” Lana nhẹ nhàng. “Tôi sẽ mang chị trở lại ngay bây giờ. Đến lúc đi rồi.”

“Đi?” Giọng Syd rạn vỡ. “Tôi không thể bỏ Gina. Sao cô nghĩ được rằng tôi có thể bỏ Gina? *Chúa ơi, đã đủ tệ khi tôi phải giả vờ mọi chuyện sẽ ổn. Nhìn cô bé xem! Nhìn cô bé xem!*” Cô bắt đầu khóc; những tiếng nức nở sâu, vụn vỡ khiến toàn thân cô run rẩy, một dòng cảm xúc chan chứa và chảy xuống gò má cô. “Loại quái vật nào có thể làm điều này với cô bé? Hãy nhìn mắt

cô ấy – mọi hi vọng, mọi mơ ước, cả *cuộc đời* cô ấy, chúng *đi* rồi! Và cô phải biết rằng với người mẹ như thế, cô bé sẽ sống cho đến hết đời lẫn trốn thế gian, quá sợ hãi để có thể bước ra lần nữa. Và tại sao chứ? Bởi vì cô bé đã không đóng cửa sổ nhà bếp. Cô ấy đã bất cẩn, bởi vì không ai thềm *bận tâm* cảnh báo chúng ta về chuyện gã chó đẻ này đang ở ngoài đó! Họ biết, cảnh sát *biết*, nhưng không ai nói một lời!”

Lucky không thể ngăn mình lại. Anh ngồi xuống cạnh Sydney, và kéo cô vào vòng tay mình. “Ôi, Syd, tôi rất tiếc,” anh nói.

Nhưng cô đẩy xa khỏi anh, cuộn tròn người lại, và biến thành một quả cầu nhỏ trên góc trường kỷ, không thể nào an ủi được.

Lucky nhìn Lana một cách yếu đuối.

“Syd,” cô nói lớn. “Tôi sẽ vỗ tay hai lần, và chị sẽ ngủ. Chị sẽ thức dậy một phút sau, cảm thấy hoàn khỏe khoắn. Chị sẽ không nhớ gì về chuyện này.”

Lana vỗ tay, và đứng như thế, cơ thể Syd thả lỏng ra. Căn phòng bỗng nhiên rất yên tĩnh.

Lucky ngồi tựa đầu lên thành trường kỷ. Anh hít sâu và thở ra một hơi rền rĩ. “Tôi đã không hề biết. Syd luôn luôn quá mạnh mẽ, quá kiểm soát.... Anh nhớ tin nhắn trong máy trả lời tự động của mình đêm qua khi anh về đến nhà. Cô đã không hoàn toàn ẩn giấu được nỗi sợ trong giọng mình khi cô gọi anh nhờ giúp đỡ, khi cô nghĩ rằng mình bị một kẻ theo đuổi. *Anh làm tôi sợ hết vía*, cô đã bảo anh, nhưng anh không tin lắm cho đến khi nghe được tin nhắn trong điện thoại.

Cô còn đang ẩn giấu điều gì nữa?

“Hiển nhiên chị ấy nghĩ rằng đây là vấn đề riêng tư,” Lana nói lạnh lẽ. Cô đứng dậy. “Tôi cho là tốt hơn hết anh nên ngồi trong phòng đợi khi chị ấy tỉnh dậy.”

Chương 6

<translator: midori; editor: meomatbu>

“Chúng ta đang đi đâu?” Syd hỏi trong khi theo Luke xuống bờ biển.

“Tôi muốn cho cô xem vài thứ,” anh trả lời.

Anh đã im lặng kể từ khi họ rời văn phòng của Lana Quinn – không chỉ im lặng mà còn thờ ơ. Trầm ngâm. Nghiền ngấm.

Điều đó làm cô lo lắng. Chính xác là cô đã nói và làm gì khi bị thôi miên khiến cho chàng Ken Hải Quân luôn-cười này *trầm ngâm*?

Syd đã thoát khỏi cảm giác mất phương hướng một chút. Đầu tiên cô nghĩ phép thôi miên sẽ không có tác dụng, nhưng rồi cô nhận ra rằng khoảng nửa giờ đã trôi qua kể từ khi cô ngồi xuống. Nửa giờ mà cô không hề nhớ chút gì.

Trước sự thất vọng của Syd, Lana đã báo cho cô biết rằng cô đã *không* nhìn rõ được gương mặt không đeo mặt nạ của tên cường hiếp khi hắn xuống cầu thang. Họ không tiến xa hơn chút nào trong việc nhận dạng hắn.

Luke O'Donlon không hề nói một lời nào với cô. Không cả trong văn phòng của Lana, không cả trong xe tải của anh ta khi họ trở về căn cứ. Anh ta đỗ lại tại bãi biển và chỉ nói, “Đi nào.”

Giờ đây họ đứng trên đỉnh cát, dõi theo những hoạt động đang diễn ra. Và có một hoạt động rất lớn trên bờ biển, mặc dù không thấy bóng dáng một cô nàng bận bikini, trò bóng chuyền

bãi biển, gió đồ picnic hay một cái ô sặc sỡ trong cảnh trí trước mắt.

Có nhiều người trên bờ, rất nhiều người, họ mặc quần dài và giày chiến mặc cho cái nóng thiêu đốt. Một nhóm người chạy xuống nước với các bước chạy rầm rập. Nhóm khác đang chia thành nhiều đội nhỏ gồm 6 đến 7 người, mỗi đội trong đó vật một cái bè cao su xấu xí, to lớn, trông nặng nề xuống nước, nâng nó lên cao phía trên đầu khi mấy người mang loa quát thét vào họ.

“Đây là một phần của BUDS,” Luke nói với cô. “Huấn luyện SEAL. Những người này là ứng viên SEAL. Nếu họ vượt qua tất cả mọi giai đoạn của đợt huấn luyện này, họ sẽ gia nhập một trong các đội.”

Syd gật đầu. “Tôi đã đọc về điều đó,” cô nói. “Tỉ lệ bị trượt là kinh hoàng, khoảng 50%, phải không?”

“Đôi khi còn hơn.” Anh chỉ xuống bờ biển về phía những người đàn ông đang lướt sóng. “Những người này ở giai đoạn 2, gồm hầu hết là những bài học về lặn, cùng với PT tăng cường. Lớp đặc biệt này bắt đầu với một trăm người và hôm nay họ chỉ còn 22. Hầu hết bị loại trong vài ngày đầu của giai đoạn 1, chủ yếu gồm PT rất nặng – đó là rèn luyện thể lực (*PT: nguyên văn là physical training*).”

“Tôi có thể hiểu được.”

“Ngôn ngữ hải quân gồm khá nhiều cách nói tắt,” anh nói với cô. “Cho tôi hay nếu cô cần giải thích bất cứ điều gì.”

Sao anh ta trở nên quá tốt vậy? Anh ta có thể sử dụng thái độ kẻ cả, nhưng anh ta lại tỏ ra.. tốt. “Cảm ơn,” Syd trả lời.

“Dù sao, lớp này,” anh lại chỉ về phía bờ biển, “chỉ còn 22 người bởi vì họ kém chút may mắn – một loại bệnh viêm dạ dày xảy ra vào lúc bắt đầu Tuần Địa Ngục, và một số lượng kỉ lục đã bị di tản ra ngoài.” Anh cười, như thể đang trong những kỉ niệm thân thương. “Nếu đó chỉ là vấn đề ói mửa và rồi tiếp tục, hầu hết trong số họ đã có thể ở lại, nhưng căn bệnh này đi kèm theo cơn sốt cao nguy hiểm. Y tế không thể để họ ở lại. Những người đó phải quay lại lớp tiếp theo – giờ đây hầu hết đã lại vượt qua tuần đầu tiên của giai đoạn 1. Trên hết là lớp đặc biệt này cũng mất 6 người do tai nạn về lặn. Vì vậy số lượng của họ còn rất thấp.”

Syd quan sát người đàn ông đang chạy dưới nước - ứng viên mà Luke nói đang trong giai đoạn 2 của đợt huấn luyện BUDS. “Đôi khi tôi có cảm giác rằng sự rèn luyện thể lực kết thúc sau Tuần Địa Ngục.”

Luke cười. “Cô đang đùa đấy à? PT không bao giờ kết thúc. Là một SEAL giống như ở trong một công việc luôn tiếp diễn theo tiến độ. Cô phải luôn luôn hoạt động – mỗi ngày. Cô phải chạy 1 dặm trong bảy phút rồi ngày mai rồi tháng tới rồi năm tới. Nếu cô để nó tuột qua, cả đội của cô sẽ phải chịu tổn thất. Hiểu không, một đội SEAL chỉ có thể di chuyển với tốc độ của người chậm nhất khi hoạt động như một đơn vị.”

Anh ra hiệu về phía người vẫn đang mang cái thuyền cao su màu đen trên đầu họ. “Đó là điều những anh chàng này đang bắt đầu phải học. Làm việc theo nhóm. Khám phá sức mạnh và yếu điểm của từng cá nhân và sử dụng thông tin đó để giữ đội của anh ta hoạt động với khả năng cao nhất.”

Một cô gái tóc đỏ cưỡi xe đạp đi vào chỗ đậu xe. Cô bé thẳng lại trên cát mềm cách Luke và Syd chỉ vài thước, và ngồi xuống, dõi theo những chàng trai trên bờ biển.

“Yo, Tash!” Luke gọi cô bé.

Cô bé thậm chí chỉ liếc thoáng qua, khẽ vẫy tay, rồi hoàn toàn tập trung vào việc quan sát những chàng trai kia. Đó là cô bé Syd đã gặp hôm qua ở căn cứ cùng với vợ của Thiếu tá Francisco. Cô bé dùng tay che mắt trong khi tìm kiếm ai đó trên bãi biển.

“Lúc này Frisco không có ở đây,” Luke nói với cô.

“Cháu biết,” cô nói và tiếp tục tìm kiếm.

Luke nhún vai và quay lại với Syd. “Nhìn nhóm đằng này.” Anh chỉ vào những anh chàng với

mấy chiếc thuyền. “Nhìn thấy đội với anh chàng lùn đó không? Cậu ta không đảm đương hết phần việc của mình, phải không? Cậu ta không mang chiếc IBS – loại thuyền bơm phồng được – nhiều lắm, bởi vì cậu nhóc đó khó có thể chạm đến thứ chết tiệt ấy. Những người cao hơn phải bù lại cho cậu ta. Nhưng cô nên tin rằng một lúc nào đó anh chàng thiếu thớt ấy sẽ bù lại trên đường. Cậu ta nhẹ, chắc chắn là nhanh. Có lẽ cậu ta giỏi leo trèo. Hoặc cậu ta có thể phù hợp vào những nơi chật hẹp – nơi mà những người to lớn không thể vào. Những gã thấp bé có thể không giúp được nhiều trong việc mang vác những thứ như IBS, nhưng đảm bảo rằng cậu ta có thể đóng góp nhiều hơn trong suốt đoạn đường dài.”

Sau đó anh im lặng, chỉ xem xét các ứng viên SEAL. Nhóm đang chạy – những ứng viên trong giai đoạn 2 của đợt rèn luyện BUDS – nằm lăn ra trên cát.

“Năm phút,” Syd nghe giọng nói từ một chiếc loa, xa nhưng rõ ràng. “Và sau đó, thưa các quý cô, chúng ta sẽ làm lại lần nữa.”

Người hướng dẫn với chiếc loa là Bobby Taylor, mái tóc dài đen của anh được tết lại ở đằng sau.

Khi Syd đang quan sát, một ứng viên lại gần Bobby, chỉ về phía rìa bờ biển, về phía họ. Bobby dường như nhún vai, và ứng viên nọ đi về phía họ qua bãi cát mềm.

Cậu ta trẻ và ngăm đen với kiểu tóc ngắn gần như cạo trọc mà tất cả các ứng viên đều sở hữu đã làm nổi bật những góc cạnh của gương mặt cậu ta. Cậu có vài vết sẹo, một vết cắt ngang đường chân mày bên mắt phải, một vết khác trên má, và chúng bổ sung thêm cho cảm giác nguy hiểm từ cậu.

Syd nghĩ chàng trai đến để nói chuyện với Luke, nhưng cậu đi thẳng để chỗ cô bé trên chiếc xe đạp.

“Em có điên không?” Lời chào hỏi kém-thân-thiện của cậu ta được đi kèm với cái quắc mắt giận dữ. “Anh đã nói gì với em về việc đạp xe ra đây một mình? Và đây là *trước* khi có vụ về cái tên-thần-kinh-ngoài-vòng-pháp-luật này.”

“Không ai muốn ra đây cùng với em.” Tasha hếch cằm lên. Họ đều đang nói đủ to để Syd dễ dàng nghe thấy. “Hơn nữa, em rất nhanh nhẹn. Nếu em thấy bất kì gã kì lạ nào, em có thể chạy thoát, không có vấn đề gì cả.”

Mồ hôi đang chảy túa từ khuôn mặt của chàng trai trẻ khi cậu ta cúi xuống để lấy hơi, đặt tay lên đầu gối. “Em nhanh.” Cậu ta nhắc lại một cách hoài nghi. “Nhanh hơn cả ô tô ư?”

Cô bé cau kỉnh. “Không.”

“Không.” Cậu lườm cô. “Vậy tức là *không phải* không có vấn đề gì, phải không?”

“Em không thấy có vấn đề lớn –”

Chàng trai ngăm đen bùng nổ. “*Vấn đề lớn* là có gã con hoang điên khùng nào đó chạy quanh thành phố này để cưỡng bức và đánh đập phụ nữ. Vấn đề *lớn* là, như một phụ nữ, em có thể là mục tiêu. Khi một cô gái trẻ xinh đẹp đạp xe một mình, em là một mục tiêu hấp dẫn và dễ dàng. Em có thể đeo một cái biển ở cổ ghi chữ *nạn nhân*.”

“Em đã đọc rằng tên đó đột nhập vào nhà phụ nữ,” Tasha phản đối. “Em không thấy có vấn đề gì nếu em đạp xe.”

Syd không thể giữ mồm miệng lâu hơn được nữa. “Thật ra,” cô nói, “những tên cưỡng bức hàng loạt có xu hướng làm cái việc gọi là *cầu* nạn nhân. Có nghĩa là bọn chúng lái xe vòng quanh và tìm một mục tiêu – ai đó một mình và không có khả năng tự bảo vệ – và chúng theo sau họ về nhà. Có thể là mỗi lần chúng chọn một nạn nhân, chúng theo dõi cô ta trong vài ngày hoặc thậm chí vài tuần để tìm kiếm thời gian và địa điểm mà cô ta dễ bị tấn công nhất. Chỉ bởi vì tất cả những vụ tấn công khác mà chúng ta biết xảy ra trong nhà của nạn nhân không có nghĩa là lần tới hẳn ta không kéo nạn nhân tiếp theo vào rừng.

“Cảm ơn cô, lời lẽ của lý trí,” chàng trai trẻ nói. Cậu nhìn Tasah nghiêm khắc. “Nghe chưa, đồ ngang bướng? Bạn gái của chú Lucky đây đã nói như cô ấy biết rõ mình đang nói về cái gì.”

Bạn gái của chú Lucky..? “Ồ” Syd nói. “Không. Tôi không phải –”

“Vậy, em phải làm gì đây?” cô bé đang tức tối và phẫn nộ. “Ở nhà cả ngày à?”

Tasha và bạn cô đã trở lại cuộc đấu khẩu, tập trung vào thủ thế, chẳng ai thêm bận tâm đến sự bào chữa của Syd.

Tuy nhiên, Luke hắng giọng. Syd chẳng dám nhìn thẳng vào anh ta.

“Phải,” chàng trai trả lời Tasha cũng dữ dội và không chút do dự. “Cho đến lúc mọi việc qua đi, *đúng thế đấy. Ở nhà.*”

Cô bé nhìn cậu hoài nghi. “Nhưng, Thomas – “

“Trong suốt bao năm chúng ta làm bạn bao nhiêu lần anh đã xin em một ân huệ, công chúa?” Thomas hỏi, giọng cậu đột nhiên trầm tĩnh lại, nhưng không kém phần quyết liệt. “Bây giờ anh đang xin em.”

Nước mắt đột ngột tràn đầy trên đôi mắt Tasha và cô bé nhanh chóng chớp mắt. “Em cần gặp anh. Sau khi nghe tin về vụ tai nạn lặn...”

Vẻ cứng rắn trên gương mặt cậu giảm đi một chút. “Anh ổn mà, cưng.”

“Em thấy rồi,” cô nói. “Bây giờ.”

Syd quay đi, nhận ra rằng cô đang quan sát họ, sợ rằng sự tò mò của cô về mối quan hệ giữa họ đã được viết đầy trên mặt cô. Thomas hẳn đã hai mấy, và Tasha chỉ mới thiếu niên. Cậu muốn họ chỉ là bạn bè, nhưng chẳng cần có IQ ở mức thiên tài mới nhận ra rằng sự gắn bó của cô bé với cậu mạnh mẽ hơn nhiều. Nhưng cậu đang cố gắng cẩn thận không chạm vào cô, cẩn thận để sử dụng từ ngữ giống như *bạn bè*, cẩn thận giữ khoảng cách.

“Nếu anh gọi cho em thì sao?” Cậu gợi ý chân thành. “Ba lần một tuần, vài phút trước 2100 – chín giờ? Liên lạc và để em biết anh thế nào. Vậy được chứ?”

Tasha cắn môi. “Năm lần một tuần đi, chúng ta thỏa thuận thế.”

“Anh sẽ cố gắng 4 lần,” cậu phản đối. “Nhưng-“

Cô lắc đầu. “*Năm.*”

Cậu nhìn vào cánh tay khoanh lại của cô, vào góc mà cái cằm trẻ con bướng bỉnh của cô hếch lên và bắt chước dáng điệu y hệt. “*Bốn.* Nhưng anh không rảnh mọi buổi tối, em biết mà, vì vậy vài tuần có thể chỉ có 3 lần. Tuy nhiên nếu anh được tự do vào cuối tuần, anh sẽ ghé qua, được chứ? Đối lại, em phải hứa với anh là sẽ không đi đâu một mình cho tới khi gã đó bị bắt.”

Cô bé chịu thua, gật đầu bằng lòng, nhìn cậu chăm chú như thể đang cố ghi nhớ lại gương mặt cậu.

“Hứa đi,” cậu yêu cầu.

“Em hứa.”

“Anh cũng hứa,” cậu nói khi nhìn vào đồng hồ. “Chết tiệt, anh phải đi.”

Cậu quay lại, lần đầu tiên chú ý vào Luke và Syd. “Này, chú Lucky. Đưa Tasha về nhà.”

Đó, chẳng nghi ngờ gì, là một mệnh lệnh trực tiếp. Luke đáp lại. “Vâng, thưa sếp. *Thiếu úy* King, thưa sếp.”

Vẻ cứng rắn trên gương mặt Thomas giãn ra thành một nụ cười khiến cho cậu trở lại tuổi của mình. “Xin lỗi, Đại úy,” cậu nói. “Ý cháu là, *làm ơn* đưa Tasha về nhà, *thưa sếp*. Hiện giờ thật không an toàn cho một cô gái trẻ đi suốt quãng đường dài như vậy một mình.”

Luke gật đầu. “Xác nhận xong.”

“Cảm ơn, thưa ngài.” Chàng trai trẻ chỉ về phía Tasha. “Anh không muốn thấy em ở đây lần nữa. Ít nhất là không nếu không có cô Mia hay chú Frisco.”

Và cậu bỏ đi, vẫy tay tạm biệt khi trở lại với lớp học.

Luke hắng giọng. “Tash, cháu đợi một phút được không? Chú có –“

Cô bé đã trở lại bãi biển, ngoài tầm nghe. Cô bé ngồi trên bãi cát, vòng tay quanh gối, dõi theo những ứng viên SEAL. Dõi theo Thomas.

“Chú phải bàn bạc một chuyện rất quan trọng với *bạn gái* chú,” Luke hoàn tất câu nói, hoàn toàn là dành cho Syd.

Cô nheo mắt nhìn lại anh. “Chẳng có gì hài hước đâu.”

“Chết tiệt,” anh nói với một nụ cười. “Tôi đang hi vọng có thể khiến cô kêu ca lần nữa, ‘Tôi không phải bạn gái của anh ta,’” anh nhại lại cô.

“Vẫn chẳng vui tí nào.”

Nụ cười của anh mở rộng hơn. “Phải, đúng thế.”

“Không, đó là ..”

“Vậy hãy gọi nó là sự bất đồng lành mạnh từ các quan điểm khác nhau và cho qua đi.”

Syd ngậm miệng và gật đầu. Thế là công bằng.

Anh nhìn ra mặt biển sáng long lanh, hơi nheo mắt lại vì ánh nắng chói chang. “Lí do tôi muốn cô nhìn thấy điều này, cô biết đấy, BUDS, là để cho cô thấy cách làm việc theo nhóm ở trong các đơn vị SEAL.”

“Tôi biết anh nghĩ rằng tôi là kẻ ngáng đường anh trong vài ngày hay vài tuần,” Syd bắt đầu. “Nhưng –”

Luke cắt ngang lời cô. “Tôi *biết* cô sẽ ngáng đường tôi,” anh bác lại. “Lần cuối cô chạy được 7 phút rưỡi 1 dặm là khi nào?”

“Chưa bao giờ, nhưng –”

“Theo cách tôi thấy, chúng ta có thể cùng làm việc bằng cách sử dụng ưu điểm của chúng ta và hoàn toàn trung thực về điểm yếu của chúng ta.”

“Nhưng –” Lần này Syd tự ngắt lời mình. Có phải anh ta đã nói *cùng làm việc*?

“Đây là điều mà tôi nghĩ chúng ta sẽ làm,” Luke nói. Anh rất nghiêm túc. “Tôi nghĩ chúng ta nên để cho cô làm việc mà cô giỏi nhất. Báo cáo điều tra. Nghiên cứu. Tôi muốn cô chịu trách nhiệm tìm kiếm khuôn mẫu, tìm kiếm gì đó từ những điều mà chúng ta biết sẽ mang chúng ta tới gần tên cường bức hơn.”

“Nhưng cảnh sát đã làm những việc đó rồi.”

“Chúng ta cũng cần phải làm những việc đó.” Gió từ ngoài đại dương thổi tung mái tóc đã rối bù của anh. “Họ sẽ bỏ lỡ cái gì đó, và tôi mong cô sẽ tìm ra nó. Tôi biết cô có thể, bởi tôi biết cô muốn bắt gã này đến mức nào.”

Anh lại nhìn ra biển. “Cô, ờ, gần như đã tỏ ra thế trong văn phòng của Lana Quinn.”

“Ồ” Syd nói. “Chúa ơi.” Cô đã nói hay làm những gì nữa? Cô thậm chí không dám hỏi.

“Chúng ta đang ở trên cùng một con thuyền, Syd,” Luke nói lạnh lẽ, nhấn mạnh. “Tôi cũng thực sự rất muốn bắt gã đó. Và tôi sẵn sàng để cô gia nhập đội, nhưng chỉ khi cô sẵn sàng là một đội viên. Điều đó có nghĩa là cô đóng góp bằng cách sử dụng sức mạnh của mình – trí óc và khả năng nghiên cứu của cô. Và cô đóng góp công bằng bằng cách ở lại phía sau và để những người còn lại như chúng tôi xử lí vấn đề chân tay. Cô tránh xa nguy hiểm. Chúng ta cần một người lãnh đạo, cô ở lại căn cứ hoặc trong xe tải. Không tranh cãi. Cô chưa được đào tạo để chiến đấu, cô không rèn luyện thể lực đủ để theo kịp chúng tôi, và tôi sẽ không để cô mang nguy hiểm đến cho phần còn lại của đội hay cho chính bản thân cô.”

“Tôi không đến mức yếu đuối *thế*.” Cô phản kháng.

“Cô muốn chứng minh ư?” anh đáp lại. “Nếu cô có thể chạy 4 dặm trong 30 phút trong khi đi bốc, và vượt qua khóa huấn luyện chướng ngại vật BUDS trong 10 phút –”

“Được rồi,” cô nói. “Đúng chỗ đấy. Không phải trong kiếp này. Tôi sẽ ở trong xe.”

“Cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng,” anh nói, nghiêm túc. “Tôi là người ra lệnh. Nếu cô nằm trong đội, cô cần nhớ rằng tôi là CO. Khi tôi ra lệnh cô phải trả lời ‘Vâng, thưa sếp.’”

“Vâng, thưa sếp.”

Anh cười. “Vậy chúng ta nhất trí rồi nhé?”

“Vâng, thưa sếp.”

“Cô thật sự cần học sự khác biệt giữa một câu hỏi và một mệnh lệnh.”

Syd lắc đầu. “Không,” cô nói, “Tôi không cần.”

****

“Được,” Syd hỏi. “Vậy là 10 chống 1. Cậu muốn chiến đấu hay chạy trốn?”

“Chiến đấu. Nhất định là chiến đấu.” Giọng mang âm điệu vùng Brooklyn của Hạ sĩ Rio Rosetti tồn tại hay không tùy thuộc vào người mà cậu đang nói chuyện, và giờ đây giọng đó là 100%. Khi cậu ở cạnh Syd, cậu là anh chàng trăm phần trăm mạnh mẽ.

Lucky đứng ngoài văn phòng tạm thời của mình, lắng nghe trong khi Đại úy Michael Lee đang nêu ra quan điểm hòa nhã của mình.

“Phụ thuộc vào ai là mười,” Lee trầm ngâm. “Và cái mà họ đang mang. Mười anh lính đặc công Nhật – tớ có thể chọn luật cũ ‘sống để chiến đấu vào một ngày khác’ và chạy.”

“Điều tôi muốn biết,” chất giọng trầm ấm của Thiếu úy Thomas King phụ họa vào, “là tôi đang làm cái gì trong tình huống 10 đấu 1 mà không có những thành viên khác trong đội SEAL của mình.”

Syd đã hòa nhập ngay được. Từ hai ngày trước, cô cùng Lucky và Bobby đã làm việc suốt ngày đêm, cố gắng tìm kiếm điều mà cảnh sát đã bỏ lỡ. Syd làm việc với thông tin họ có từ các nạn nhân, và Bobby cùng Lucky xử lý hết file dữ liệu này tới file dữ liệu khác về những ghi chép cá nhân, tìm kiếm bất kì điều gì liên kết bất cứ sĩ quan nào và lên danh sách những người đàn ông đang tạm trú tại Coronado với dấu hiệu nhỏ nhất nào về tội phạm tình dục.

Đô đốc Stonegate đã lựa chọn bộ 3 ứng viên SEAL sử dụng thời gian rảnh của họ để giúp đỡ. Họ là một nhóm vững chắc – những người tốt, đáng tin cậy, mặc dù họ có liên quan tới Đô đốc Đầu Đá.

Và chỉ sau 2 ngày, Syd đã trở thành bạn tốt của cả 3 bọn họ. Bobby cũng vậy.

Cô cười đùa, trêu chọc, nổi đóa với những chiếc máy tính. Chỉ có với Lucky là cô đối xử hết sức nghiêm túc. Tất cả những “Vâng, thưa sếp,” và “không, thưa sếp,” lẫn cái nụ cười gượng quá mức lịch sự đó, kể cả khi họ chỉ có một mình và vẫn làm việc lúc 0100...

Lucky đã sắp xếp để thương thuyết một hiệp ước ngừng bắn với cô. Họ đã hiểu nhau hoàn toàn, nhưng anh không thể ngừng mong muốn có thể thành công với kịch bản bạn gái và liên minh. Phải, đó sẽ là một con đường rắc rối hơn, nhưng nó cũng vui vẻ hơn nhiều.

Đặc biệt là khi anh vẫn không thể ngừng nghĩ tới nụ hôn đó.

“Đây là một ‘tình huống nếu như’ nữa dành cho cậu,” Lucky nghe Syd nói. “Cậu là một phụ nữ.”

“Gì cơ?” Rio phản đối. “Cháu nghĩ cô muốn biết về việc là một SEAL?”

“Việc này liên quan tới nhiệm vụ này,” cô giải thích. “Cứ nghe tôi nói đã. Cậu là một phụ nữ, và cậu phát hiện ra một người đàn ông đội bít tất trên đầu trong căn hộ của mình vào giữa đêm.”

“Cứ nói với hần ta, ‘không anh yêu, cái màu đen sẫm đó không hợp với quần áo của anh đâu.’” Rio cười với trò đùa của mình.

“Cô muốn giết hần hay khóa miệng hần lại?” Thomas King hỏi.

“Rosetti, tôi nghiêm túc đấy.” Syd nói. “Điều này đã xảy ra với 11 phụ nữ. Chẳng có gì đáng cười đâu. Có lẽ cậu không hiểu bởi cậu *không* phải là một phụ nữ, nhưng bản thân tôi thấy điều đó rất đáng sợ. Tôi đã nhìn thấy gã đó. Hần ta rất to con, khoảng bằng Thomas.”

“Chạy,” Mike Lee nói.

“Nhưng nếu cậu không thể thì sao?” Syd hỏi. “Nếu không có chỗ để chạy? Nếu cậu bị nhốt trong chính căn hộ của mình bởi một tên cường hiếp? Cậu có chiến đấu lại không? Hay cậu sẽ phục tùng?”

Im lặng.

Phục tùng. Từ này khiến Lucky lúng túng. Anh bước vào phòng. “Chiến đấu,” anh nói. “Cô có thể làm gì khác ngoài chiến đấu chứ?”

Ba người đàn ông còn lại đồng ý, Rio hạ đôi bốt của mình xuống gầm bàn và ngồi thẳng hơn một chút.

Syd nhìn cậu ta, đôi mắt nâu của cô tỏ vẻ thờ ơ.

“Nhưng chúng ta không phải phụ nữ,” Rio nói với vẻ đầy hiểu biết và sáng suốt. “Chúng ta thậm chí chẳng còn là đàn ông.”

“Này, chỉ riêng mình cậu thôi,” Thomas nói.

“Ý tớ là, chúng ta còn *hơn* cả đàn ông,” Rio phải đối. “Chúng ta là SEAL. Chà, *gần như* là SEAL. Và với những rèn luyện mà tớ đã có, tớ không thật sự sợ hãi bất cứ ai – và tớ không phải là gã to con nhất thế giới. Hầu hết phụ nữ đều không có sự rèn luyện hay sức khỏe để đá vào mông một gã hơn họ đến 70 pound trong một trận chiến.”

Lucky nhìn Syd. Cô đang mặc một chiếc áo phông đơn giản với cái quần rộng thùng thình đặc trưng, đôi xăng đan trên chân cô thay vì đôi bốt. Lúc nào đó giữa tối qua và sáng nay, cô đã sơn móng chân mình màu đỏ.

“Cô sẽ làm gì?” anh hỏi cô, lấy một chiếc bánh vòng từ cái hộp để mở trên bàn. “Chiến đấu hay...” Anh thậm chí không thể nói từ đó.

Cô đón nhận cái nhìn của anh với vẻ kiên định. “Tôi đã trải qua cuộc phỏng vấn với những nạn nhân, tìm kiếm một kiểu mẫu về bạo lực có liên quan tới những phản ứng của họ với sự tấn công của hắc tá. Phần lớn những phụ nữ đã chống lại, nhưng một số thì không. Một trong số đó giả vờ ngất xỉu. Một vài người khác nói rằng họ bị đông cứng lại – họ quá sợ hãi đến mức không thể cử động được. Một số ít hơn, giống như Gina, chỉ co rúm lại.

“Và?” Lucky nói, kéo một cái ghế lại gần bàn.

“Và tôi ước gì mình có thể nói rằng có một mối liên hệ trực tiếp giữa mức độ bạo lực mà tên cường hiếp giáng lên nạn nhân với sự chống trả của nạn nhân. Trong số nửa tá đầu tấn công lại, có vẻ như là người phụ nữ càng chống trả quyết liệt, hắc tá đánh cô ấy càng tàn nhẫn. Và thực sự có 2 trường hợp mà tên hung thủ đã rời khỏi nạn nhân khi họ không chống cự. Như thể là hắc tá không muốn phí thời gian.”

“Vậy điều đó củng cố cho lời khuyên phụ nữ nên phục tùng,” Lucky dự đoán.

“Có lẽ là lúc đầu, nhưng tôi không còn dám chắc về nó nữa. Kiểu phạm tội của hắc tá đã thay đổi vài tuần gần đây.” Syd cau có nhìn vào những giấy tờ trước mặt cô. “Chúng ta có mười một nạn nhân, kéo dài trong chu kỳ 7 tuần. Trong suốt bảy tuần này, mức độ bạo lực gã này sử dụng để ức chế nạn nhân đã bắt đầu tăng lên.”

Lucky gật đầu. Anh đã nghe lỏm được Syd và Lucy bàn luận vài đêm trước.

“Ngoài sáu nạn nhân gần đây nhất, chúng ta có bốn người chống lại ngay từ lúc khởi đầu, một người giả vờ ngất xỉu, và Gina, người gần nhất, co rúm lại và không hề phản ứng. Trong sáu người này, Gina bị đánh đập tồi tệ nhất. Trong khi đó người phụ nữ đã không chống lại kia hầu như không bị đụng đến.”

“Vậy nếu cô chống lại gã này, cô có thể chắc chắn là sẽ bị thương,” Lucky kết luận. “Nhưng nếu cô phục tùng, cô sẽ có 50-50 cơ hội hắc tá bỏ qua cho cô.”

“Và một cơ hội bị đánh đập tới từng inch trong cuộc đời mình,” Syd nói dứt khoát. “Cũng xin nhớ lấy rằng chúng ta đang xây dựng dự đoán và giả định dựa trên sáu trường hợp. Chúng ta thật sự cần một con số các trường hợp lớn hơn để phát triển bất kỳ kiểu mẫu chính xác

nào.”

“Hãy hi vọng rằng chúng ta không có cơ hội đó,” Mike Lee lặng lẽ nói.

“Cầu chúa vì nó,” Thomas King tán thành.

“Tôi vẫn nghĩ, biết thế, nhưng tôi sẽ khuyến khích không có sự phản kháng,” Lucky nói. “Ý tôi là, nếu cô có thể nói rằng tên khốn đó chỉ bỏ đi...”

“Đúng vậy.” Syd cắn môi dưới. “Nhưng thực ra, còn một điều nữa – điều gây ra một vấn đề khó hiểu trong những trường hợp này. Đó là điều liên quan tới, ờ...” Cô nhìn một cách gần như tội lỗi với những người đàn ông. “Sự xuất tinh.”

Rio đứng dậy. “Ái dà, nhìn kìa. Tới giờ đi rồi.”

Syd nghiêm mặt lại. “Tôi biết điều này thật sự làm sồn gai ốc,” cô nói, “nhưng tôi nghĩ để các cậu biết chi tiết là rất quan trọng.”

“Ngồi,” Lucky ra lệnh.

Rio ngồi, nhưng chỉ trên một cạnh của chiếc ghế.

“Thật ra, Đại úy,” Mike nói đều đều, “chúng tôi có một lớp học bắt buộc trong vòng năm phút. Nếu chúng tôi đi ngay bây giờ thì mới kịp được.” Cậu nhìn Syd. “Tôi mong rằng cô sẽ viết một ghi chú về... nó cho những thành viên khác của lực lượng đặc nhiệm..?”

Syd gật đầu.

“Được rồi,” Rio nhẹ nhõm nói. “Chúng tôi sẽ đọc tất cả về nó trong ghi chú của cô.”

Cả ba chàng trai đứng dậy, và Lucky cảm thấy tràn lên nỗi hốt hoảng. Họ đang chuẩn bị ra đi, để lại anh một mình với Syd, người đang muốn bàn luận .... Á há. Tới giờ thì anh còn có thể nói gì nữa đây, ‘không, các cậu không thể đến lớp?’

“Đi,” anh nói, và họ gần như chạy bổ ra khỏi cửa.

Syd cười lớn. “Chà,” cô nói, “Rõ ràng là tôi biết cách dọn sạch một căn phòng nhỉ?” Cô nhướn một bên lông mày. “Anh có chắc là không muốn theo bọn họ không, Đại úy? Đọc về nó trong tờ ghi chú của tôi?”

Lucky đứng lên để rót cho mình một cốc cà phê từ máy pha ở cửa. Anh phải tìm một cái ca còn sạch, và anh vui mừng vì có cơ để quay lưng lại phía cô. “Nhiệm vụ này vốn chẳng có gì dễ chịu cả. Vậy nếu cô thấy có gì tôi cần phải nghe..”

“Tôi có.”

Lucky rót cho mình một tách cà phê, sau đó, hít một hơi sâu, anh quay lại đối mặt với cô. Anh mang nó lại bàn và ngồi đối diện cô. “Được rồi,” anh nói, “Bắt đi.”

“Theo các báo cáo y tế, gã hung thủ đã không..., chúng ta sẽ nói lại, hoàn thành việc quan hệ, trừ khi người phụ nữ chống lại.” Syd nói với anh.

Chúa ơi.

“Chúng ta cần phải nhớ lấy điều này,” cô tiếp tục, “sự thật rằng vụ cưỡng bức không chỉ về tình dục. Nó còn gồm bạo lực và sức mạnh, sự áp đảo. Sự thật là, rất nhiều tên cưỡng bức hàng loạt không bao giờ xuất tinh. Và trong thực tế, trong số mười một trường hợp cưỡng bức, chúng ta chỉ có bốn trường hợp hoàn thành, ờ, quan hệ. Như tôi đã nói, tất cả trong số chúng xảy ra khi nạn nhân chống chọi lại hoặc – và điều này rất quan trọng – khi nạn nhân bị *bắt buộc* chống lại.”

“Đợi đã. Cô đã nói phần lớn nạn nhân chống lại.” Lucky rướn về phía trước. “Không thể nào hẳn ta có sử dụng bao cao su trong những lần khác chứ?”

“Không theo như lời khai của nạn nhân.” Syd đứng dậy và bắt đầu bước đi. “Còn nữa, Luke, lắng nghe điều này. Gina đã nói với nhân viên điều tra là cô ấy không hề phản kháng. Cô ấy co lại, và hẳn ta đánh cô, rồi cô ấy lại càng co rúm lại. Và sau đó, cô ấy nói rằng hẳn ta bỏ ra mười phút để phá tung căn hộ của cô ấy. Tôi đã vào đó. Nơi đó trông như vừa xảy ra một trận chiến. Nhưng cô ấy vẫn không *chống lại*.”

“Tôi cho rằng nếu gã này cố gắng để mô phỏng lại môi trường mà nạn nhân sẽ chống lại, trong nỗ lực để đạt được vài dạng của sự giải thoát tình dục. Khi hắn trở lại với Gina sau khi phá tan căn hộ, hắn tiếp tục tấn công cô tàn bạo, nhưng cô ấy vẫn không làm gì hơn là cuộn tròn lại như một quả bóng – và, nếu giả thuyết của tôi đúng, vì thế cô ấy không cho hắn ta cái mà hắn ta muốn. Vậy hắn ta đã làm gì? Hắn ta tức giận phát điên và xé tan quần áo của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn không phản ứng. Rồi hắn nắm lấy cổ họng của cô và bắt đầu siết. Bingo. Phản ứng lập tức. Cô ấy không thể thở - cô ấy bắt đầu giãy giụa tìm không khí. Cô ấy bắt đầu chống lại. Và điều đó gây ra tác động với hắn ta, có thể việc ấy cộng thêm vẻ kinh hãi hắn có thể thấy trong mắt cô bé, bởi ngay lúc đó, anh biết đấy, cô ấy nghĩ hắn ta sẽ giết mình. Hắn đạt được sự thỏa mãn tính dục, giáng hành động thương tổn cuối cùng bằng việc đốt bỏng cô ấy, rồi sau đó bỏ đi. Nạn nhân vẫn còn sống – lần này.”

Ôi, chúa ơi.

“Thực sự đây chỉ là vấn đề thời gian trước khi hắn siết cổ ai đó quá mạnh, hoặc quá lâu, và cô ấy chết.” Syd tiếp tục dứt khoát. “Và nếu việc lấy đi một sinh mạng mang đến cho hắn đúng loại khoái cảm – và thật khó tin là không phải thế – hắn sẽ biến đổi. Cường hiếp hàng loạt thành giết người hàng loạt. Chúng ta đã biết hắn thích sự sợ hãi. Hắn thích vẻ khiếp sợ của các nạn nhân. Hắn thích sức mạnh nó mang đến cho hắn. Và khiến ai đó biết cô ta sẽ chết có thể tạo ra một nỗi sợ hãi tột đỉnh cho cô ta và sự thỏa mãn cho hắn.”

Syd mang cái cốc đã vỡ một nửa tới bồn rửa và đổ phần cà phê còn lại xuống bồn. “Chống cự hay phục tùng,” cô nói. “Chống cự cho gã cái gã muốn, nhưng khiến ta bị đánh đập tệ hơn. Dù vậy, sự đầu hàng khiến hắn tức điên. Và nó có thể chọc giận hắn đủ để giết người.”

Lucky ném chiếc bánh vòng mới ăn được một nửa vào thùng rác, cảm thấy hoàn toàn muốn bệnh. “Chúng ta phải bắt tên này.”

“Điều đó,” Syd đồng ý, “sẽ rất tốt.”

Chương 7

<translator: meomatbu>

Luke O'Donlon đang chờ khi Syd đến.

“Cô ấy còn sống?” cô hỏi trong lúc rời xe.

Khu vực dân cư vốn yên bình đang sáng đèn, con phố đầy xe cảnh sát và xe cấp cứu, thậm chí có cả một chiếc cứu hỏa. Ánh sáng chiếu rọi trên căn hộ hạng sang.

Luke gật đầu. “Ừ.”

“Ơn Chúa. Anh đã vào trong chưa?”

Anh lắc đầu. “Chưa. Tôi mới đi... quanh khu này. Nếu hắn vẫn còn ở đây thì hắn ẩn núp giỏi đấy. Tôi đã cho toàn đội xem xét cẩn thận toàn khu vực.”

Giỏi thật đấy. Khi Syd nhận điện của Luke nói rằng Lucy vừa gọi, thông báo có một vụ tấn công nữa, cô đang ngủ. Cô đã nhanh chóng mặc đồ, té nước lên mặt và lao ra xe. Cô cảm thấy quần thất, hơi mất cân bằng và phát ốm bởi sự kiệt sức lần nổi sợ hãi lần này kẻ tấn công đã đi quá xa.

Luke, ngược lại, trông như thể anh đã được báo động hàng giờ rồi. Anh đang mặc bộ quân phục mùa hè mà anh đã đề cập tới lúc trước – ống tay ngắn, vải nhẹ – dứt khoát là một phần trang phục hành động của Ken Hải quân. Giày của anh bóng láng và mái tóc được chải gọn gàng. Thậm chí anh đã xoay xở cạo râu, chắc là trong khi lái qua. Hoặc có lẽ anh ta cạo râu mỗi đêm trước khi lên giường để phòng trường hợp cần xuất đầu lộ diện ở đâu đó và phô bày

ngay được.

“Nạn nhân...?”

“Bị thương nặng,” anh nói gọn lỏn.

Như thể được ra hiệu, một đội y tế mang cáng ra từ ngôi nhà, một trong số họ đang giơ cao túi máu truyền. Nạn nhân được băng bó, cố bó khung. Cô được đưa qua ngang chỗ họ - người phụ nữ tội nghiệp trông như đã bị xe tải đâm vào, cả hai mắt căng phồng nhắm nghiền, khuôn mặt cô tàn tạ bởi những vết cắt và bầm tím.

“Chúa tôi,” Luke thở.

Có một điều để nói về các nạn nhân. Thậm chí những tấm ảnh kinh dị cũng đã giảm bớt đi một cấp độ của sự dã man. Nhưng nhìn người phụ nữ này, chỉ gần một giờ sau vụ tấn công...

Syd biết hình ảnh khuôn mặt bị hành hạ đã đưa tính thực tế của tình huống tới người lính SEAL theo cái cách không gì có thể.

“Hãy vào trong,” cô nói.

Luke vẫn đang nhìn nạn nhân khi cô được đưa lên xe cứu thương một cách nhẹ nhàng. Thành linh anh quay đầu nhìn Syd.

Ồ. “Anh ổn chứ?” cô hỏi khẽ.

“Chúa tôi,” anh lại nói.

“Quá tệ. phải không? Trông Gina cũng đã giống hết như thế,” cô bảo anh. “Giống như cô ấy đã đấu mười hiệp với đối thủ quyền anh hạng nặng. Và điều hấn đã làm với khuôn mặt cô ấy chỉ là phần nhỏ nhất thôi.”

Anh lắc đầu. “Tôi đã nhìn thấy nhiều người bị thương. Tôi đã giúp chữa trị cho họ trên chiến trường. Thật sự tôi không dễ phát ói, nhưng biết rằng cái kẻ đã làm điều đó với cô ấy và *kiếm sự thỏa mãn* từ nó...” Anh hít một hơi sâu và thở ra khó nhọc. “Tôi cảm thấy muốn bệnh...”

Anh đã hoàn toàn trắng bệch. Trời đất, trừ khi cô làm gì đấy thật nhanh, anh chàng chiến binh to lớn dẻo dai này sẽ đổ nhào vì chết ngất thôi.

“Tôi cũng vậy,” Syd nói. “Chúng ta ngồi xuống nghỉ một phút nhé?” Cô nắm tay anh rồi nhẹ nhàng kéo anh ngồi xuống cạnh cô trên cầu thang dẫn ra cửa trước, chỉ thiếu điều đẩy đầu anh xuống gối.

Họ ngồi đó trong yên lặng một lúc lâu sau khi xe cứu thương đi. Syd cẩn thận tập trung nhìn vào quang cảnh trên phố - những người hàng xóm đang đang đứng trên sân nhà họ, cảnh sát giữ đám đông hiếu kỳ ở khoảng cách an toàn - đều đang nhìn ngó khắp nơi, trừ Luke. Cô nhận thức được hơi thở của anh, nhận thức được rằng anh khẽ hạ thấp đầu trong cổ gắng chống lại cơn chóng mặt. Bản thân cô đã hít sâu nhiều lần - nhưng cơn choáng váng của chính cô còn lớn hơn nhiều nỗi sững sốt rằng anh có thể bị ảnh hưởng hoàn toàn và mạnh mẽ đến nhường này.

Sau một lúc tưởng như vô tận, cô cảm thấy Luke ngồi thẳng dậy, nghe anh hít một hơi thật sâu lần cuối và thở ra thật lớn.

“Cảm ơn,” anh nói.

Cuối cùng Syd cũng mạo hiểm liếc nhìn anh. Hầu như màu sắc đã trở lại gương mặt anh. Anh với tay chạm vào cô, khẽ đan những ngón tay cô với tay anh khi anh cười với cô một nụ cười thăm nào. “Thật ngượng làm sao nếu tôi chết ngất.”

“Ồ,” cô nói một cách ngây thơ. “anh cũng cảm thấy muốn ngất sao? Tôi biết mấy ngày nay mình không có đủ thời gian để ăn uống, và thêm vào là thiếu ngủ...”

Anh nhẹ nhàng siết tay cô. “Và cũng cảm ơn cô vì đã không xát muối vào thực tế là ngay lúc này *tôi* là người trì hoãn *cô*.”

“A, nếu anh đề cập đến chuyện đó...”

Luke cười. Chúa ơi, anh thật dễ coi khi anh cười. Syd cảm thấy đôi tay mình bắt đầu ẩm ướt. Nếu cô chưa bị mê hoặc lúc trước, cô chắc chắn rằng giờ mình sẽ bị.

“Hãy vào trong đi,” Luke nói. “Tìm xem liệu thùng chó đẻ này có bỏ lại danh thiếp điện thoại lần này không.”

Syd khẽ kéo tay mình ra khi cô đứng lên. “Thế không tốt sao?”

***

“Mary Beth Hollis...” Thanh tra Lucy McCoy bảo Syd qua điện thoại “... hai chín tuổi. Cô ấy làm việc ở San Diego trong cương vị trợ lý hành chính của chủ tịch ngân hàng.”

Syd đang ngồi trong phòng làm việc thiếu khí tại căn cứ hải quân, nhập thêm thông tin về nạn nhân mới nhất vào máy tính. “Độc thân à?” cô hỏi.

“Mới kết hôn.”

Syd làm dấu thánh. “Làm ơn hãy nói rằng chồng cô ấy làm việc trong căn cứ này...” Cô đã có một giả thuyết về các nạn nhân, và cô hi vọng mình đúng.

Nhưng Lucy nói. “Xin lỗi,” cô nói. “Anh ta làm việc trong ban luật pháp cũng ở ngân hàng ấy.”

“Cha cô ấy thì sao?”

“Đã chết. Bà mẹ sở hữu một cửa hàng hoa ở Coronado.”

Syd không từ bỏ. “Anh em?”

“Cô ấy là con một.”

“Còn chồng cô ấy. Anh ta có anh chị em nào trong Hải quân không?”

Lucy biết cô sắp đi đến đâu. “Tôi xin lỗi, Syd, Mary Beth không có người họ hàng nào ở căn cứ.”

Syd chửi thề. Vậy là giả thuyết của cô đã mất nhiều khả năng sống còn rồi.

“Nhưng...” Lucy nói.

Syd ngồi thẳng dậy. “Sao? Cô có gì à?”

“Đừng quá nôn nóng. Cô biết viên chức cảnh sát và FInCOM – ”

“Thực tế là tám trong số mười hai nạn nhân có mối liên hệ với căn cứ chỉ là tình cờ thôi sao?” Syd nói một từ khiếm nhã. “Mối liên hệ của Mary Beth là gì?”

“Chỉ là suy rộng thôi,” Lucy thừa nhận.

“Nói xem.”

“Ban trai cũ. Và tôi nói là cũ nhé. Chuyện xưa như trái đất. Mặc dù Mary Beth chỉ mới kết hôn, cô ấy đã sống với chàng luật sư của mình gần bốn năm rồi. Trước đó, cô ấy có thời gian mặn nồng với một đại tá vẫn đang làm việc ở bệnh viện quân đội trong vai trò bác sĩ. Đại tá Steven Horowitz.”

Syd thở dài. Bốn năm trước. Quả là suy rộng.

“Vẫn nghĩ có mối liên hệ à?” Lucy hỏi.

“Phải.”

Lucky ló đầu vào cửa. “Sẵn sàng đi chưa?”

Giống như Syd, anh đã làm việc không ngừng kể từ cuộc gọi muộn về vụ tấn công đêm qua. Nhưng không như Syd, trông anh vẫn bánh bao và tươi tắn, như thể anh đã dành cả buổi chiều nằm ngủ chứ không phải là duyệt qua hàng loạt hồ sơ cá nhân còn lại của những người trong căn cứ hải quân.

“Tôi phải đi,” Syd bảo Lucy. “Tôi sẽ trở lại chỗ nhà thôi miên, xem xem tôi có nhận thấy chiếc xe lạ nào đậu trước nhà tôi trong đêm Gina bị tấn công không. Chúc tôi may mắn đi.”

“Chúc may mắn,” Lucy nói. “Nếu cô có thể nhớ biển số xe, tôi sẽ cảm kích nhất.”

“Ừm, biết kỳ cục sao không? Thậm chí tôi còn chả nhớ biển số của mình nữa là. Hẹn sau nhé Lucy.” Syd treo máy, lưu file máy tính rồi đứng dậy, ráng đuổi thẳng lưng mình.

“Có gì mới không?” Lucky hỏi khi họ đi trên hành lang.

“Bốn năm trước, Mary Beth Hollis – nạn nhân thứ mười hai – từng hẹn hò với Đại tá Horowitz.”

“Từng *hẹn hò*,” anh lặp lại. Anh đưa mắt liếc nhìn cô. “Cô vẫn đang cố gắng để giả thuyết của mình sống sót hả?”

“Này, đừng có nghĩ đến chuyện trêu chọc tôi về nó,” Syd phản công. “Hãy nghĩ về việc trong tất cả phụ nữ sống ở San Felipe và Coronado, *không thể nào* là ngẫu nhiên khi chín trong mười hai nạn nhân có liên hệ với một ai đó làm việc trong căn cứ. Có một liên kết giữa những phụ nữ này với căn cứ, tôi chắc chắn. Tuy nhiên, liên hệ này là gì...” Cô lắc đầu trong thất vọng. “Nó ở đó – có điều tôi không thể thấy nó. Vẫn chưa,” cô thêm. “Tôi biết mình đã ở rất gần. Tôi có cảm giác ấy trong...” Cô ngừng lời, nhận ra mình nghe kỳ cục làm sao. Cô có *cảm giác*...

“Trong lòng cô?” anh nói giùm.

“Được rồi.” Cô đành chịu. “Tiếp đi. Cười thôi đi. Tôi biết. Đây chỉ là một linh cảm điên khùng.”

“Tại sao tôi lại cười cô,” Luke nói, “trong khi tôi tin rằng cô chắc chắn đã có điều gì đó?” Anh khịt mũi. “Chết tiệt, tôi tin linh cảm của cô hơn là bất kỳ ý tưởng nào của FInCOM.”

Anh không cười. Anh thật lòng tin cô.

Khi Syd theo Đại úy Lucky O'Donlon ra ngoài trong ánh chiều lấp lóa, cô nhận ra rằng qua mấy ngày vừa rồi, một điều khó tin đã xảy ra.

Cô và chàng Ken Hải quân đã thực sự bắt đầu trở thành bạn bè.

***

Syd mở mắt và thấy mình đang đăm đăm nhìn lên trần nhà lạ lẫm trong căn phòng tối. Cô đang nằm ngửa trên trường kỷ và...

Cô quay đầu và trông thấy nụ cười dịu dàng của Bác sĩ Lana Quinn.

“Tôi đã làm thế nào?”

Lana khẽ nhăn mặt và lắc đầu. “Một chiếc ‘mũi kín kiểu cổ tối màu’ là điều tốt nhất chị có thể nhớ ra. Khi tôi hỏi chị về kiểu dáng hoặc chất liệu, chị đã nói *xấu xí*. Chị không trông thấy tấm biển – không hẳn là điều mọi người mong đợi chị nhớ được – nhưng tôi phải thú nhận là tôi đã hi vọng.”

“Ừm, tôi cũng thế.” Syd mệt mỏi kéo mình dậy từ chỗ ngồi. “Tôi không phải là người mê xe. Tôi rất tiếc –” Cô nhìn quanh. “Luke đâu?”

“Ở phòng chờ,” Lana nói khi cô kéo mở tấm màn, ánh sáng tràn khắp căn phòng. “Anh ấy đã ngủ trong khi ở đây – trong khi tôi thôi miên chị. Anh ấy có vẻ hoàn toàn kiệt sức, tôi không nỗ lực đánh thức anh ấy dậy.”

“Mấy ngày nay vất vả quá,” Syd nói với bác sĩ.

“Tôi nghe tin có một phụ nữ nữa đã bị tấn công đêm qua.”

“Thật thất vọng,” Syd thừa nhận. “Đặc biệt với Luke. Chúng tôi không có nhiều manh mối để tiếp tục. Không có nhiều việc để làm ngoài chờ đợi gã này lộ diện. Tôi nghĩ nếu Luke có nhân lực, anh ấy sẽ bắt mỗi người phụ nữ ở cả hai thành phố bị giam giữ lại để bảo vệ. Tôi vẫn chờ đợi anh ấy bắt đầu lái xe loanh quanh với cái loa để cảnh báo phụ nữ rời thành phố.”

“Tuần này Quinn ở DC,” Lana nói. “Anh ấy cũng lo lắng. Thực ra anh ấy đã nhờ Wes Skelly kiểm tra tôi. Tôi đã rời nhà đi làm sớm hơn thường lệ sáng nay, và Wes đang ngồi trong xe tải phía trước nhà tôi. Thật điên.”

“Luke vẫn cố gắng khiến tôi ở lại căn cứ qua đêm,” Syd bảo cô, “và lần đầu tiên trong cuộc đời anh ta, đó là vì lý do trong sáng.”

Lana cười khi cô mở cửa phòng chờ. “Tôi xin lỗi phải để chị đi sớm quá, nhưng tôi còn bệnh nhân khác.”

“Không vấn đề. Xe mui kín kiểu cổ tối màu,” Syd nhắc lại. “Cảm ơn lần nữa.”

“Xin lỗi vì tôi không thể giúp nhiều hơn.”

Syd bước vào phòng đợi, nơi một người phụ nữ gầy gò đau khổ ngồi tránh xa Luke hết mức có thể, anh chàng đang nằm ườn trên trường kỷ, vẫn ngủ ngon.

Anh thật đáng yêu khi anh ngủ – đáng yêu vô cùng, hết mức, đến đáng ghét.

Người phụ nữ mảnh dẻ đi vào văn phòng của Lana, đóng chặt cửa phía sau khi Syd đến gần Luke.

“Đến lúc đi rồi,” cô nói lớn.

Không phản ứng.

“O’Donlon.”

Thậm chí anh còn chả cục cựa. Đôi mắt anh vẫn nhắm, đôi hàng mi dài, dày và sẫm chạm trên bờ má hoàn hảo rám nắng của anh.

Không đời nào cô sẽ đụng vào anh. Cô đã đọc quá nhiều sách để biết rằng những quân nhân chuyên nghiệp suýt giết những gã gốc không may đã cố gắng lay họ dậy.

Cô vỗ tay, và anh vẫn ngủ. “Quý tha ma bắt, Luke, dậy đi.”

Không có gì thay đổi. Cô không trách anh. Cô cũng kiệt sức.

Được rồi. Cô sẽ không chạm vào anh, nhưng cô sẽ huých anh từ một khoảng cách an toàn. Cô cầm tờ *Tâm lý học ngày nay* đang nằm góc bàn, cuộn nó lại và ráng cách xa anh nhất có thể, rồi thọc vào sườn anh.

Nó diễn ra quá nhanh, cô hoàn toàn không chắc là mình thấy anh chuyển động. Một khoảnh khắc, mắt anh vẫn nhắm, rồi giây tiếp theo anh đã cuộn tròn cô trên sàn, một tay giữ lấy cả hai cổ tay cô trên đầu, tay kia nặng nề bóp sát họng cô.

Đôi mắt chăm chăm nhìn cô là của một con dã thú – vô cảm và dữ tợn. Khuôn mặt đó cứng nhắc, dữ dội và chết chóc, miệng anh mím thành một đường, răng anh khê nghiêng.

Nhưng rồi anh chớp mắt và trở lại là Luke O’Donlon, anh chàng Lucky, anh chàng Ken Hải quân sống của cô.

“Chết tiệt.” Anh nhấc tay khỏi họng cô để cô có thể thở lại. “Cô đang định làm cái quỷ gì thế?”

“Không phải cái này,” Syd nói, thông cổ, đầu cô bắt đầu rung động ở chỗ tiếp xúc mạnh với sàn nhà. “Thực ra, tôi đang cố gắng làm chính xác ngược lại thế này. Nhưng tôi không thể đánh thức anh.”

“Trời ạ, tôi hần đã...” Anh lắc đầu, vẫn ngái ngủ. “Thông thường tôi có thể ngủ một giấc ngắn và tỉnh dậy chỉ với một tiếng động nhỏ nhất.”

“Không phải lần này.”

“Đôi khi, nếu tôi thật sự mệt mỏi, và nếu tôi biết mình đang ở nơi an toàn, cơ thể tôi biết và tôi sẽ ngủ thật sâu và – ” mắt anh khê nheo lại. “Cô phải bị thôi miên cơ mà,” anh nhớ lại. “Sao lại không?”

Khi Syd nhìn chăm chăm vào màu xanh dương hoàn hảo nơi mắt anh, cô không chắc rằng mình *không* bị thôi miên. Còn lý do nào khác khiến cô có thể nằm đây trên sàn với toàn bộ thân thể anh áp sát phía trên mình mà không có ngay cả một kháng cự nhỏ nhất chứ?

Có lẽ cô đã bị một cơn chấn động.

Có lẽ đó là nguyên nhân khiến cô khờ khạo hoàn toàn.

Hay là không nhỉ. Đầu cô đau, nhưng không nhiều lắm. Có lẽ sự khờ khạo của cô tới từ những nguyên do tự nhiên hơn.

“Xe mui kín kiểu cổ tối màu,” cô bảo anh. “Lana không muốn đánh thức anh, và cũng chỉ thế thôi. Tôi là tay mơ với chuyện xe cộ. Mấy chi tiết ấy và việc gọi nó xấu xí là những gì tôi có thể moi được.”

Anh sẽ không rời khỏi cô sao? Cô có thể cảm thấy bắp đùi căng cơ của anh áp giữa chân mình. Cô có thể cảm thấy... Chúa ơi.

“Cô ổn chứ?” anh hỏi, lặn khỏi cô. “Lần trước khi cô bị thôi miên, có một khúc ngoặt cảm xúc xuất hiện. Tôi xin lỗi vì ngủ quên mất. Tôi thật lòng muốn ở đó, trong trường hợp...” Anh cười thơ ngây, đưa cho cô ấn tượng về nụ cười tự xem thường kiểu Harrison Ford tuyệt nhất của anh. Với Luke nó cũng duyên dáng như với Harrison. “À, nói thế này nghe tự tin quá, nhưng tôi muốn ở đó trong trường hợp cô cần tôi.”

Đáng lẽ cô sẽ thấy lời anh nói ngọt ngào khó tin – nếu mà cô là kiểu dễ bị rung rinh bởi những từ ngữ ngọt ngào. Và cô sẽ nhớ hơi ấm từ cơ thể anh nếu cô là loại thèm khát vòng tay vững chãi ôm lấy mình. Và nếu cô là loại mong muốn anh ta kéo cô lại gần lần nữa để rồi hôn cô, hôn cô, hôn cô...

Nhưng cô không phải. *Không* phải.

Có một người đàn ông ở bên cũng tốt đấy, nhưng không cần thiết.

Ngoài ra, cô chưa bao giờ coi vấn đề của trái tim và tất cả những vấn đề tính dục cơ thể một cách hời hợt được. Tình dục là một vấn đề nghiêm túc, và Luke, với cơ thể tuyệt đối không mềm dẻo, vô cùng ấm áp của anh ta, không hề nghiêm túc. Anh ta đã bảo cô điều đó.

“Tôi đã ổn,” cô nói, cố gắng đến tuyệt vọng mang họ trở lại không gian quen thuộc mà cô có thể lo – không gian thoải mái của những lời châm biếm thân thiện, “cho đến khi anh phang tôi với phong cách của Liên đoàn Đấm bốc Thế giới – bằng cái cơ thể chất lượng đó, thừa ngài McGoon Động đất.”

“Hô,” anh nói, cứ như thể chính anh cũng nhẹ nhõm khi không phải thốt ra những ngôn từ ngọt ngào nguy hiểm và ảo giác đi kèm của chúng về sự thân mật, như thể anh hào hứng đi theo cô đến vùng an toàn đã được phác ra cho tình bạn hết sức thuần khiết giữa họ. “Cô là người thật tuyệt khi phản nản đấy, thiên tài, nghĩ về việc cô đã đánh thức tôi bằng cách dí nòng súng vào xương sườn tôi.”

“Nòng súng!” Cô cười không tin nổi. “Đùa à!”

“Thế là cái quỷ gì chứ?”

Syd cầm quyền tạp chí lên và cuộn chặt nó rồi chỉ cho anh.

“Cảm giác như nòng súng ấy.” Anh đẩy mình lên rồi giơ tay giúp Syd đứng dậy. “Lần tới muốn đánh thức tôi dậy, và nếu gọi tên không có tác dụng,” anh nói, “hãy nghĩ đến Người đẹp ngủ trong rừng. Một nụ hôn luôn luôn là bí quyết.”

À, phải. Cứ như là cô sẽ thử hôn để đánh thức Luke O'Donlon ấy. Chắc chắn anh ta sẽ chộp lấy cô, ném cô xuống và...

Và hôn cô cho tới khi căn phòng quay cuồng, cho tới khi cô từ bỏ quần áo, lòng tự hào, bản thân và chính tâm hồn cô. Và chắc hẳn là trái tim cô nữa.

“Có lẽ chúng ta nên đi thôi,” cô nói một cách ngang ngược khi theo Luke ra cửa. “Theo như tôi thấy, có vẻ như nơi an toàn nhất đối với một lính Hải quân SEAL thích tưởng tượng anh ta là Người đẹp ngủ trong rừng là ngay đây, trong phòng chờ của một bác sĩ tâm lý.”

“Ha ha,” Luke nói. “Ha ha.”

“Lịch làm việc chiều nay thế nào?” Syd hỏi khi Luke đưa xe vào bãi đậu của khu quản trị.

“Tôi sẽ bắt đầu mò đến những quán bar,” Luke bảo. “Làm những gì có thể.”

Cô quay sang anh. “À, việc đó hữu ích đấy. Ngồi uống đến lãng quên trong khi toàn bộ chúng tôi vất vả trong văn phòng?”

Anh tắt máy nhưng không ra khỏi xe. “Cô biết quá rõ rằng tôi không có ý tiệc tùng.”

“Anh nghĩ anh sẽ đơn thương độc mã tìm gã này bằng cách lang thang từ quán này sang quán khác?” cô hỏi. “Thậm chí anh có biết trông hắn ra sao đâu.”

Anh vò tay qua mái tóc trong nỗi thất vọng. “Syd, tôi phải làm gì đó trước khi hắn tổn thương một người nào khác.”

“Kiểu của hắn là dừng từ bốn tới bảy ngày giữa các vụ tấn công.”

Luke khịt mũi. “Điều đó khiến tôi thấy tốt hơn?” Anh chửi thề, đập vào bánh lái bằng lòng bàn tay. “Tôi cảm thấy như mình đang ngồi trên bom hẹn giờ. Ngộ nhớ tiếp đây gã sẽ đi theo Veronica Catalanotto? Cô ấy ở nhà một mình, cùng với một đứa bé mới lằm chằm biết đi. Melody Jones đang ở ngoài thành phố với con cô ấy, ơn Chúa.” Anh điểm tên họ bằng ngón tay – vợ những người đồng chí của anh trong Alpha Squad. “Nell Hawken sống ở đằng San Diego. Cô ấy an toàn – ít nhất cho đến khi thằng chó đẻ này quyết định mở rộng phạm vi hoạt động của gã. PJ Becker làm việc ở FInCOM. Cả cô ấy và Lucy đều có khả năng tốt nhất với chuyện này. Cả hai người họ đều mạnh mẽ, nhưng mà, chết tiệt, không ai bắt khả xâm phạm cả. Và còn cô nữa.”

Anh lại quay sang nhìn cô. “Cô sống một mình. Cô không sợ sao, dù chỉ một chút?”

Syd nghĩ về đêm qua. Về âm thanh cô tưởng mình nghe thấy khi đang đánh răng. Cô đã khóa mình trong phòng tắm, và nếu cô có điện thoại di động ở đó, cô sẽ gọi cho Luke trong nỗi kinh hoàng vô cùng.

Nhưng cô không cầm điện thoại – trong nhận thức muộn màng cô có thể nói lời cảm ơn Chúa – và cô ngồi đó, yên lặng, nổi khiếp hãi chảy qua huyết quản, trong gần ba mươi phút, hầu như nín thở khi cô chờ đợi, lắng nghe âm thanh bên ngoài cửa phòng tắm lần nữa.

Chiến đấu hay đầu hàng.

Cô đã nghĩ về chúng trong suốt ba mươi phút đó.

Và chiến đấu đã thắng tuyệt đối.

Không có gì trong nhà tắm có thể sử dụng như vũ khí ngoại trừ cái nắp gồm nặng nề phía sau toa lét. Cô đã vung nó lên qua đầu khi cuối cùng cô rời khỏi phòng tắm để tìm thấy rằng thực tế cô chỉ có một mình trong căn hộ. Nhưng cô đã bật tất cả đèn trong nhà lên, kiểm tra tất cả cửa sổ đến hai lần, và ngủ - một cách khó khăn – trong ánh đèn chiếu rọi.

“Không đâu,” giờ cô nói. “Tôi không phải là loại dễ sợ hãi.”

Anh mỉm cười như thể biết cô nói dối. “Sao, không phải cô đã hoảng sợ và ngủ với toàn bộ đèn bật sáng tối qua à?” anh hỏi.

“Tôi á?” Cô ráng không có vẻ mất thể diện. “Không đời nào.”

“Ngộ thật đấy,” anh nói. “Vì khi tôi lái qua nhà cô tầm một giờ sáng, trông chắc chắn như là cô có khoảng bốn triệu oát điện đang hoạt động.”

Cô lui lại. “Anh đã lái qua nhà tôi...?”

Anh nhận ra mình đã để lộ. “À, ừ... tôi ở gần đấy...”

“Anh đã dành thời gian tuần tra trên đường phố San Felipe thay vì ngủ bao nhiêu đêm rồi?” cô hỏi.

Anh nhìn đi nơi khác, và cô nhận thấy mình đã nói trúng sự thật. “Chẳng lạ là anh suýt ngất đêm qua,” cô nói. Chẳng lạ là trông anh không giống như bị dựng khỏi giường.”

“Tôi không suýt ngất,” anh phản đối.

“Anh *cực kỳ* suýt ngất.”

“Còn lâu. Tôi chỉ choáng váng chút thôi.”

Cô chăm chăm nhìn anh. “Làm sao anh có thể bắt gã nếu anh không giữ gìn bản thân – nếu anh không ngủ lấy một giấc ngon hả?”

“Làm sao tôi có thể ngủ ngon,” anh nói qua kẽ răng, “*cho tới khi* tôi bắt gã này?”

Anh ta nghiêm túc. Anh ta nghiêm túc hoàn toàn. “Chúa tôi,” Syd nói chậm rãi. “Đây thật là anh.”

“Thật là tôi?” anh nhắc lại, rõ ràng không hiểu. Hay ít nhất cũng giả vờ rằng anh không hiểu.

“Cái kiểu trưng phụ vô tình chỉ là diễn,” cô buộc tội anh. Giờ cô biết chắc. “Ngài Tôi-không-tuyệt-vời-sao? trong bộ quân phục sáng bóng – hơi hơi ngớ ngẩn, nhưng có quá nhiều cảm dỗ

để mà quan tâm. Hầu hết mọi người không thấy xa hơn thế, phải không?”

“À,” anh nói đơn giản, “Tôi không có bực lộ nhiều *đến* mức đó...”

Sự thật là, anh là một siêu anh hùng của thiên niên kỷ mới. “Anh là một anh chàng tuyệt vời – một sự pha trộn thực sự hấp dẫn giữa kiểu đàn ông alpha và tuýp beta nhạy cảm. Sao anh lại cho rằng mình cần ẩn giấu nó?”

“Tôi không chắc,” anh nói, “nhưng tôi nghĩ cô đang chê bai tôi.”

“Đừng có đùa,” cô sáng giọng. “Bởi vì tôi cũng biết anh có chỉ số IQ của tốp beta, nhóc thông thái.”

“Nhóc thông thái,” anh ngượng nghịu. “Tốt hơn Ken nhiều hả, Midge?”

Syd ráng không đỏ mặt. Bao nhiêu lần cô đã buột miệng và gọi anh ta là Ken? Rõ là quá nhiều. “Tôi có thể nói gì nào? Anh đã đánh lừa tôi bằng cái vỏ ngoài siêu chất dẻo đó.”

“Tới chừng nào chúng ta vẫn đang làm trò *Cuộc xâm lăng của lũ trộm xác* và chỉ ngón tay vào những người không vỏ, tôi sẽ làm giống hệt cô.” Anh duỗi cánh tay ra để ngón trở gần như chạm vào mặt cô, và kêu một âm thanh kinh khủng.

(*meo - Cuộc xâm lăng của lũ trộm xác - Invasion of the Body-Snatchers* – là một bộ phim được làm năm 1956 nói về một thị trấn ở California nơi một bác sĩ địa phương phát hiện ra rằng tất cả những người dân trong thị trấn đã bị thay thế bởi những bản sao hoàn hảo mọc ra từ những vỏ quả đậu. Những Người Vỏ Đậu này hành xử giống hệt con người nhưng hoàn toàn vô cảm, chúng xuất hiện từ những ‘hạt giống trôi giạt trong không gian’ với sự mạng thay thế toàn bộ loài người – cảnh gần cuối là ông bác sĩ nhìn vào máy quay và gào lên: “Chúng đã ở đây rồi! Bạn là người tiếp theo! Bạn là người tiếp theo!”)

Syd nhướn mày khi cô trừng trừng nhìn anh một cách lặng lẽ.

“Đó,” anh nói, đắc thắng. “Cái nhìn đó. Cái nhìn khinh thị đó. Lúc nào cô cũng ẩn mình sau nó.”

“Phải,” cô nói. “Và chính xác thì tôi đang lo lắng che giấu điều gì với anh?”

“Tôi nghĩ cô đang che giấu,” anh dừng lại một cách kịch tính, “cái thực tế là cô khóc khi xem phim.”

Cô tặng cho anh cái nhìn ‘anh điên hản rồi’. “Tôi không có.”

“Hoặc có lẽ tôi chỉ nên nói là *cô khóc*. Cô tỏ vẻ thật mạnh mẽ. Thật... không gì lay chuyển được. Làm việc có phương pháp để cố gắng tìm ra mối liên hệ giữa các nạn nhân, như thế tất cả chúng chỉ là câu đố lớn để giải quyết, một bước nữa trên con đường đi tới thành công, bắt đầu với việc cô viết câu chuyện độc quyền về bắt giữ Tên Yêu Râu Xanh San Felipe. Như thế phần con người trong câu chuyện – những phụ nữ đáng thương bị hành hạ – không khiến cô muốn khóc.”

Cô không thể nhìn vào mắt anh. “Kể cả nếu tôi là tuýp người khóc lóc thì cũng không có thời gian,” cô nói mạnh hết mức có thể. Cô không muốn anh biết rằng cô đã khóc như mưa cho Gina và tất cả những nạn nhân trong bồn tắm an toàn và riêng tư của mình.

“Tôi nghĩ cô là một người yếu đuối trong tim,” anh tiếp tục. “Tôi nghĩ cô không thể từ chối hiến tặng cho tất cả những hội từ thiện đã gửi cho cô một lá thư kêu gọi. Nhưng tôi cũng nghĩ ai đó một lần đã bảo cô rằng cô sẽ bị đe dọa vì đã quá tốt, vậy nên cô đã ráng mạnh mẽ, trong khi thực tế là cô là người yếu đuối.”

Syd đảo mắt. “Nếu anh thật lòng cần nghĩ như thế về tôi, cứ việc mà – ”

“Thế cô định làm gì chiều nay đây?”

Syd mở cửa xe, sẵn sàng kết thúc cuộc hội thoại. Thế nào mà nó lại thành ra thế chứ? “Không có gì. Chỉ làm việc thôi. Tìm hiểu tất cả những gì có thể về bọn cường hiếp hàng loạt. Thử tìm ra xem biết đâu tôi đã bỏ lỡ điều gì đó ràng buộc các nạn nhân với nhau.”

“Frisco cho tôi hay là cô đã xin phép cậu ấy để đưa Gina Sokoloski đến căn cứ.”

Lô rồi. Syd nhún vai, gắng giảm bớt tầm quan trọng của vấn đề. “Tôi cần nói chuyện với cô ấy, kiểm thêm ít thông tin. Tìm ra liệu cô ấy có liên quan đến ai trong Hải quân không – bất cứ ai chúng ta có thể đã bỏ qua.”

“Cô có thể làm việc ấy qua điện thoại.”

Syd xuống khỏi xe, đóng sầm cửa sau lưng mình. Luke theo cô.

“À, ừ, tôi nghĩ là ý hay nếu Gina có thể được rời nhà mẹ cô ấy. Đã gần hai tuần rồi, và cô bé vẫn không mở cửa mình phòng ngủ. Thậm chí tôi cũng khó có thể thuyết phục cô ấy đi với tôi.”

“Thấy không?” anh nói. “Cô tốt bụng. Thực ra, đấy không chỉ là tốt bụng thông thường, đấy là tốt bụng một cách ủy mị. Nó là kiểu tốt bụng đáng nhận huy chương. Nó là – ”

Cô quay sang anh, sẵn sàng bịt miệng anh nếu cần. “Được rồi! Đủ rồi! Tôi tốt bụng. Cảm ơn ngài!”

“Dịu dàng,” anh nói. “Cô dịu dàng.”

“Grrrrrrrừ,” Syd kêu.

Nhưng anh ta chỉ cười, rõ là không sợ.

Lucky đứng trên bãi biển, khoảng chục thước phía đằng sau tấm vải Syd đã trải trên nền cát. Cô mang theo mấy chiếc mũ rộng vành – cho Gina và cho cô, không nghi ngờ gì là để che gương mặt vẫn còn nham nhở của cô gái trẻ khỏi ánh nắng chiều gay gắt. Syd cũng mang theo kính râm. Một chiếc thật bự giúp giấu đi đôi mắt bầm tím của Gina. Họ tạo thành một cặp trông như những ngôi sao điện ảnh với vẻ kỳ lạ xuyên thẳng qua cánh cổng thời gian đến từ những năm 50.

Syd đã cầm theo một thùng ướp lạnh đựng soda đóng lon, cô đang nhắm nháp một lon bằng chiếc ống hút. Rõ ràng Syd nghĩ đến ống hút là vì đôi môi vẫn nứt nẻ của Gina.

Gina nắm chặt lon soda của mình, đôi chân cô kéo sát ngực, đôi tay ôm quanh chúng, đầu hạ thấp. Trông nó giống tư thế hài nhi trong bụng mẹ hết mức. Cô là bức tranh của căng thẳng và khiếp sợ.

Nhưng Syd không nản chí. Cô nằm sấp, chống tay, luôn miệng nói không dừng.

Xa phía dưới, các ứng viên SEAL giai đoạn 1 đang thực hiện bài tập làm việc theo nhóm với cột điện thoại. Và, để thêm phần long trọng, trong suốt cái được gọi là giờ giải lao, Wes, Aztec và những huấn luyện viên khác đã bắt họ làm bài huấn luyện bánh bọc đường – chạy vào cơn sóng biển đánh cho ướt đầm người, và rồi lăn tròn hết lần này đến lần khác để lớp cát trắng như bột phủ lên họ đến từng inch một, bao gồm cả mặt. Đặc biệt là mặt. Rồi quay trở lại cột điện thoại.

Syd trở vào những anh chàng phủ đầy cát đang lao động nặng nhọc bằng lon cola của cô, và Lucky biết cô đang kể cho Gina về khóa BUDS. Về Tuần Địa Ngục. Và nghị lực những chàng trai đó cần để vượt qua sự khốn khổ tàn nhẫn lần nổi đau thể xác hết ngày này qua ngày khác, chỉ với bốn giờ ngủ được gia ân trong nguyên một tuần.

Sự bền bỉ. Nếu anh có đủ những phẩm chất thần bí khiến anh kiên trì, anh sẽ sống sót. Anh sẽ làm được.

Anh sẽ ướt, anh sẽ lạnh, anh sẽ run rẩy với nổi mệt nhọc, những bắp cơ chuột rút và nhức nhối, những vết phỏng giộp không chỉ trên chân anh mà còn ở những nơi anh còn chưa từng hình dung là có thể phỏng giộp, và anh sẽ coi tất cả chúng như những vấn đề nhỏ nhất có thể. Sống sót trở nên không phải một ngày, một giờ, thậm chí một phút.

Nó trở thành bước chân. Chân phải. Rồi chân trái. Rồi lại phải.

Nó trở thành nhịp đập con tim, một lá phổi đầy không khí, một phần tử giây tồn tại phải chịu đựng và rồi chiến thắng cuối cùng.

Lucky biết điều Syd đang nói với Gina, bởi vì cô đã hỏi anh – và Bobby, Rio, Thomas, Michael – chuỗi câu hỏi vô tận về BUDS và đặc biệt là Tuần Địa Ngục.

Theo như anh quan sát, bất kể Syd đang nói điều gì, nó cũng đã thu hút được sự chú ý của Gina. Anh thấy cô gái trẻ ngẩng đầu và dường như tập trung vào những chàng trai trên bờ biển. Anh thấy Syd, với phép màu êm ái của mình, đang giúp Gina bước những bước run rẩy đầu tiên trở lại cuộc đời.

Gina, như những ứng viên SEAL trong khóa BUDS, cần sự kiên trì. Phải, bị cưỡng bức đã man như thế. Cuộc sống đã hoàn toàn không công bằng với cô – cô đã phải đối mặt với một việc quá tệ để xử trí. Nhưng cô bé cần đi tiếp, hướng về phía trước, từng bước đau đớn mỗi lần, thay vì đóng cửa và rời bỏ cuộc đời.

Và Syd, Syd dịu dàng tốt bụng, đang cố gắng giúp cô bé làm điều đó.

Lucky tựa người vào thứ được gọi là ô tô của Syd, biết rằng anh nên quay lại công việc, nhưng lại không muốn gì hơn là dành thêm vài phút trong ánh mặt trời ấm áp nơi đây. Ước gì anh đang ở trên chiếc khăn đó với Syd, ước gì cô mang soda cho anh, ước gì anh có thể đắm mình trong đôi mắt rực rỡ đến hoang đường của cô, ước gì cô sẽ rướn người về phía anh, nâng môi lên và...

Được-rời-đấy.

Dứt khoát đến lúc đi rồi. Dứt khoát đến lúc...

Trên tấm vải, Syd thành linh đứng dậy. Và trước mắt Lucky, cô đang nhảy một vòng quanh Gina, xoay tròn và nhảy nhót. Thật là một phép màu, Gina đã thực sự cười với cô.

Nhưng rồi Syd quay qua và phát giác anh.

Thôi xong. Bị bắt quả tang rồi.

Nhưng dường như Syd vui vì thấy anh. Cô chạy vài bước về phía anh, nhưng sau đó quay lại chỗ Gina, nghiêng người nói gì đó với cô bé.

Và rồi cô bay đến chỗ anh, một tay giữ chiếc mũ mềm ngốc nghếch đó, kính của cô rơi trên nền cát. Cô đi chân trần và nhảy lò cò một cách lóng ngóng và có vẻ đau đớn qua lớp sỏi trên rìa khu vực đỗ xe để tới gần anh.

“Luke, tôi nghĩ tôi đã tìm ra!”

Ngay tức khắc anh biết cô đang nói về *cái* gì. Mọi liên kết khó hiểu giữa những nạn nhân.

“Tôi sẽ đưa Gina về nhà,” cô nói, liên thanh một dặm một phút. “Tôi cần anh kiểm vài thông tin cho tôi. Phải chăng hai phụ nữ kia hoàn toàn không có can hệ gì đến căn cứ? Tôi cần anh tìm xem liệu họ có hay *đã* từng có một mối quan hệ gần với người nào đấy đã đóng ở đây bốn năm trước.”

Cô mở máy quá nhanh, anh ghét làm cô cụt hứng, nhưng anh không theo kịp. Cô ngó biểu cảm trên mặt anh và cười. “Anh nghĩ tôi khùng.”

“Tôi nghĩ đấy là một khả năng.”

“Không đâu. Nhớ Mary Beth Hollis chứ?”

“Ừ.” Anh sẽ không bao giờ quên Mary Beth Hollis. Hình ảnh người phụ nữ khi bị mang ra xe cứu thương sẽ đi theo anh cho tới hết cuộc đời.

“Nhớ cô ấy đã hẹn hò với Đại tá Horowitz bốn năm trước, trước khi kết hôn chứ?”

Anh nhớ đã nghe quan hệ lãng mạn của cô ấy với ngài bác sĩ hải quân, nhưng không bận tâm kỹ lắm.

“Gina vừa cho tôi hay chồng thứ hai của mẹ cô ấy là một lãnh đạo trong lực lượng Hải quân,” Syd nói tiếp. “Đã từng đóng quân ở đâu? *Ở đây*. Ông ấy đã chuyển tới bờ đông khi ông ấy và mẹ Gina ly dị - khi nào? Bốn năm trước. Bốn. Năm. Trước.”

Nhận thức lóe sáng. “Cô nghĩ tất cả những phụ nữ này đều biết một ai đó đã từng đóng quân ở đây – ”

“Bốn năm trước,” cô kết thúc giục anh, cả khuôn mặt cô sinh động với phấn khích. “Hoặc có thể không chính xác là bốn năm trước, có thể hơn kém một chút. Điều chúng ta cần làm là nói

chuyện với hai nạn nhân kia xem có thực họ không có chút liên hệ nào với căn cứ, hay họ *đã* từng có liên hệ trong quá khứ. Hãy gọi Lucy McCoy,” cô ra lệnh cho anh. “Anh còn chờ gì nữa? Đi. Nhanh lên! Tôi sẽ gặp anh ở văn phòng ngay khi tôi đưa Gina về nhà.”

Cô bắt đầu nhảy lại qua đồng đá, và Lucky không thể chối từ. Anh xốc cô lên và mang cô đến lớp cát mềm. Vấn đề là, một khi anh có cô trong vòng tay, anh không muốn đặt cô xuống. Đặc biệt khi cô ngược nhìn anh với nụ cười ngạc nhiên trong ánh mắt.

“Cảm ơn,” cô nói. “Thực ra, *chân* tôi cảm ơn anh.”

Cô vận mình, và anh buông ra, và rồi đến lượt *anh* ngạc nhiên khi cô vòng tay quanh cổ anh và dành cho anh một cái ôm hồ hởi.

“Ôi, cưng ơi, chính là nó,” cô nói. “Đây là liên kết! Nó sẽ giúp chúng ta xác định và bảo vệ những phụ nữ mà tên này nhắm đến.”

Lucky nhắm mắt khi anh ôm cô thật chặt, hít hà hương thơm ngọt ngào của thuốc chống nắng nơi cô.

Cô kéo mình ra ngay. “Nhanh lên,” cô lại nói, đẩy anh về hướng khu quản trị.

Lucky bước đi, ngoan ngoãn chạy nước kiệu, ngay đến anh cũng khó nghĩ rằng họ đã tìm được gì đây mới. Anh chỉ hi vọng bằng cả trái tim mình là Syd sẽ không quá thất vọng.

Dĩ nhiên, nếu cô thất vọng, anh sẽ luôn luôn an ủi cô. Anh rất giỏi an ủi – đặc biệt là kiểu an ủi trượt nhẹ nhàng thành cảm dỗ.

Chúa ơi, anh đang nghĩ gì thế? Đây là Syd.

Syd – người đã hôn anh như thể ngày tận cùng của thế giới. Syd – người sở hữu tấm thân quá sức khêu gợi bên dưới anh mới sáng nay. Syd – người bật đèn chiếu sáng mọi cửa sổ anh đã nhìn chăm chăm gần cả giờ đêm qua, muốn chết đi được lên rung chuông cửa nhà cô, với bất kể lý do gì, chỉ đơn giản chắc rằng cô an toàn.

Được rồi. Lời xưng tội thật lòng. Đúng, đó là Syd, và đúng là anh muốn cảm dỗ cô. Nhưng anh thích cô. Rất thích. Quá nhiều để có thể đánh đổi tình bạn đáng tin của họ lấy trò hai-tuần-ngắn-hạn-đầy-nhiệt-tình đặc trưng của anh.

Anh sẽ không làm thế.

Anh sẽ tránh xa cô, giữ cho nó thật trong sáng.

Phải rồi.

Chương 8

<translator: meomatbu>

“Bạn trai cũ và người cha quá cố,” Luke nói với Syd khi cô gấp gáp vào văn phòng.

Cô khựng lại. “Ôi, Chúa, tôi *đúng* à?”

“Cô đúng đến kinh ngạc, đúng tuyệt đối, đúng xuất sắc.” Anh tóm lấy cô và nhảy cùng cô quanh phòng.

Rất giống sáng nay trong phòng đợi của Lana Quinn. Phút trước cô đang đứng đó và phút sau cô đã chuyển động rồi. Cô bám chặt lấy anh khi anh xoay cô hết vòng này đến vòng khác.

“Cuối cùng thì,” anh nói, “đã có thứ giúp chúng ta có thể tiếp tục.”

Cô ngược nhìn anh trong khi thở hỗn hà hỗn hển. “Chỉ *có thể* thôi sao?”

“Tôi đang gắng kiềm chế.” Anh tránh vừa vận vù va đầu với cái tủ hồ sơ.

Cô bật cười. “Đây là anh sao, *kiềm chế* à?”

Luke cũng cười, cuối cùng anh chậm lại, để cô đặt chân xuống đất một lần nữa. “Đây là tôi, *vô cùng* kiềm chế.”

Anh vẫn đang giữ cô thật chặt như cô ôm anh, và đột nhiên, khi anh chăm chú nhìn vào mắt cô, anh không cười nữa.

Cô đang bị ép sát vào anh từ vai cho tới đùi và sự vừa vặn đưa lại một cảm giác tuyệt vời khó tin. Anh ấm áp, cứng chắc và có mùi cũng tuyệt nữa.

Anh đang nhìn xuống cô, khuôn mặt cô ngược nhìn anh, khuôn miệng anh cách miệng cô chỉ vài inch, và trong vài khoảnh khắc đứng tim, Syd đã chắc chắn rằng anh sẽ hôn mình.

Giống như lần cuối anh hôn, cô đã thấy nó tới, nhưng cuộc đàm phán này có vẻ quá ngoài dự kiến. Sự biến đổi cảm xúc và nhận thức tăng cường trong mắt anh không thể là một hành động, phải không nhỉ? Hoặc là cái cách ánh mắt anh thả lên bờ môi cô chỉ trong một lát, cái cách môi anh khẽ hé mở, đầu lưỡi thăm ướt chúng trong một chuyển động vô thức.

Nhưng rồi, thay vì khiến đầu gối cô bủn rủn, anh giải phóng cô. Anh buông cô ra và thậm chí còn bước lùi lại.

Oa, chuyện gì vừa xảy ra thế?

Luke chộp lấy tay cô và kéo đến bên máy tính chính. “Xem *cái này* đi. Chỉ cho cô ấy,” anh ra lệnh cho mấy ứng viên SEAL.

Thomas làm việc trên bàn phím với Rio nhóng qua vai, và cả hai người họ khẽ dịch sang để Syd có thể nhìn màn hình. Như thế mắt cô có thể tập trung vào màn hình ấy.

Cô vẫn đang cảm thấy mất phương hướng hoàn toàn. Luke đã không hôn cô. Dĩ nhiên, đây là một văn phòng trong căn cứ Hải quân Mỹ, cô tự nhủ, và anh là sĩ quan chỉ huy cả đội. Đây là Hải quân Mỹ và chắc hẳn phải có luật về hôn hít.

Kiểm chế, anh đã nói, thật tình. Syd phải cười. Vui thật, cô không nghĩ nổi là anh có được điều đó.

Thomas đang nói với cô, giải thích điều họ làm với máy tính. “Chúng tôi lôi ra tất cả hồ sơ cá nhân về mười hai quân nhân, nam và nữ – còn sống hoặc đã chết, đang hoạt động hoặc đã về hưu – có liên hệ với các nạn nhân.”

“Tất cả mười hai người,” Rio tiếp nối, “đã đóng quân ở Coronado trong cùng khoảng thời gian tám tuần năm 1996.”

Tám tuần, bốn năm trước. Đó *không thể nào* là ngẫu nhiên, hẳn vậy? Syd rướn người tới gần hơn để tự mình nhìn những con số trên màn hình.

“Theo thông tin chúng ta nhận được từ chính những phụ nữ bị tấn công, những quân nhân này đều có liên lạc thư từ với nạn nhân tương ứng của họ trong thời gian đó,” Thomas chỉ ra.

“Chúng tôi đã lấy ra một danh sách cá nhân hoàn chỉnh về những người đã ở đây trong thời gian tám tuần ấy,” Luke vừa nói vừa đưa cho cô một tập hồ sơ dày được ghim lại với nhau bằng một thứ trông rất có vẻ như là đinh đóng tà vẹt. “Kể cả nếu họ chỉ ở đây một ngày trong thời điểm đó, tên họ cũng được đưa vào danh sách. Mike đang chuyển một bản cho Lucy McCoy. Cô ấy sẽ lướt những cái trên này qua mạng máy tính cảnh sát, xem xem có ai đã rời quân ngũ và kết thúc trong hồ sơ cảnh sát không – đặc biệt là người có dính dáng đến tội phạm tình dục.”

“Chúng ta đã có mười ứng cử viên,” Bobby bổ sung. “Mười người trong danh sách đó đã bị giải ngũ trong hoàn cảnh nhục nhã tại thời điểm ấy hoặc sau này.”

“Về cơ bản, chuyện đó có nghĩa là họ bị đá khỏi Hải quân,” Luke giải thích.

Syd bị áp đảo bởi thông tin. “Tôi không thể tin rằng các anh đã làm được tất cả những việc này nhanh đến thế – các anh đã thực sự tìm ra được mối liên hệ.”

“Cô tìm ra mối liên hệ,” Luke nói. “Chúng tôi chỉ điền vào chỗ trống thôi.”

Cô nhìn xuống danh sách khổng lồ những cái tên cô đang giữ trong tay. “Vây giờ chúng ta làm gì đây? Tiếp xúc với tất cả những người này và cảnh báo rằng họ hoặc ai đó họ yêu thương –

hay từng yêu thương – đang ở trong tầm ngắm của gã ?”

“Chỉ một phần trăm trong số họ vẫn còn sinh sống trong khu vực này,” Bobby nói.

“Một phần trăm của một tỷ vẫn là con số lớn,” Syd phản công.

“Không có đến một tỷ cái tên trong tập hồ sơ ấy,” Luke bảo cô.

Cô nhắc tập hồ sơ lên. “Cảm giác phải đến thế đấy.”

“Hầu hết thành viên Alpha Squad ở trong đó,” Bobby nói. “Đội đã tới Coronado cho nhiệm vụ huấn luyện, tôi nhớ thế, và kết cục là thêm trách nhiệm làm huấn luyện viên cho BUDS. Đây là một lớp trong giai đoạn 1, khi tỉ lệ vượt sát tới không. Tôi nghĩ tổng cộng có 3 nhóc vượt qua. Đây là chuyện đáng ngạc nhiên nhất, nhưng khi họ bước vào Tuần Địa ngục, chúng tôi hoàn toàn thiếu người.”

“Tôi cũng nhớ,” Luke nói. “Chúng ta đã luân phiên làm trợ lý huấn luyện viên, thành ra chúng ta buộc phải giúp mấy anh chàng này vượt qua tiến độ của họ.”

“Hầu hết thành viên Alpha Squad,” Syd lặp lại, chỉ vừa mới nhận ra nó có nghĩa là gì. Bất cứ phụ nữ nào và bất cứ ai có liên quan trong tập tài liệu này đều là mục tiêu tiềm năng bị tấn công. Cô nhìn Luke. “Anh đã gọi – ”

“Đã gọi rồi,” anh nói, lường trước câu hỏi của cô. “Tôi đã nói chuyện với vợ của mọi người, chỉ trừ Ronnie Catalanotto, và tôi đã để lại một tin nhắn chi tiết trong máy ghi âm của cô ấy, tôi đã bảo cô ấy gọi tôi càng sớm càng tốt.”

“Sếp biết không, Đại úy Lucky,” Rio nói, “có một cách có thể bắt gã này, đó là dùng cô Syd như mồi nhử, chỉ cần làm sao cho cô ấy ra vẻ như bạn gái của sếp và – ”

“Sao kia?” Luke nói. “Không đời nào.”

Ồ, không phải anh ta phản đối *chuyện đó* hơi bị mãnh liệt sao?

“Tôi không nói là đưa cô ấy ra những khu vực nguy hiểm ở San Felipe lúc nửa đêm,” Rio khẳng định. “Thực ra, cô ấy sẽ an toàn hơn hiện tại, nghĩ về việc chúng ta sẽ ngó chừng bất cứ khi nào cô ấy ở một mình.”

“Cô ấy sống trên tầng ba một ngôi nhà tại một khu vực trống trải và toàn đường trải nhựa chứ không phải là đầy cây cối,” Luke tranh luận. “Cậu định ngó chừng cô ấy thế nào? Trừ khi cậu định giấu mình đâu đó trong căn hộ của cô ấy – ”

“Chúng ta có thể gài micro ghi âm,” Thomas gợi ý. “Cài đặt hệ thống giám sát, để xe van trên đường.”

“Chúng ta cũng có thể chiếu sự chú ý vào sếp nữa.” Rio thật sự hào hứng về chuyện này. Syd có thể nói rằng cậu ta xem quá nhiều tập phim NYPD Blue. Skel. Ôi trời. “Sếp có thể lên TV, tham gia phỏng vấn, sỉ nhục hằn theo kiểu nào đó. Khẳng định rằng gã không thể nào là một lính SEAL. Rõ ràng gã cố gắng khiến *người ta* tin rằng hãn là một – có thể gã cố gắng khiến chính mình tin vào điều đó. Ném vài thực tế vào mặt hãn. Quấy rầy hãn, rồi xuất hiện ở nơi công cộng với cô Syd, làm vài trò hôn-hít và – ”

“Không. Chuyện này thật điên.”

Syd ngồi xuống chiếc bàn họp, ráng trông ra vẻ bình thường và thậm chí hơi buồn chán nữa, như thể cô không chỉ nhận ra rằng mình hoàn toàn hiểu sai cái gần-như-nụ-hôn mà cô và Luke không chia sẻ chỉ chưa tới năm phút trước. Anh đã xoay cô vòng quanh, và cô đã ôm cứng lấy anh. Anh không nhìn cô như anh muốn hôn cô. Không, chắc chắn cô đã nhìn anh theo cách đó. Và anh không cười vì anh cảm thấy lúng túng. Anh không kiềm chế bởi vì họ đang ở trong phòng làm việc của anh. Đơn giản là anh không hứng thú.

Làm sao cô có thể nghĩ anh thậm chí thích cô chút ít?

Bobby hăng giọng. “Cậu biết không, việc này *có thể* được đấy.”

“Ờ, nhưng nghĩ về danh dự của anh ta xem,” Syd nói khô khan. “nếu anh ta bị nhìn thấy ngoài đường với *tôi*.”

Luke quay sang nhìn cô, biểu cảm trên mặt anh không thể đọc được. “Cô thực sự muốn *làm*

việc này?” Giọng anh vỡ ra trong nỗi bất tín. “Cô điên hử rồi sao? Công việc của cô là nghiên cứu, nhớ chứ? Chúng ta đã đồng ý. Cô là người sẽ ở trong xe giám sát, không phải là người làm mồi nhử. *Mồi nhử*. Chúa ơi, cứu con khỏi đám người dở hơi này với.”

“Ê, chuyện gì xảy ra với phần xuất sắc rồi?” Syd hỏi sắc giọng.

Anh chăm chăm nhìn cô. “Cô đang hỏi tôi à! Cô là người mất trí rồi đấy!”

“Chúng ta có thể để Thanh tra McCoy giả vờ làm bạn gái của sếp,” Thomas gợi ý.

“Ô, chắc là được đấy,” Syd đảo tròn mắt. “Rõ ràng gã này rất để ý đến chi tiết. Cậu không nghĩ gã chú ý chuyện anh chàng Luke – người gửi cả đồng tin nhắn ‘đến đây và chiếm anh đi’ lại bắt đầu thân mật với vợ một trong những người bạn thân nhất của anh ta sao? Ô, và cô ấy lại còn là thanh tra cảnh sát nữa chứ. Có ai để ý cái mùi bất-thường ở đây không nhỉ? Có thể có gì rõ ràng hơn đối với một trò *giả vờ* không?”

“Cô có nghĩ *chút* nào về những tổn thương thằng điên này có thể gây cho cô trong thời gian một đội SEAL nhanh nhất thế giới có thể chạy từ chiếc xe van đậu trên đường tới căn hộ tầng ba của cô không?” Luke hỏi nóng nảy. “Cô có biết rằng thằng chó đẻ này đã đập vỡ xương má của Mary Beth Hollis chỉ bằng cú đấm đầu tiên không? Cô thật lòng muốn khám phá cảm giác đó hả? Chúa ơi, Sydney! Nghĩ về chuyện ấy, *làm ơn* chứ?”

“Thế thì có thể giả vờ trong nhà anh,” cô phản bác. “Chúng ta có thể làm như thể tôi chuyển đến nhà anh, và sắp đặt một khuôn mẫu là anh về nhà rất trễ – việc này lặp đi lặp lại một thời gian để tôi ở đó một mình. Cả đội có thể giấu mình trong sân sau nhà anh. À phải, họ có thể giấu mình trong tầng hầm nhà anh.”

“Không được đâu. Tôi không có tầng hầm.”

Cô gần như cầu nhàu với anh trong nỗi bức bối. “Luke, hãy nghĩ về nó! Nếu chúng ta đảm bảo cả đội ở gần đấy thì có, có, tôi sẵn lòng làm việc này để tóm gã. Tôi thật lòng, *thật lòng* muốn tóm gã. Như tôi thấy, vấn đề duy nhất là anh và tôi sẽ phải dành nhiều thời gian cùng nhau hơn, và chúng ta sẽ phải thể hiện mối quan hệ ở nơi công cộng. Nhưng mà tôi có thể chịu đựng việc đó vì điều tốt lành cho mọi người, nếu anh *có thể*.”

Luke cười một cách hoài nghi. Nếu cô không biết rõ hơn, cô sẽ nghĩ cảm xúc của anh đã bị tổn thương. “A, tuyệt, cô thực là tốt.”

Syd đứng đó, chăm chú nhìn anh, vừa muốn anh chịu thua lại vừa mong anh từ chối. Trời ạ, cô sẽ chơi trò bạn trai-bạn gái với anh chàng quá sức chịu đựng này ra sao đây? Cô sẽ chung nhà với anh ta thế nào chứ? Nếu cô là một tay cờ bạc, cô sẽ cá một số tiền lớn cho khả năng cô sẽ kết thúc trên giường anh ta nội trong một hoặc hai ngày. Không, chỉ một hai giờ ấy chứ. Đây là điều chắc chắn – ngoại trừ một chi tiết quan trọng. Anh ta không muốn cô lên giường với anh ta.

“Tôi nghĩ vụ này được đấy,” Bobby nói, giọng nói điềm tĩnh của anh phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Mike nói, mở miệng lần đầu tiên. “Tôi nghĩ ta nên làm thế.”

Luke nói điều gì đó cực kỳ khiếm nhã – điều gì đó liên quan tới mấy con vật thô bỉ, điều gì đó ngụ ý là anh đang mất trí, và rồi rời khỏi phòng.

Bobby mỉm cười với biểu hiện lúng túng của Syd. “Đấy là đèn xanh,” anh giải thích. “Một kiểu ‘Tiến hành đi’. Sao cô không sử dụng những mối quen biết của cô và dàn xếp một vài cuộc phỏng vấn nào đó cho đại úy? Dĩ nhiên dùng TV là tốt nhất. Ô, và Syd này – hãy giữ bí mật chuyện này trong chúng ta thôi. Càng ít người biết quan hệ giữa cô và Luke là giả thì càng tốt.”

Syd đảo tròn mắt. “Bất cứ ai biết anh ta rời nhìn tôi cũng sẽ nhận ra điều bất thường.”

“Bất cứ ai biết anh ấy,” Bobby nói, “rời nhìn cô sẽ nghĩ rằng rốt cuộc thì anh ấy cũng tìm được một người đáng với thời gian của mình.”

***

Lucky không thể nhớ lần cuối cùng anh cảm thấy lo lắng thế này vì một người phụ nữ.

Anh phải đậu xe cách nhà Catalanotto ba nhà. Vụ tụ tập “nho nhỏ” của Veronica rất cuộc lại thành ra một bữa tiệc đầy đủ, dựa trên số lượng những chiếc xe đỗ trên phố. Xe tải của Bobby và chiếc mô tô của Wes ở đây. Con bộ Volkswagen xanh nhạt của PJ Becker. Chiếc Jeep của Frisco. Chiếc ô tô nhỏ bé khiêm nhường của Lucy McCoy.

“Chúng ta chỉ ghé qua để tôi có thể bảo Veronica rời thành phố trong một vài tuần,” anh bảo Syd khi họ thả bộ trên đường dẫn vào ngôi nhà nhỏ. “Chúng ta có thể sử dụng bữa tiệc này như buổi tổng duyệt để trình diễn sau này. Nếu chúng ta có thể lừa cho cả nhóm nghĩ rằng chúng ta là một đôi thì cũng có thể lừa bất kỳ ai.”

Syd nhìn qua anh, một chân mày hoàn hảo khẽ nhướng lên. “Thật tình anh nghĩ rằng chúng ta có thể lừa họ? Trông chúng ta không giống một đôi.”

Cô nói đúng. Thực tế, trông họ không ra vẻ một đôi một cặp. “Cô nghĩ tôi nên...? Tôi có nên vòng tay qua vai cô không?”

Tuyệt, anh đã không nói năng bối rối thế này kể từ điệu nhảy trình độ tám mà anh được mời như người trình độ sáu.

“Tôi không biết,” cô thừa nhận. “Anh sẽ vòng tay qua vai tôi nếu chúng ta là một đôi thực sự chứ?”

“Tôi sẽ...” Anh vòng tay qua eo cô, kéo cơ thể cô kề sát bên anh. Anh không có ý làm thế, nhưng bàn tay anh trượt dưới gấu áo phông của cô và ngón tay chạm vào làn da mượt như sa-tanh.

Ai chà.

Anh căng người, chờ đợi cô tấn công anh, hay ít nhất cũng giằng ra và chỉ trích gay gắt. Nhưng cô không làm thế. Sự thực là cô lướt tay ôm lấy anh, đặt bàn tay cô một cách vừa vặn lên túi sau quần anh, gần như bắn anh ra ngoài không gian.

Lucky phải thông cổ trước khi có thể nói. “Cô nghĩ thế này được chứ?” Với việc tay anh đang kề với làn da trần của cô, hành động này còn thân mật và sở hữu hơn vòng tay ôm lấy bờ vai cô.

Syd cũng hắng giọng. Ha, cô không hoàn toàn điềm tĩnh như cô giả vờ.

“Chúa ơi, thế này thật là điên.” Cô ngược đầu nhìn anh. “Thật là điên phải không?”

“Ừ.”

“Anh cũng lo lắng về vụ này như tôi chứ?”

“Ừ,” Lucky nói, mừng vì có thể thừa nhận.

“Nếu anh phải hôn tôi,” Syd nói, “ráng đừng hôn vào miệng nhé?”

Phải á?

“Ồ,” anh nói, “chắc rồi. Được đấy. Cô cứ bảo tôi những việc cô không muốn tôi làm và tôi chắc chắn sẽ không vượt giới hạn – ”

“Không!” Giọng cô hoàn toàn xáo động. “Không phải là về giới hạn. Chỉ là...Tôi đã ăn cả tấn tỏi trong bánh pizza trưa hôm qua, và tôi vẫn đang có hơi thở của quán Dominic’s Italian Café. Tôi chỉ... không muốn khiến anh khó chịu.”

Lucky cười – đó là cái lý do không xác đáng. “Không đời nào cô vẫn còn mùi tỏi sau hai tư giờ.”

“Rõ là anh chưa từng ăn pizza siêu tỏi của Dominic.”

“Coi này, Syd.” Anh dừng lại trước nhà Catalanotto khoảng mười bộ, xoay cô đối diện anh. “Không sao. Cô không cần kiểm soát để tôi không hôn cô.”

“Tôi không kiểm soát,” cô khẳng định.

“Vậy thì nếu tôi không bận tâm đến mùi tỏi cô nói, cô sẽ không phiền nếu tôi hôn cô chứ?”

Ánh chiều tà đổ bóng đầy tính nghệ thuật qua khuôn mặt Syd khi cô cười. “Tôi không thể tin chúng ta đang nói chuyện này.”

Và khi anh đứng đó, trông xuống cô, với cánh tay vẫn đang ôm quanh eo cô, Lucky muốn hôn cô vô cùng, không giống như bất cứ ai khác.

Và quỷ tha ma bắt, chừng nào họ còn chơi trò bạn gái này, anh có lợi thế rằng nếu anh hôn cô thì chỉ có *tốt* cho nguy trang của họ mà thôi.

Nhưng sẽ thế quái nào nếu một người hôn bạn của anh ta? Anh biết tất thấy về việc hôn một người lạ, nhưng chuyện này khác. Chuyện này nguy hiểm hơn nhiều.

Rồi đột nhiên anh biết chính xác phải làm gì, phải nói gì.

“Cô khiến tôi muốn tìm hiểu xem có thật cô có mùi tỏi không,” anh nói.

“Ô, tin tôi đi, có đấy.”

“Cô không phiền...?” Anh nâng cằm cô lên. “Vì lợi ích của một thí nghiệm khoa học...?”

Cô cười. Và anh biết mình đã có cô. Và anh biết anh *có thể* hôn cô mà không bị phiền phức. Cô có thể giăng ra ngay lập tức, nhưng cô sẽ không tấn công anh.

Vì vậy anh hạ thấp đầu xuống và anh dùng miệng mình bao phủ lấy miệng cô.

Ôi, trời. Giống như khi anh hôn cô trên boong tàu gần căn bếp của anh, cô biến thành ngọn lửa trong lòng anh. Giống như khi anh hôn cô ở đó, cô choàng tay quanh anh và kéo anh lại gần hơn, hôn anh với cùng nỗi khao khát như anh đối với cô.

Đó là nụ hôn kêu gào đòi dục vọng, nụ hôn khiến anh say đắm ngay tức thì, nụ hôn khiến anh muốn xé toạc quần áo của cô ra, chiếm lấy cô, ngay tại đây, ngay bây giờ – trên cửa trước nhà chỉ huy của anh.

Đó là nụ hôn khiến anh ngay lập tức nhận ra rằng đã bốn mươi chín ngày dài, mười bảy giờ khổ sở và mười hai phút cực kỳ khó chịu kể từ lần cuối anh có tình ái. Đó là nụ hôn khiến anh ngay lập tức quên sạch những người anh đã từng quan hệ. Chết thật, nó làm anh quên tiệt tất cả những phụ nữ anh từng biết trong quãng đời tràn đầy phái đẹp của anh.

Đó là nụ hôn mà theo lẽ thông thường anh sẽ kết thúc bằng việc dành phần còn lại của buổi tối để lập bản đồ một cách hăng hái những con đường anh có thể đi để hôn người phụ nữ này lần nữa. Nhưng mà – ha! Anh cười chừng nào có thể, với sự thật là anh vẫn đang hôn cô. Họ đang chơi trò giả làm bạn gái. *Anh có thể hôn cô bất cứ lúc nào anh muốn!*

Trời đất ơi, cô có vị cay, ngọt và ngon lành. Và đúng là vậy, anh nghĩ hình như anh có thể nếm được cả mùi hành phẳng phất vô cùng nhẹ nữa.

Syd kéo đầu lại, anh để cô hít khí trời, sẵn sàng kháng nghị là anh nghĩ cần hôn cô lần nữa chỉ để chắc rằng anh không hề tưởng tượng về mùi tỏi, sẵn sàng đưa cho cô một danh sách dài cả dặm các lý do để anh cần hôn cô lần nữa, sẵn sàng...

Một cách muộn mằn anh nhận ra ánh đèn đang chiếu ra từ cửa trước nhà Catalanotto. Anh quay đầu lại và bắt gặp ngay. Veronica đang đứng đấy, tươi cười nhìn anh.

“Anh,” cô nói. “Đoán là anh mà.”

Lucky trông thấy họ đã lôi kéo được cả một đám đông. PJ Becker đứng đằng sau Veronica. Và Mia Francisco ngó qua cửa sổ, Frisco ngay sau lưng cô. Frisco tặng anh một nụ cười và ngón tay cái giờ cao.

Syd đẩy mình khỏi vòng tay anh, nhưng anh tóm lấy tay cô và kéo lại.

“Không sao,” anh thăm thò. “Tôi biết sẽ có người chú ý đến chúng ta. Chúng ta là một đôi, nhớ chứ? Cô là bạn gái mới của tôi – tôi được phép hôn cô.”

“Xin lỗi,” Veronica nói qua tấm màn với giọng Anh dứt khoát của mình. “Frankie chạy vào nhà và khẳng khẳng rằng có một chú và một cô đang tạo ra em bé ngay trên sân trước nên chúng tôi phải tận mắt nhìn cho chắc.”

“Trời đất ơi,” Syd nói, khuôn mặt ửng hồng.

“Rõ là tôi cần nói chuyện chi tiết về vụ em bé với thằng nhóc lần nữa,” cô vừa nói vừa cười. “Tôi nghĩ chúng tôi đã nói qua cái vụ ‘hôn không tạo ra em bé’, nhưng hình như nó không nhớ. Tôi nghĩ bình thường thôi – thằng bé mới chỉ lên bốn.”

“Hai người muốn vào chứ?” PJ gọi ra, “hay tất cả chúng tôi chỉ cần tránh đi? Dành cho hai bạn chút riêng tư – đóng cửa và tắt đèn nhé?”

Lucky cười khi anh kéo Syd đến cửa.

Việc giới thiệu không mất nhiều thời gian, và rồi Veronica lôi Syd qua nhà đến boong tàu. “Cô cần phải thấy tầm nhìn ra đại dương chúng tôi có,” cô nói, như thể đã biết Syd nhiều năm, “và tôi cần phải kiểm tra món gà trên lò nướng.”

“Bobby đã làm rồi,” có đến bốn giọng nói kêu ra.

“Mọi người ở đây cho rằng tôi không biết nấu nướng,” Veronica nói khi cô mở khay trượt. Cô nhăn mặt. “Không may là họ đúng.”

“Hãy, Syd,” Bobby nói điềm đậm từ chỗ anh đứng bên lò nướng.

Anh đang mặc chỉ một bộ đồ cộc, và với tất cả những cơ bắp sáng bóng, mái tóc dài của anh được buộc thành bím để sau lưng, trông anh giống như hình ảnh trang bìa của một câu chuyện lãng mạn cổ điển. Syd chăm chú nhìn anh lần nữa, và Lucky vừa ẩy vào người cô vừa nghiêng người nói khẽ, “Đừng nhìn chăm chăm thế – cô với tôi là một cặp, nhớ chứ?”

“Cô biết Lucy McCoy rồi đấy,” Veronica nói với Syd. “Và Tasha Francisco, Wes Skelly – ”

“Thực tế chúng tôi chưa từng gặp,” Wes nói. Anh không đứng dậy từ chỗ ghế dài nơi anh đang nằm ườn. “Xem đấy, tôi không được phép giúp nhiệm vụ này,” anh bảo Veronica, giọng anh đượm vẻ mỉa mai và cẩn trọng, có lẽ chỉ vì hơi bị quá nhiều bia. “Tôi không phải là thành viên của đội bởi vì tôi là đối tượng tình nghi, phải không Đại úy?”

Lucky gắng nói bằng giọng vui tươi. “Coi nào Skelly, cậu biết tớ không được tự chọn đội mình. Đô đốc Đầu Đá là người chọn.”

“Chào mọi người. Xin lỗi – tôi đến trễ – tôi có việc ở văn phòng, và rồi không thể cưỡng lại dạo bộ trong một buổi tối đẹp thế này.”

Lucky quay sang và thấy Lana Quinn đang leo trên những bậc thang dẫn từ bãi biển.

Bobby chào đón cô với một cái ôm. “Phù Thủy đâu rồi, Quinn phi thường ấy? Anh nghĩ cậu ta về nhà hôm nay mà.”

Cô nhăn mặt. “Đội Sáu bị chuyển hướng. Có gì mới đâu? Anh ấy đã đi xa ít nhất vài tuần rồi. Em biết, em biết – em nên cảm thấy may mắn khi mà ít ra anh ấy còn gọi điện được.”

Wes lão đảo đứng dậy, va vào chiếc bàn nhựa nhỏ nằm cạnh anh, làm bánh quy vòng đổ tràn trên sàn tàu. Anh chửi thề. “Tôi xin lỗi,” anh nói. “Ron à, tôi xin lỗi, tôi quên mất là...tôi phải đi...có chút việc. Tôi xin lỗi.”

Anh biến mất vào trong nhà, suýt tông sầm vào Syd trên đường đi. Lucky quay sang Bobby, làm động tác dùng khóa mở máy, hỏi trong yên lặng rằng liệu Wes có đủ sức lái xe không.

Bobby lắc đầu, rồi nhấc tay khỏi chiếc túi trên bộ đồ của mình, khế mở nó ra, chỉ đủ lâu để Lucky có thể thấy anh ấy đang sở hữu chùm khóa của người bạn. Bobby làm động tác di chuyển bằng ngón tay. Wes sẽ đi bộ về căn cứ.

Trên phía khác của boong tàu, Syd giúp Lana Quinn dọn sạch đồng bánh vòng bị đổ.

“Này. Cô bạn gái mới có biết anh là một tên khốn không?”

Lucky quay qua gặp PJ Becker đang nhăn nhó nhìn anh, nhưng anh biết lời cô chỉ có một nửa là đùa giỡn. Cái đó dĩ nhiên khiến chúng có một nửa là nghiêm túc. Người phụ nữ này *vẫn* không quên cái cách anh đã tán tỉnh cô khi họ gặp nhau lần đầu. Cô đã tha thứ những chặc chần là chưa bao giờ quên. Đó là một trong những điều anh thích nhất về cô. Cô chưa bao giờ, chưa từng để anh thoát bất cứ chuyện gì.

“Có,” anh nói. “Cô ấy biết. Dù sao cô ấy vẫn thích tôi.” Đấy không hoàn toàn là nói dối. Syd có thích anh. Chỉ không theo cái cách PJ ngụ ý.

Vợ của Chuẩn úy Harvard Becker chăm chú nhìn Syd bằng đôi mắt long lanh màu nâu diu của cô – đôi mắt chưa từng bỏ lỡ điều gì. “Anh biết không O’Donlon, nếu anh đủ thông minh để gặp gỡ một người như Syd Jameson thì có lẽ tôi đã thật sự đánh giá thấp anh. Cô ấy là một tác giả giỏi – cô ấy có một cột báo hàng tuần trên tờ báo của thành phố khoảng năm nay rồi. Tôi chưa bao giờ bỏ lỡ nó. Có một bộ óc tốt – bộ óc biết nghĩ – trong đầu cô ấy.” Cô tặng anh thêm nụ cười sáng rỡ và một nụ hôn trên gò má. “Ai mà biết? Có lẽ sau rốt thì anh cũng không phải là một tên khốn.”

Lucky cười, và PJ hướng đôi mắt sắc sảo nhất của mình đến với Mia, người mang bầu to tướng, đang có vẻ nghĩ về chuyện giúp dọn mớ bánh vòng.

Lucky lén tới chỗ Bobby. “Có chuyện gì với Wes thế?”

Bobby nhún vai. “Đây không phải là năm của cậu ấy.”

“Cậu ta sẽ ổn chứ?”

“Dạo bộ sẽ tốt cho cậu ấy. Tớ sẽ ném cái Harley của cậu ấy vào sau xe tải của tớ.”

“Tớ giúp gì được không?” Lucky hỏi.

“Không.”

“Cho tớ biết nếu có nhé.”

“Ừ.”

Lucky chớp lấy cánh tay Veronica khi cô mang cây chổi đi ngang qua. “Cho xin một giây nhé?”

Cô nhìn xuống cây chổi. “À...”

Anh cầm lấy nó rồi liệng một cách duyên dáng đến chỗ PJ, cô bắt nó bằng một tay. Thật phở phơ.

“Phải, giờ thì em có một giây rồi đấy,” Veronica nói đầy hào hứng. “Gì vậy?”

“Anh cần em đến New York,” anh nói.

“Chuyến bay mười giờ sáng mai nghe thế nào?”

Anh hôn cô, nhẹ nhõm cả người. “Cảm ơn em.”

“Lucy đã nói rất thuyết phục. Con quái vật các anh đang cố bắt nghe kinh khủng quá. Tuy nhiên, em thấy là cả cô ấy lẫn PJ đều không có kế hoạch đi với em.”

“Lucy là cảnh sát San Felipe và PJ là FInCOM.”

“Và anh cho rằng họ có thể tự lo cho mình?” Cô tìm kiếm mắt anh, sự quan tâm hiển hiện trên mặt cô.

Anh ráng đùa. “Em có thử tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh *ngụ ý* rằng PJ không thể tự lo chuyện này? Và Lucy cũng thế...” anh liếc qua boong tàu đến nơi cô thanh tra đang đứng tựa vào lan can và chuyện trò cùng Lana Quinn và Syd “...anh sẽ tích cực khuyến khích cô ấy ngủ qua đêm ở sở cảnh sát cho đến khi chuyện này qua đi.”

Veronica theo ánh mắt anh. “Anh cũng phải đảm bảo Syd cẩn thận nữa.”

“À, ừ,” Lucky nói. “Đừng lo về chuyện đó. Cô ấy, ừm... cô ấy sẽ chuyển đến với anh.”

Đây là điều điên khùng nhất. Tất cả chỉ là những phần của trò giả làm bạn gái được thiết kế để bắt gã yêu râu xanh, nhưng khi anh nói lên những lời ấy – những lời anh chưa từng thốt ra bao giờ – nó khiến cảm giác thực đến ngạc nhiên. Anh cảm thấy một chút ngượng ngùng, một chút tự hào, một chút kinh hãi và cả một đồng cảm giác dễ phòng.

Syd đang chuyển đến nhà anh. Cô sẽ về nhà cùng anh tối nay. Thật ra cô ngủ trong phòng khách, nhưng lần đầu tiên trong suốt bao lâu anh sẽ không cần phải phải lo lắng cho sự an toàn của cô. Có thể, có thể là anh sẽ ngủ được chút ít đêm nay.

Mặt khác, có thể anh sẽ không ngủ được, với thực tế là cô đang nằm ở phòng kế bên, và thực tế là anh vẫn đang bị kích thích bởi nụ hôn khó tin ấy.

Đôi mắt Veronica mở lớn, và rồi đầy nước mắt. Cô ném tay mình quanh cổ anh và ôm chặt lấy

anh. “Ôi, Luke, em quá vui cho anh!” Cô giật lại để nhìn anh. “Em đã định ninh là anh sẽ nhảy từ Heather này sang Heather khác trong suốt phần đời còn lại của mình.” Cô nâng giọng. “Mọi người ơi, cuối cùng Lucky cũng sống đúng với biệt danh của anh ấy rồi! Anh ấy vừa bảo tôi là Syd sẽ chuyển đến với anh ấy!”

Những chai bia nhanh chóng được truyền đi – với sô đa cho Frisco, Mia và Tash – khi Veronica chúc mừng. Lucky không dám nhìn thẳng vào Syd – anh có thể cảm thấy sự ngưng ngừng của cô ngang qua cả căn phòng. Và anh có thể cảm thấy ánh mắt Frisco trên lưng anh. Bạn cùng bơi và chỉ huy hiện thời của anh đang mỉm cười, nhưng đầy nghi vấn trong mắt anh ấy. Như kiểu, ối chà, không phải *chuyện này* nhanh khó tin sao? Và, tại sao cậu chưa từng đề cập chuyện này với tớ hả?

Ngày mai anh sẽ ngồi với Frisco và đưa chi tiết cho cậu ấy – nói cho cậu ấy nghe sự thật. Nhưng ngay lúc này...

Anh phải đưa Syd ra khỏi đây trước khi cô chết vì xấu hổ mất.

Anh đặt lon bia ai đó đã nhét vào tay anh xuống và giải cứu cô khỏi PJ, Mia, Lana và Veronica. “Tôi ghét thả bom rồi chạy lăm,” anh nói.

“Đọc diễn văn dê!” ai đó nói. Đây là Bobby, đồ con hoang. Cậu ta biết đây chỉ là dàn cảnh và chắc chắn là cậu ta đang cười hả hê đằng sau cái vẻ bình tĩnh khó hiểu kia.

“Đọc diễn văn,” PJ lặp lại. “Hay đấy. Không đời nào bọn tôi để hai người đi mà không kể cho bọn tôi nghe ít nhất *vài* chi tiết hấp dẫn. Hai người gặp nhau ở đâu vậy? Hai người hẹn hò bao lâu rồi?” Cô tiến lại gần Lucky và ánh mắt quỷ quyết cách mắt anh chỉ bốn inch. “Anh thật sự là ai và anh đã làm gì với anh bạn Lucky ngại-gắn-bó của chúng tôi rồi?”

“Buồn cười thật,” Lucky nói, giật mạnh Syd qua PJ tới cửa.

“Thôi nào,” PJ nói. “Tối thiểu cũng cho bọn tôi biết cô ấy đã xoay xở làm sao mà bảo được anh về vụ chung nhà thế? Ý tôi là, đấy quả là một bước tiến lớn. Quyết định rất trưởng thành.” Cô mỉm cười với Syd. “Tôi rất tự hào về chị. Đỉnh thật! Khiến anh ta phải theo luật *của chị*.”

“Thật ra tôi mới là người bảo cô ấy chuyển đến với tôi,” Lucky nói dối. “Cuối cùng tôi cũng biết yêu.” Anh nhún vai. “Biết nói sao đây?”

***

“Những ai biết?” Syd hỏi khi họ vào xe anh.

“Rằng chuyện này chỉ là diễn à? Chỉ có Bobby. Và Lucy McCoy,” Luke thừa nhận. “Tôi phải nói cho Lucy, đặc biệt vì cô ấy cần phải được thông báo nhất cử nhất động của đội ta. Cô ấy gọi chiều nay, giận phát điên về cuộc phỏng vấn trên TV. Cô ấy đã sẵn sàng siết cổ tôi.” Anh mở máy, bật đèn và đi ra phố, lái vòng qua đường vào ngôi nhà bên cạnh. “Chính thức thì cô ấy bực bội, nhưng không chính thức thì cô ấy cũng mong chuyện này được việc. Cô ấy biết chúng tôi sẽ giữ cô an toàn còn hơn cảnh sát.”

Anh liếc nhìn cô trong ánh sáng mờ ảo nơi buồng lái. “Tôi sẽ nói cho Frisco vào ngày mai, nhưng tôi sẽ yêu cầu cậu ấy không kể cho Mia. Tôi nghĩ Bobby nói đúng. Càng ít người biết càng tốt.”

Syd ngồi cách xa anh hết mức có thể trên băng ghế, cố gắng một cách tuyệt vọng để không nghĩ về cái cách anh đã hôn cô. Về cách cô đã hôn anh. Về những lời anh nói quá bất thường khi họ rời bữa tiệc: *Cuối cùng tôi cũng biết yêu...*

Phải, như thế là có thật ấy. Syd đã hiểu Luke O'Donlon. Anh sẽ không đời nào biết yêu. Ít nhất không theo đúng nghĩa. Anh đã nghĩ mình sẽ an toàn chừng nào còn giữ cho bản thân được vây quanh bởi những phụ nữ xinh đẹp, thông minh, độc đáo và *đã kết hôn* –vợ những người bạn thân nhất của anh. Anh có thể chơi bời với người nọ người kia, nửa đùa nửa thật trong tình yêu với Lucy, Veronica, PJ và Mia, không bao giờ phải lo lắng đến quá sâu. Anh có thể có quan hệ tình ái vô nghĩa với những phụ nữ trẻ, trống rỗng và chỉ biết quan tâm đến mình như Heather – hết lần này đến lần khác, mà không mạo hiểm trái tim mình.

Nhưng ngộ nhỡ anh sai? Không phải về Heather – Syd không nghĩ một giây nào là Luke có thể mất trái tim cho nàng ta. Nhưng Lucy McCoy là một chuyện hoàn toàn khác. Cũng như người phụ nữ gốc Phi đẹp đến tàn bạo cô mới gặp tối nay – PJ Becker. Thật là bi kịch nếu Luke yêu một người anh không thể có.

“Anh có chuyện với PJ Becker bao lâu rồi?” cô hỏi anh.

Anh bật ra một cái nhìn hoàn toàn kinh ngạc. “*Cái gì?*”

“Đừng giả nai,” cô nói. “Và đừng lo, tôi không nghĩ mọi người biết. Chỉ là tôi đã học cách hiểu anh rất rõ, và phản ứng của anh với cô ấy khác với Veronica hay Lana.”

Anh ngượng ngập và có vẻ dữ dội. “Tôi không có chuyện với cô ấy.”

“Nhưng anh đã từng có,” cô đoán.

Anh chịu thua, một cách bất đắc dĩ. “À, ờ, phải đến triệu năm trước rồi, trước khi cô ấy gặp Chuẩn úy.”

“Và để tôi đoán xem, *triệu năm về trước*, anh đã làm gì đó thật sự ngốc nghếch, như là, ừm, kiểu, anh cưa cẩm cô ấy?”

Anh im lặng và cô chỉ chờ đợi. Cuối cùng anh liếc nhìn cô từ khóe mắt, rồi không thể ngăn môi mình nở nụ cười tiếc nuối. “Cô không ghét việc mình *luôn* nói đúng sao?”

“Tôi không phải luôn đúng,” cô nói lại, “chỉ là anh quá dễ đoán. Sao anh không khiến mọi người ngạc nhiên bằng cách lần tới khi anh gặp một phụ nữ hấp dẫn và *không* tán tỉnh cô ấy ngay lập tức?”

“Cái gì,” Luke nói, “ý cô là nếu vụ chuyển-đến-với-nhau này không được việc và tôi không lấy cô?”

Cô bật cười. Như thật vậy.

“Xin lỗi về thông báo của Veronica,” anh tiếp. “Thật lòng tôi không biết cô ấy sẽ làm thế.”

Syd nhún vai. “Không sao. Chỉ hơi lạ thôi – tất cả bạn bè anh nhìn tôi tới lui và tự hỏi loại vũ khí kiểm soát trí não nào của người ngoài hành tinh tôi đang sử dụng để khiến anh muốn sống với tôi.”

“Đấy không phải là điều mọi người nghĩ,” Luke đùa.

Phải, tất nhiên là thế. Syd ngậm miệng.

“Sau khi thấy nụ hôn đó,” anh nói trong tiếng cười, “họ nghĩ họ *biết* tại sao tôi muốn sống với cô.”

Nụ hôn đó.

Bởi vì tim đập quá nhanh, Syd đã đứng trước ngôi nhà trên bãi biển dễ thương với đôi tay ôm vòng quanh Luke O'Donlon, môi cô đã khóa vào môi anh. Bởi vì tim đập quá nhanh, cô đã dám hình dung nụ hôn ấy là thực, không can hệ gì với trò giả bộ của họ.

Cô đã nghĩ mình thấy điều gì ấm áp, điều gì đặc biệt, ẩn sâu trong mắt anh, ngay trước khi anh hạ môi xuống cô.

Được rồi, đối mặt với nó thôi, cô đã nghĩ mình thấy sự nhận biết của anh về sức hút chân thực nơi anh, dựa trên sự ưa thích chân thành và tôn trọng thực sự.

Cô đã thấy sự nhận biết, phải rồi – nhận biết thực tế là họ bị trông thấy qua cửa sổ. Anh biết họ bị trông thấy. *Đấy* là lý do anh hôn cô.

Họ đi trong yên lặng một lúc lâu. Và rồi anh lại liếc nhìn cô.

“Có khi cô nên chuồn qua đây – ngồi gần tôi hơn. Nếu gã bắt đầu theo dõi chúng ta...”

Syd ném cho anh một ánh nhìn. “Chuồn á?” cô nói, hết sức cố gắng giữ mọi thứ trong sáng. Nếu cô ngồi sát cạnh anh và nếu anh choàng tay ôm vai cô, có thể cô sẽ quên thở mất. Trừ khi cô có thể giữ anh cười, bằng cách nào đó. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi chưa từng, chưa bao giờ *chuồn đi* bất cứ đâu.”

Luke cười. Trúng đích. “Đây là điều tôi yêu nhất ở em, Sydney, em yêu. Em có thể tranh cãi với bất cứ điều gì.”

“Không phải.”

Anh lại cười và vỗ vỗ vào chỗ ngồi cạnh mình. “Coi nào. Dịch cái hông trở xương của em qua đây.”

“Trở xương á?” cô nói, nhích sang một chút, nhưng không đủ gần để chạm vào anh. “Xin lỗi nha. Anh đã *nhìn* hông tôi chưa? Cỗ đôi đấy nhé.”

“Cái gì, cô hâm hả?” anh vớ sang cô, kéo cô đến ngồi cạnh anh, vớ đùi cô dựa sát vào đùi anh, cánh tay anh choàng quanh vai cô. “Cô có bộ hông tuyệt vời. Bộ hông cổ điển.”

“Cảm ơn triệu lần nhé. Anh biết không, ngày nay từ cổ điển có nghĩa là già cả. Coke Cổ điển, Trek Cổ điển. *Già*.”

“Nó không có nghĩa là già, nó có nghĩa là *không thể so sánh*,” anh phản đối. “Mà này, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Đủ già để khôn ngoan hơn là ngồi gần ai đó thế này khi người ta đang lái. Đủ già để biết tôi nên cài dây bảo hiểm,” cô lầm bầm. “Già hơn anh.”

“Không đời nào.”

“Có đời nào,” cô nói, cầu mong khi anh đạp thắng dừng đèn đỏ là anh sẽ không nhìn xuống cô. “Tôi hơn anh một tuổi.”

Nếu anh nhìn xuống cô, miệng anh – cái khuôn miệng đáng ngạc nhiên, đáng kinh ngạc đó – sẽ chỉ cách miệng cô vài lông tay. Và nếu cái miệng đó chỉ cách miệng cô vài lông tay, cô sẽ không thể nghĩ gì khác ngoài việc hôn anh lần nữa.

Cô muốn hôn anh lần nữa.

Anh quay sang và nhìn xuống cô.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” cô hỏi, không hấn quan tâm. Nhưng cô cho rằng nếu dùng miệng mình để nói thì sẽ không bị xúi giục dùng nó làm những việc khác.

Như là hôn Luke O'Donlon.

“Có một quán đồ biển trên bãi ở San Felipe,” anh bảo cô. “Nó luôn đông đúc vào tầm này. Tôi cho là chúng ta sẽ đi kiếm ít đồ hấp. Và có thể sau đó chúng ta sẽ la cà hàng quán chút đỉnh.”

“Tôi chưa từng la cà hàng quán,” cô thú nhận, chủ yếu là để làm đầy khoảng dừng trong cuộc hội thoại. “Tôi luôn nghĩ nó có vẻ quá kỳ cục.”

“Thật sự thì nó rất nản,” Luke nói khi đèn chuyển xanh và anh lại tập trung lái, ơn Chúa. “Tôi hay là cà vớ mấy anh bạn độc thân trong Alpha Squad. Chủ yếu là Bobby và Wes. Mặc dầu thỉnh thoảng anh bạn cùng bơi Quinn của họ cũng cùng đi. Anh chàng Phù Thủy. Cậu ta đã kết hôn – cô biết đấy, với Lana – nên điều ấy chưa bao giờ là đúng đắn đối với tôi, bởi vì mục tiêu của bọn tôi là tán tỉnh ở mấy câu lạc bộ đó, kiếm mấy cô em đại học. Nhưng tôi không thực sự biết cậu ta hay Lana lắm – tôi hiểu rằng đấy không phải việc của mình.”

“Trời ơi,” Syd nói. “Cô ấy biết không?”

Luke lắc đầu. “Không. Quinn thường nói họ đã có sắp xếp. Cậu ta sẽ không nói với cô ấy và cô ấy sẽ không biết. Wes thường nổi điên với cậu ta. Một đêm cậu ấy đã thực sự đâm vỡ mũi Quinn.”

“Wes là bạn cùng bơi của Bobby phải không?” Syd nghĩ về người lính SEAL cô đã gặp lần đầu tiên tối nay. Anh ta to lớn hơn tưởng tượng của cô từ những miêu tả của Luke. Điều gì đó ở anh ta quen đến phiền phức. Khi anh ta đụng vào cô trên đường rời bữa tiệc...

“Bob và Wes là ví dụ về đội hai-người tuyệt nhất tôi từng thấy,” Luke nói, cơ bắp trên đùi anh cong lại khi anh đạp thắng để rẽ phải vào bãi đỗ xe đông đúc của nhà hàng. “Họ làm việc riêng rẽ rất ổn, nhưng cùng với nhau thì – nó giống như là thay vì có hai người, cô sẽ có hai siêu nhân. Họ hiểu nhau quá rõ, họ trợ giúp nhau hoàn hảo – họ đoán trước được hành động của người kia. Họ hiệu quả cực kỳ.”

“Bobby cũng hiểu rõ Wes nữa, tôi đoán vậy,” Syd nói.

“Chắc chắn còn hơn Wes hiểu về mình nữa kìa.”

“Và Bobby chắc chắn rằng Wes không thể là – ” Cô ngừng lời, nhận ra rằng lời của mình kinh khủng thế nào. Chỉ vì anh ta có bờ vai vạm vỡ và mái tóc chính xác như người đàn ông họ đang tìm kiếm...

Luke đỗ xe lại rồi khẽ đẩy cô khỏi anh, quay người đối mặt với cô, nhìn thẳng vào mắt cô. “Cô không nghe tôi sao?”

“Thật là điên,” cô thừa nhận. “Khi anh ta tông vào tôi... Có cảm giác như một sự việc đã từng xảy ra ấy.”

“Wes không phải là đối tượng của chúng ta.” Luke kiên quyết.

Cô không thể ngăn mình. “Anh chắc không? Anh *quả quyết* vậy ư?”

“Phải. Tôi biết cậu ấy.”

“Có *điều gì đó* về anh ta...” Và cô biết. “Luke, anh ấy có mùi giống cái gã trên cầu thang.”

“Có mùi?”

“Ừ, như mùi thuốc lá cũ. Wes hút thuốc hả?”

“Không. Năm ngoái Bobby đã bắt Wes bỏ. Cậu ấy *từng* hút thuốc, nhưng – ”

“Xin lỗi, anh ta hút lại rồi. Có thể không phải trước mặt mọi người, nhưng dứt khoát là vậy, kể cả nếu rất kín đáo. Mùi rất nhẹ nhưng tôi có thể ngửi thấy. Anh ấy có mùi như gã chúng ta đang tìm.”

Luke lắc đầu. “Wes không phải là đối tượng của chúng ta,” anh nói lại. “Không đời nào. Tôi không thể – tôi sẽ không chấp nhận điều đó.”

“Ngộ nhớ anh sai thì sao?” cô hỏi. “Ngộ nhớ anh tìm ra rằng trong suốt thời gian vừa qua hẳn ở ngay đây, ngay dưới mũi anh thì sao?”

“Tôi không sai,” Luke nói kể rằng. “Tôi biết cậu ấy. Tối nay cô không gặp cậu ấy ở trạng thái tốt nhất, nhưng tôi biết cậu ấy, được chưa?”

Chẳng được gì cả, nhưng Syd khôn ngoan mà ngậm miệng lại.

Chương 9

<translator: meomatbu>

“Kịch bản là thế này nhé,” Syd nói khi Luke mở cửa, để cô bước vào ngôi nhà mát mẻ yên tĩnh của anh. “Anh là người duy nhất trong thành lũy kẻ thù khi trận đánh, hay như anh gọi nó, trận hỏa chiến bắt đầu. Đội của anh đã bị giữ bên ngoài. Anh bị áp đảo về số lượng và vũ khí. Anh sẽ chiến đấu hay bỏ chạy?”

Anh khóa cửa sau lưng, tiếng lách cách của then cửa dường như vang dội xung quanh họ.

Họ ở đây.

Cùng với nhau.

Không ai khác.

Trong đêm.

Bờ môi Syd vẫn còn ẩm từ dư âm nụ hôn cuối cùng của anh - ở quán bar tên là Shaky Stan. Anh cũng đã hôn cô ở quán Mousehole (*hang chuột*), ở Ginger (*củ gừng*), và ở cả Shark's Run Grill. Thực tế, họ đã hôn nhau giữa bàn dân thiên hạ trên bến cảng San Felipe.

Syd đã cố gắng khiến những nụ hôn diễn ra thật nhanh. Cô đã gắng đến tuyệt vọng để không tan chảy trong vòng tay anh.

Nhưng phần lớn là cô đã thua.

Nếu họ *thật sự* chuyển đến sống với nhau thì sau cả chuỗi những nụ hôn nóng bỏng ấy, không đời nào họ có thể giữ được quần áo trên người trong vòng năm giây sau khi Luke khóa cửa.

Nhận biết được sự thật đó, với áo quần vẫn đủ đầy, Syd tiếp tục nói, nêu ra một trong những kịch bản diễn tập của cô. Cô không được phép hỏi bất cứ câu hỏi cụ thể nào về cách thức hoạt động của lính SEAL, nhưng cô *có thể* nêu giả thiết. Và cô làm thế hết sức thường xuyên.

“Giả thiết này là về cái gì?” anh hỏi, thả chìa khóa xuống chiếc bàn nhỏ gần cửa chính. “Đây là nhiệm vụ giải cứu hay chiến dịch thu thập thông tin?”

“Nhiệm vụ giải cứu,” cô quyết định. “Con tin. Con tin bị giữ bên trong. Những *đứa trẻ*.”

Anh ném cho cô cái nhìn hoài nghi tức cười khi anh tiến đến máy điều nhiệt và điều chỉnh để điều hòa nhiệt độ bật lên. Tốt quá. Trong này quá ngọt ngào, quá ấm. Dòng điện xoay chiều sẽ làm không khí lưu thông, giúp căn nhà bớt ngọt ngào. Bớt... nóng bỏng.

“Cô cứ phải khiến nó khó khăn không tưởng, phải không?” anh nói.

Anh đi vào nhà bếp, và cô theo bước. “Tôi chỉ đang cố gắng cung cấp một thách thức.”

“Được, tuyệt đấy.” Anh mở tủ lạnh và cau có với những ngăn bừa bộn. “Nếu chúng tôi được gửi đi giải cứu trẻ em bị bắt làm con tin thì cô hãy tin rằng chúng tôi được đưa mệnh lệnh trực tiếp là không được thất bại.” Anh vớ ra đũa sau chai sữa và kéo ra một hộp đồ uống trông rất giống món trà đá. “Uống không?”

Syd gật đầu, tựa người vào khung cửa. “Cảm ơn.”

Cô quan sát anh lấy hai chiếc cốc cao cổ từ chạn và đổ đầy đá.

“Thế,” cô nói, ráng làm đầy khoảng lặng. “Anh sẽ làm gì trong tình huống ấy?”

Anh quay sang nhìn cô. “Chúng tôi sẽ không thất bại.”

Cô bật cười. “Anh có muốn chi tiết hơn *một chút* không?”

“Tôi đang ở trong phái không nào?” anh nói, đổ trà vào hai chiếc cốc. “Một mình. Nhưng tôi có bộ đàm liên lạc với người của tôi bên ngoài. Tôi đoán những gì tôi sẽ làm là kín đáo tìm điểm yếu của kẻ thù từ bên trong. Và sau đó tôi sẽ cho đội của tôi biết khi nào tấn công và tấn công ở đâu. Rồi tôi sẽ tìm và bảo vệ con tin, sau đó chờ toàn đội tới đưa tất cả bọn tôi ra.” Anh đưa cốc cho cô. “Thêm chanh không? Hay đường?”

“Thế thôi,” cô nói. “Cảm ơn.”

Trời đất, chuyện này điên quá. Anh chàng đang dựa người bên kệ bếp đã dành phần lớn buổi tối để khám phá bên trong khoang miệng cô bằng cái lưỡi của anh ta. Và giờ họ đang uống trà đá và nói chuyện băng quơ về chiến dịch quân đội.

Cô tự hỏi liệu anh có biết rằng cô đang muốn anh hôn cô đến chết đi được. Và lần này là hôn thật sự. Dù trong thâm tâm cô rất hoài nghi về chuyện đó.

Thật đáng sửng sốt. Chỉ mới vài ngày kể từ lúc Luke hôn cô lần đầu tiên, chỉ cách nơi họ đang đứng vài bước chân, trên boong tàu bên ngoài căn bếp nhà anh. Họ đã đứng ở đó như những người hoàn toàn xa lạ, và anh đã lựa chọn sai lầm. Thay vì cố gắng kết bạn với cô, anh đã cố gắng kiểm soát cô bằng sự hấp dẫn giới tính mạnh mẽ của mình. Anh biết rằng nó sẽ phá hủy gần như toàn bộ những cơ hội của anh để trở thành bạn cô.

Gần như, nhưng không phải tất cả.

Và bằng cách nào đó, qua mấy ngày vừa rồi, Luke đã bù đắp cho lỗi lầm của mình.

Giờ đây họ đang đứng nơi này, như những người bạn. Và giờ thì Syd thật lòng *muốn* anh hôn

cô.

Ngoại trừ sự thực rằng giờ đây khi đã trở thành bạn bè, anh không có lý do gì để hôn cô.

“Hừm,” cô nói, cố gắng lấp đầy khoảng trống. “Kể xem... sao anh lại gia nhập SEAL?”

Luke không trả lời ngay. Anh hoàn thành việc khuấy chanh cùng một núi đường nho nhỏ trong cốc trà của anh, tráng chiếc thìa trong bồn rửa rồi đặt nó gọn gàng vào máy rửa bát. Sau đó anh nhắc cốc lên, rồi quay vào phòng khách, ra dấu bằng đầu để Syd đi theo.

Syd theo anh. Ngay đó là bức tường treo đầy khung ảnh. Cô đã để ý chúng từ lần trước có mặt ở đây. Những bức hình của Luke khi còn trẻ con, mái tóc vàng óng nhạt màu hơn hiện giờ. Những tấm hình của cậu bé Luke đang ôm một cô bé nhỏ xíu mũm mĩm tóc sẫm màu. Những tấm ảnh Luke chụp với một người phụ nữ tóc vàng gầy gò phiền muộn, hẳn là mẹ anh. Và những tấm hình chụp cậu bé Luke với một người đàn ông da sẫm tóc đen.

Anh trở vào hình người đàn ông.

“Đây,” anh nói, “là Isidro Ramos. Ông là lý do tôi gia nhập SEAL.”

Syd nhìn kỹ tấm ảnh hơn. Cô có thể thấy sự ấm áp trong đôi mắt ông, một cánh tay ôm vai cậu bé Luke. Cô có thể thấy sự ngưỡng mộ đáp lại trong nụ cười trên gương mặt cậu bé. “Ông ấy là ai?” cô hỏi.

“Đã,” anh nói, ngồi xuống ghế trường kỷ, nhấp một ngụm trà và gác chân lên bàn cà phê.

Hiện tại Syd hiểu anh đủ rõ để biết rằng sự thân thiện của anh chỉ là giả bộ mà thôi. Thực tế anh đang bồn chồn. Nhưng vì đây là chủ đề làm anh khó chịu – hay vì sự hiện diện của cô ở đây?

“Isidro chết khi tôi mười sáu,” anh nói. “Ông là cha tôi.”

Cha anh...? Syd phải nhìn lại. Không đời nào người đàn ông da sẫm như thế lại có đứa con trai da trắng như Luke.

“Không phải cha đẻ của tôi,” anh thêm. “Tất nhiên. Nhưng ông đã đóng vai trò người cha còn hơn nhiều những gì Shaun O’Donlon thêm làm.”

Syd ngồi xuống đầu kia trường kỷ. “Và ông ấy là lý do anh gia nhập SEAL?”

Anh quay sang nhìn cô. “Cô muốn nghe chuyện dài hay chuyện ngắn?”

“Dài,” cô nói, hất xăng đan ra và co chân lên ghế. “Từ đầu. Tôi muốn nghe tất cả. Sao không bắt đầu từ lúc anh ra đời. Anh nặng mấy cân?”

Chừng nào còn nói chuyện, họ sẽ không phải lo đến mấy chủ đề khó chịu như là cô sẽ ngủ ở đâu. Hay nói đúng hơn, cô sẽ *giả vờ* ngủ ở đâu. Cô không thể tưởng tượng là mình sẽ ngủ được chút nào không, lạy Chúa lòng lành, khi biết rằng Luke đang nằm ở phòng bên cạnh.

“Anh đang đùa phải không?” Cô lắc đầu và anh cười.

“Bốn cân rưỡi. Mẹ tôi cao có một mét năm bảy. Bà thường bảo tôi rằng tôi gần như to bằng bà lúc đó.” Anh dừng lại một chút, ngược nhìn những bức ảnh. “Mẹ tôi rất mảnh dẻ,” anh lặng lẽ nói. “Những tấm hình này không thể hiện đúng lắm, vì bà đã quá hạnh phúc với Isidro. Mặc dầu từ ngày ông chết, bà đã suy sụp rất nhiều. Bà vẫn vờ tiếp tục sống, cố gắng chiến đấu với bệnh tật vì Ellen – em gái tôi. Nhưng đấy là trận chiến không thể thắng. Đừng hiểu nhầm tôi,” anh nói thêm. “Tôi yêu bà. Chỉ là... bà không khỏe lắm. Bà chưa bao giờ khỏe.”

Syd uống ngụm trà, chờ anh tiếp tục.

“Năm 1966 không phải là năm tốt lành với bà,” anh nói, “xét về những lựa chọn bà có: hoặc là lấy Shaun O’Donlon hoặc là có con ngoài giá thú. Bà sống ở San Francisco, nhưng bà không hẳn là có mấy thứ như kiểu ‘cài hoa trên tóc’ – ít nhất cũng không phải là năm 66. Vì thế bà đã lấy Shaun trong một đám cưới chạy đẽ, và tôi ra đời hợp pháp một cách không rõ ràng. Và rồi – ” anh khẽ quay qua nhìn thẳng cô ngang qua ghế. “Cô thật lòng chắc là muốn nghe *tất cả* chuyện này?”

“Tôi rất muốn,” cô bảo anh. “Con người ta có thể bộc lộ nhiều điều khi họ kể về thời thơ ấu của mình.”

“Trong trường hợp đó, cô lớn lên ở đâu hả?” anh hỏi.

“New Rochelle, New York. Cha tôi là bác sĩ, mẹ là y tá trước khi bà bỏ việc để sinh ra chúng tôi. Bốn con, tôi là út. Anh chị tôi đều vô cùng giàu có, vô cùng thành công với những mối lương duyên hoàn hảo, những tử trang phục hoàn hảo, làn da rám nắng hoàn hảo, sản xuất ra những đứa cháu hoàn hảo cho cha mẹ tôi đúng theo lịch trình.” Cô mỉm cười với anh. “Chú ý là tôi không có vẻ mang dấu ấn gia đình. Nói chung tôi là nốt lặn. Con cừu đen. Hoàn toàn phù hợp với cái tên nam tính của tôi.”

Luke cười. Cô thật sự thích chọc cười anh. Những đường nét quanh mắt anh nhăn lại theo một kiểu vô cùng thú vị. Và miệng anh...

Cô nhìn xuống cốc trà của mình để tránh nhìn chăm chăm vào miệng anh.

“Thực sự thì,” cô thừa nhận, “gia đình tôi rất dễ thương. Họ rất tốt – nếu xét hoàn cảnh bình thường. Họ khá đồng ý và hết lòng giúp đỡ sự trạch hướng của tôi với tiêu chuẩn chung. Mặc dù mẹ tôi vẫn ráng mua cho tôi mớ váy Laura Ashley. Mỗi Giáng sinh đều thử mà không nản lòng. “Tuyệt, cảm ơn mẹ. Màu *hồng* ấy à? Ồ, mẹ không nên mua. Không, mẹ *thật sự* không nên mua,” nhưng năm sau lại y hệt.”

Syd mạo hiểm liếc nhìn Luke. Anh vẫn đang cười.

“Thôi nào, kể nốt chuyện của anh đi. Cha anh là một tên khốn. Tôi nghĩ mình biết nó diễn ra thế nào – ông ta bỏ đi trước khi anh lên hai – ”

“Tôi mong là thế,” Luke nói. “Nhưng Shaun ở lại cho tới khi tôi lên tám, vất kiệt mẹ tôi cả về tinh thần lẫn tài chính. Nhưng năm tôi tám tuổi, ông ta thừa kế một tài sản nhỏ từ ông bác Barnaby già cả, và ông ta bỏ đến Tây Tạng. Mẹ tôi đệ đơn ly dị và cũng giành được một phần tài sản đáng kể. Bà mua một ngôi nhà ở San Diego, và với tiền thế chấp được trả, bà bắt đầu làm việc toàn thời gian ở trung tâm tị nạn. Đây là thời kỳ hàng đồng người rời Trung Mỹ. Đó là nơi bà gặp Isidro – ở trung tâm ấy.

“Chúng tôi có một căn hộ dư ở gara đằng sau nhà, và ông ấy là một trong sáu người đàn ông làm việc ở đó, kiểu việc làm thời vụ. Tôi nhớ mình có chút e sợ họ. Họ như những con ma vậy, chỉ lang thang loang quanh, như thể họ bị sốc. Bây giờ tôi biết rằng chắc chắn họ bị sốc. Họ đã trốn thoát được, nhưng gia đình họ, tất cả đã bị giết – vài người bị giết ngay trước mắt họ. Sau này Isidro đã kể cho tôi rằng ông đã đi ra chợ đen bán xăng, và rồi khi ông quay về nhà, toàn bộ thị trấn của ông đã bị thiêu cháy, tất cả mọi người – đàn ông, phụ nữ, trẻ con, thậm chí những đứa bé sơ sinh – đã bị giết hại. Ông kể cho tôi rằng ông là một trong những người may mắn, bởi ông đã có thể nhận dạng xác vợ con ông. Quá nhiều người không bao biết được, và họ rời đi với nỗi băn khoăn không bao giờ nguôi là liệu rằng gia đình họ vẫn còn ở đó, liệu rằng những đứa con của họ vẫn còn sống hay không.”

Ánh mắt anh xa vắng nơi phương nào. Nhưng rồi giọt nước ngưng tụ trên cốc trà lạnh nhỏ xuống chân anh, và anh nhìn xuống, rồi quay qua Syd và mỉm cười. “Cô biết không, đã lâu lắm rồi tôi mới nói về Isidro. Trước đây Ellen thích nghe kể về ông, nhưng tôi cũng không nói nhiều cho con bé về phần tối tăm này. Ý tôi là, về cơ bản ông ấy có một cuộc đời hoàn toàn khác ở Trung Mỹ trước khi gặp mẹ tôi. Ông đã kết hôn với bà – mẹ tôi ấy – để ông không bị trục xuất. Nếu bị gửi về quê hương mình, ông sẽ bị giết.

“Mẹ tôi ngồi xuống với hai chúng tôi – tôi và Isidro – trên chiếc bàn ăn và bảo chúng tôi rằng mẹ sẽ lấy ông ấy.” Luke cười, nhớ lại. “Ông hết sức phản đối. Ông biết bà đã từng kết hôn lúc còn trẻ. Ông bảo bà rằng bà đã kết hôn lần đầu vì những lý do sai lầm, và ông sẽ không để bà lặp lại điều đó. Và bà nói với ông rằng việc kết hôn để ông không chết là lý do tốt nhất bà có thể hình dung. Tôi nghĩ lúc ấy bà đã yêu ông. Bà thuyết phục ông là bà đúng, họ lấy nhau, và ông chuyển khỏi căn phòng dưới gara vào nhà chúng tôi.”

Mẹ anh quá là gian xảo. Bà biết điều mình muốn, và bà hành động để có được nó. Bà biết rằng nếu có thể đưa Isidro vào nhà thì chẳng mấy chốc hôn nhân của họ sẽ được hoàn thành trọn vẹn. Bà quá đúng.

Cái cách cuộc đời dường như đi theo vòng tròn thật buồn cười làm sao, Lucky thích thú nhìn

Syd, người đang ngồi trên đầu *kia* trường kỷ, cách xa anh hết mức cô có thể. Bởi vì anh đang ở đây, chơi cùng trò chơi mẹ anh đã dùng. Vờ vĩnh rằng anh đang hành động vì tính cấp thiết cho mục tiêu chung hơn là vì nhu cầu của chính anh.

Giả bộ rằng, ồ, phải, tuyệt, nếu anh thật sự *phải* làm, anh sẽ phải đối phó với *sự bất tiện* khi Syd ở quanh anh cả ngày lẫn đêm.

Đúng vậy. Như anh không dám hi vọng – cái cách mẹ anh đã hi vọng với Isidro – rằng áp lực từ việc liên tục ở với Syd sẽ châm ngòi một vụ nổ tình dục không thể tránh được và không thể ngưng được. Sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra – nếu không phải đêm nay thì có thể là ngày mai hay ngày kia – Syd sẽ đẩy cửa phòng anh mở toang và tuyên bố rằng cô không thể chịu đựng thêm phút nào nữa, rằng cô phải có anh ngay bây giờ.

Anh cười. Ờ, cứ làm như *chuyện đó* xảy ra được ấy.

“Cái gì vui thế?” cô hỏi.

Anh suýt nói với cô. Thay vì vậy anh nhún vai. “Ellen sinh ra chỉ khoảng một năm sau đám cưới của họ. Hôn nhân của họ trở thành sự thực nhanh hết cỡ.”

Cô gật đầu, hiểu điều đó, cô liếc nhìn lên tường, nơi có tấm hình mẹ anh. “Sự gần gũi. Bà thật xinh đẹp, và nếu bà yêu ông ấy... hẳn ông không có cơ hội thoát đâu.”

“Ông thường kể cho tôi về gia đình trước đây của ông,” Lucky nhớ lại. “Tôi nghĩ chắc hẳn ông không nói nhiều về họ với mẹ tôi, nhưng tôi đã hỏi, và ông cần nói về họ. Tôi thường đi với ông đến những cuộc họp nơi ông nói về sự vi phạm tàn bạo quyền con người mà ông là nhân chứng trên quê hương ông. Những điều ông đã thấy, Syd à, những điều ông chứng kiến...” Anh lắc đầu. “Ông đã nói với tôi về giá trị sự tự do của tôi như một công dân Hoa Kỳ, trên tất cả những điều khác. Mỗi ngày ông nhắc nhở tôi rằng tôi đang sống trên vùng đất của tự do, mỗi ngày chúng tôi đều treo quốc kỳ phía ngoài nhà. Ông thường nói với tôi rằng ông có thể đi ngủ trong đêm và chắc chắn là không ai sẽ xông vào nhà và lôi chúng tôi khỏi giường. Không ai sẽ kéo chúng tôi ra phố và bắn vào đầu chúng tôi chỉ đơn giản vì điều mà chúng tôi tin tưởng. Nhờ ông, tôi học được giá trị sự tự do mà hầu hết người Mỹ mặc nhiên thừa nhận.

“Isidro dạy tôi nhiều điều, nhưng đấy là thứ thật sự in dấu đậm nét. Bởi vì ông đã sống với nỗi sợ hãi. Bởi vì gia đình trước đây của ông đã bị sát hại.”

Syd im lặng, chỉ chăm chú nhìn anh.

“Ông trở thành công dân chính thức khi tôi được mười ba tuổi,” anh nói, để bản thân mình lạc lối nơi đôi mắt dịu dàng của cô. “Đó là một trong những ngày tôi sẽ không bao giờ quên. Ông ấy quá đổi tự hào vì trở thành công dân Mỹ thực sự. Và lạy Chúa!” Anh cười. “Đó là tháng Mười một, ngày bầu cử! Ông đưa tôi cùng Ellen đến nơi bầu cử với ông, để chúng tôi có thể thấy ông bỏ phiếu. Và ông bắt cả hai chúng tôi hứa với ông – lúc bấy giờ El mới biết nói bập bẹ – rằng chúng tôi sẽ bỏ phiếu với mọi cơ hội chúng tôi có.”

“Vậy cha dượng là lý do anh trở thành lính SEAL.”

“Cha,” anh nhẹ nhàng chỉnh lại. “Ông ấy không phải là dượng. Và những điều ông ấy đã dạy mãi mãi in dấu trong tôi.” Lucky nhún vai, biết rằng một nhà báo hoài nghi chắc hẳn sẽ không có cùng quan điểm với anh và Isidro. Biết rằng cô chắc chắn sẽ cười, dù hi vọng cô không làm thế, mong muốn giải thích cho cô hiểu. “Tôi biết có nhiều điều sai trái trên đất nước này, nhưng cũng có nhiều điều đúng đắn. Tôi *tin* vào nước Mỹ. Và tôi gia nhập Hải quân – gia nhập SEAL – bởi vì tôi muốn cống hiến điều gì đó ngược lại. Tôi muốn đóng góp sức mình đảm bảo rằng chúng ta giữ được vùng đất của tự do và mái nhà của lòng dũng cảm. Và tôi tại ngũ lâu hơn tất cả hình dung của mình, bởi vì rốt cục tôi đã nhận lại cũng nhiều như những gì tôi đã cho đi.”

Cô cười.

Anh ráng ẩn giấu nỗi thất vọng. “Ừ, tôi biết. Nghe quá sướt mướt.”

“Ô – ” cô ngồi dậy, “ – không! Tôi không cười những điều anh nói. Chúa ơi, anh mới vừa làm tôi ấn tượng quá xá – làm ơn đừng nghĩ rằng tôi đang cười nhạo anh.”

“Thật ư?” Lucky cố gắng nói bình thường. “Gây ấn tượng với cô? Thật không?” Trời ạ, giờ anh nói năng như một thằng khoe mẽ đang tha thiết tìm kiếm lời khen vậy.

Dường như cô không chú ý, chỉ tập trung vào xúc cảm mạnh mẽ của mình. Trời đất, khi cô muốn nghiêm túc, cô thật sự *ng nghiêm túc*. “Tôi cười bởi vì lần đầu khi gặp anh, tôi đã nghĩ mình biết rõ kiểu người như anh. Tôi đã nghĩ anh là một trong những gã quá thừa kích thích tố sinh dục nam đã gia nhập SEAL hoàn toàn chỉ vì họ khoái ý tưởng cho mọi thứ nổ tung.”

“À, phải.” Lucky cần cô ngưng nhìn anh như thế, với đôi mắt sáng rực dường như có khả năng xuyên thấu và nhìn thẳng vào tâm hồn anh. Anh cần cô diu đi để anh không làm điều gì đó thật ngu ngốc như là kéo cô vào lòng và hôn cô. “Cô nghĩ tôi có ý gì khi tôi nói về việc nhận lại thứ gì đó nhờ việc trở thành lính SEAL? Chính là cho mọi thứ nổ tung.”

Syd cười. Ơn Chúa.

“Kể cho tôi,” cô nói, “về em gái anh. Ellen. Cô ấy sắp lấy chồng phải không?”

“Khoảng một tuần nữa,” anh nói. “Tốt hơn cô nên viết nó lên lịch đi. Sẽ thật điên nếu chúng ta đang sống cùng nhau mà cô lại không dự lễ cưới của em gái tôi.”

“Ôi, không.” Cô nhăn mặt. “Vụ đó quá đáng quá. Anh không thể nào muốn lôi tôi đến lễ cưới của em gái anh.”

“Tôi nghĩ chúng ta có thể bịa lý do nào đó cho sự vắng mặt của cô ở đó,” Lucky nói. “Ý tôi là nếu cô thật lòng không muốn đi.”

“Tôi thích đi,” cô phản đối, “nhưng tôi biết ngày đó quan trọng thế nào đối với anh. Bobby đã cho tôi hay rằng anh đã từ chối một... anh ấy gọi là gì nhỉ? Một nhiệm vụ rất tuyển – anh đã hết sức mong muốn – chỉ để anh có thể ở lại thành phố.”

“Nếu tôi không ở đây,” anh nói, “ai sẽ đưa con bé vào sảnh đường? Coi này, cứ đi với tôi nhé? Và nếu cô có thể nghĩ đến chuyện mặc váy – thứ gì đấy trang trọng – khi ở đó...”

“Chúa tôi.” Cô chăm chăm nhìn anh trong nỗi kinh hoàng giả tạo. “Hắn anh nghĩ tôi là một đứa ngốc. Anh đã nghĩ tôi mặc gì đến dự đám cưới? Quần jean à?”

“À, ừ,” anh thú nhận. “Quần jean hoặc kaki. Tôi đã để ý là... quần áo của cô cùng một dạng.”

“Tuyệt,” cô nói. “Trước tiên tôi là đứa ngốc, và giờ thì tôi *tẻ nhạt*?”

Cô đang cười, anh biết cô hoàn toàn không nghiêm túc, nhưng vẫn cảm thấy cần giải thích. “Đấy không phải là ý tôi – ”

“Thôi bỏ đi, trong khi anh còn dẫn trước,” cô bảo anh. “Kể cho tôi về em gái anh đi.”

Đã gần một giờ sáng, nhưng Lucky không mệt. Trông Syd cũng không mệt.

Vì vậy anh kể cho cô nghe về em gái anh, sẵn sàng và sẵn lòng nói chuyện cả đêm nếu cô muốn.

Anh mong cô muốn nhiều hơn là chuyện trò với anh. Anh muốn chạm vào cô, đưa cô đến phòng ngủ và làm tình với cô. Nhưng anh sẽ không mạo hiểm phá hủy sự thân tình yên ả họ đang cùng chia sẻ.

Cô thích anh. Anh biết thế. Nhưng việc này còn quá mới và quá mỏng manh để cá cược.

Anh muốn sờ vào cô, nhưng anh biết mình không nên. Đêm nay anh sẽ hài lòng với việc chạm vào cô bằng những ngôn từ của anh.

“Kiểm thế,” Rio Rosetti nói. “Hoặc Báo.”

“Chim ưng thì sao?” Thomas gợi ý, giọng đùa cợt.

“Ừ, Chim ưng cũng hay đấy.”

Rio không thích cái biệt danh hiện thời của cậu ta và cố gắng bảo bạn bè gọi cậu ta bằng cái tên khác.

“Cá nhân mà nói, tớ nghĩ bọn mình nên phát triển một nhóm SEAL tử tế và nhẹ nhàng hơn với những biệt danh tử tế và nhẹ nhàng hơn,” Michael Lee nói với vẻ mặt hết sức nghiêm nghị. “Thỏ thì sao?”

Về mặt Rio rất tức cười.

Thomas tán dương. “Tớ thích nó,” cậu nói. “Thỏ.”

“Ê,” Rio nói. “Ê, ê, ê – ”

“Nghe được đấy,” Lucky nói.

Họ đang ngồi trong văn phòng, chờ danh sách mà Lucy đã lấy ra từ mạng máy tính cảnh sát.

Trong tất cả những nam nữ quân nhân đã phục vụ tại căn cứ Hải quân cùng giai đoạn vài tháng bốn năm về trước, gần ba mươi người – đều là nam giới – đã gặp vấn đề với luật pháp. Hai mươi ba người đã xong án phạt. Năm người vẫn trong trại giam.

Mạng máy tính cảnh sát đã đưa ra tên tuổi, bí danh và địa chỉ mới nhất được biết của tất cả những người đó. Họ sẽ kiểm tra chéo danh sách này lần nữa với thông tin họ có trong hồ sơ dữ liệu cá nhân của hải quân.

“Lucky,” Rio nói. “Đấy là biệt danh tớ thích.”

“Nó đã có chủ,” Mike chỉ ra. “Ồ, đây rồi. Danh sách đây. Tớ sẽ in ra mấy bản copy.”

“Có phải là may mắn đi theo tên gọi đầu,” Thomas bảo Rio. “Theo truyền kỳ, ngài đại úy đây có đời sống đầy quyến rũ, do đó mới có cái tên.”

“Quyến rũ thật sự,” Rio đồng ý. Cậu liếc nhìn Lucky, người đã tới nhìn màn hình máy tính qua vai Mike.

Danh sách bao gồm tên, bí danh, địa chỉ gần nhất và bản tóm tắt hồ sơ phạm tội, kết án và thời gian phạt tù – khi người chịu án được thả, vậy nên mới cần xem xét.

“Tôi không thể không để ý là cô Syd đến văn phòng sáng nay trong khi mặc một trong những chiếc áo sơ mi Hawaii của ngài, thưa sếp,” Rio tiếp. “Tôi đoán vụ ngủ đêm qua của sếp thật là... tốt.”

Lucky ngược lên và thấy Thomas lẫn Bobby đều đang chờ anh nêu ý kiến. Ngay cả Michael Lee cũng rời mắt khỏi màn hình. Anh cười. “Mấy người đang đùa hả? Các cậu biết rõ như tôi rằng đây chỉ là mưu đồ để bắt gã yêu râu xanh. Đúng là Syd ở qua đêm, nhưng...” anh nhún vai, “chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Ý tôi là không có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi.”

“Cô ấy đang mặc một trong những chiếc áo của cậu,” Bobby nói.

“Ừ, vì đêm qua, trong một nước cờ thiên tài, tôi đã sỉ nhục tủ quần áo của cô ấy.”

Đêm qua anh đã ngủ thiếp đi trên trường kỷ và thức dậy bởi hương cà phê mới pha. Anh đẩy tung chiếc chăn mà Syd hẳn đã đắp cho anh và loạng choạng vào nhà bếp để tìm thấy cô đã tắm và mặc đồ – và cô đang mặc một chiếc áo của anh. Thật là điên – và hơi đáng sợ. Đây là kiểu ác mộng đêm qua trở thành hiện thực, với một cô nàng anh mới chỉ biết sơ sơ và không thích cho lắm bỗng nhiên chuyển tới và tự nhiên như ở nhà, lại còn lấy đồ từ tủ quần áo của anh nữa. Ngoại trừ trong trường hợp này, không có cái gọi là đêm trước. Và trong trường hợp này, nó không phải là ác mộng.

Hương cà phê tỏa mùi quá tuyệt, trông Syd thật đáng ngạc nhiên trong chiếc áo của anh, và khi cô mỉm cười với anh, bụng anh không xoắn lại bởi mối lo âu. Nó xoắn lại, đúng, nhưng vì cảm giác dễ phòng.

Anh thích cô, thích có cô trong nhà anh, thích cô là một phần buổi sáng của anh.

Và có lẽ, nếu anh thật sự may mắn, nếu anh có phước theo đúng cái biệt danh của mình, thì sáng mai, anh sẽ thức giấc với cô trên giường anh. Mike trao cho anh ba bản copy của danh sách đã in, anh đưa chúng cho Bobby, Thomas và Rio.

Lúc này Rio đang nhìn anh như thể anh bị thiếu năng vậy. “Để tôi làm rõ. Sếp ở một mình với cô Syd. Một trong những phụ nữ hấp dẫn và gợi cảm nhất thế giới. Và cô ấy ở một mình với sếp, cả đêm luôn. Và thay vì chiếm lợi thế từ cơ hội không ngờ đó, sếp đã dành thời gian để sỉ nhục quần áo của cô ấy ư?”

“Hãy, mọi người, tôi mới tới quán Starbuck. Ai muốn cà phê nào?”

Syd lướt vào cùng với khay bìa đang đựng đầy những cốc cà phê giấy trước khi Lucky có thể bảo Rio tập trung vào việc của cậu ta. “Ồ, tốt thật, danh sách cuối cùng cũng tới rồi hả?”

“Sức ép của tình huống,” Lucky bảo cô.

Cô mỉm cười khi đặt chiếc cốc xuống trước mặt anh. “Giao hàng đặc biệt. Thêm đường. Tôi nghĩ anh cần sử dụng nó sau đêm qua.”

Rio hăng giọng đầy chủ ý. “Xin lỗi?”

Syd đập khế vào vai cậu ta. “Thậm chí đừng có dám nghĩ thế nhé – đấy không phải ý tôi, đồ đầu óc đen tối. Luke và tôi là bạn bè. Tôi đã bắt anh ấy *nói chuyện* cả đêm. Anh ấy ngủ thiếp trên trường kỷ trong phòng khách lúc 3 giờ. Anh ấy ngủ được quá ít, và đó là lỗi của tôi.”

Rio bắn cho Lucky cái nhìn không tin được. “Sếp ngủ thiếp trên trường kỷ phòng khách...?”

“Này,” Thomas nói. “Đây là một người đã được phóng thích tại Kentucky bốn tuần trước khi vụ tấn công đầu tiên được báo cáo.”

“Vụ tấn công đầu tiên được biết đến,” Lucky nhắc cậu ta, đưa cho cậu ta ánh nhìn hàm ơn vì đã thay đổi chủ đề. Anh lặn ghế của mình đến gần chàng thiếu úy trẻ tuổi, người đang ngó danh sách qua vai anh. “Kentucky là địa bàn rộng. Hẳn phải có động cơ xuống San Diego với một số tiền mang theo.”

“Phải, nhưng kiểm tra cái này đã. Hẳn lại bị truy nã lần nữa,” Thomas nói, “do liên can tới vụ trộm cửa hàng rượu ở Dallas. Chuyện xảy ra một tuần sau khi hẳn được trả tự do.”

Syd nghiêng người qua vai Lucky. “Một người tù cứ bỏ đi khỏi bang như thế được sao? Hẳn ta không phải khai báo với văn phòng tạm tha à?”

Anh quay đầu lại để nhìn cô và thấy rằng mình đang nhìn thẳng vào bộ ngực cô. Anh rời mắt đi, đầu óc trống rỗng tức khắc. Anh phải nói gì nhỉ?

Bobby trả lời thay anh. “Như tôi hiểu, tạm tha chỉ dành cho những người tù được tha bổng trước thời hạn. Nếu hẳn đã hoàn thành án phạt thì thường không phải khai báo.”

“Tên gã này là gì?” Syd hỏi. “Hẳn ta nằm chỗ nào trong danh sách?”

“Owen Finn.” Lucky chỉ vào danh sách và cô cúi xuống gần hơn để đọc dòng chữ in khá nhỏ. Cô đã dùng lọ khử mùi của anh. Với cô nó có mùi khác hẳn. Dịu và đầy nữ tính.

Chết tiệt, anh là thằng ngốc. Tối thiểu anh cũng nên nói gì đấy với Syd đêm hôm trước. *Ê này, cô nói sao nếu chúng ta mặc nguyên quần áo?* À, có lẽ không. Nhưng chắc chắn có điều gì đấy giữa điều đó với những thứ anh hoàn toàn chưa thốt ra. Vì nếu như sự cuốn hút này là hai chiều thì sao? Nếu như cô cũng dành cả đêm mong muốn họ có thể gần gũi thể xác? Sự thành thật có thể gây tổn thương thế nào đây?

Trên mọi nhẽ, họ là bạn bè – với sự công nhận của chính cô. Như một người bạn, cô sẽ cảm kích sự thành thật của anh.

Đúng không nhỉ?

“Finn bị kết án vì tội trộm cắp,” Syd nói, đứng thẳng người. “Tôi nghĩ chúng ta nên kiểm những người có lý lịch về quấy rối tình dục hoặc phạm tội liên quan đến bạo lực.”

“Finn,” Bobby báo cáo từ hồ sơ cá nhân của mạng Hải quân. “Owen Franklin. Con trai của một cựu binh được tặng thưởng huân chương danh dự, gia nhập Học viện Hải quân Hoa kỳ mặc dù điểm số của anh ta không hơn mức trung bình. Bị loại khỏi khóa BUDS năm 96, giải ngũ vì trọng tội bốn tháng sau đó, bị khởi tố và kết án vì trộm cắp. Phải rồi, dứt khoát gã này có đôi tay không chịu để yên. Tuy vậy không đề cập đến bạo lực.”

“Thế còn người này?” Thomas trở vào danh sách, và Syd lại cúi người qua Lucky. “Martin Taus. Khởi tố với bốn lời buộc tội về quấy rối tình dục nhưng chưa từng bị kết án. Thoát nhờ mấy kẻ hờ có tính chuyên môn. Chưa từng bị án tù nhưng đã phải nộp phạt và lao động công ích vì tội phá hoại trong một trận chiến đường phố năm 98. Địa chỉ cuối cùng của hắn là một hộp thư tín ở San Diego.”

“Làm thế nào chúng ta tìm được họ?” Syd hỏi. “Chúng ta không thể lôi tất cả những người trong danh sách ra chứ?”

Cô ngồi xuống cạnh anh, và anh kháng cự thôi thúc đặt tay quanh người cô. Nếu họ đang ở nơi công cộng, anh có thể được cho qua vụ này. Nhưng đây là văn phòng, họ không cần chơi trò bạn gái đó.

Quá tệ.

“Phần lớn họ không phải là người địa phương,” Lucky bảo cô. “Và địa chỉ mới nhất của họ chắc chắn là từ bao giờ bao giờ rồi. Nhưng FInCOM dứt khoát sẽ tìm cách kiểm được họ để thẩm vấn.”

“Một số người sẽ không dễ tìm đâu,” Thomas chỉ ra. “Như gã Owen Finn này, bị truy nã ở Texas. Rõ ràng hắn đã di chuyển.”

“Khi nào chúng ta sẽ bắt đầu đưa tôi như mọi nhữ đây?” Syd hỏi. “Chúng ta cần xác lập một khoảng thời gian tôi ở nhà một mình.”

“Chúng ta sẽ bắt đầu tối nay,” Lucky nói. “Tôi đã bảo Frisco hồi sáng. Những ứng viên SEAL giai đoạn một sẽ tiến hành bài tập bơi hàng đêm trong tuần tới. Tôi sẽ có mặt ở căn cứ từ lúc bài huấn luyện bắt đầu, khoảng 12 rưỡi cho tới lúc tôi chuyển ca. Rồi một huấn luyện viên khác sẽ thế chỗ tôi – đeo mặt nạ và đóng bộ y hệt để người nào nhìn cũng tưởng là tôi. Tôi sẽ lên rời căn cứ, đến chỗ Bobby và mấy chàng tiểu người nhái này, họ sẽ bố trí bí mật xung quanh bên ngoài nhà chúng ta. Nhà *tôi*,” anh nhanh chóng chữa lại.

Alan Francisco đã thất vọng – anh ấy nói vậy – khi Lucky thú nhận quan hệ giữa anh và Syd chỉ là diễn. Nhưng anh ấy không nói gì hơn, chỉ thêm rằng anh sẵn sàng ở đó nếu Lucky cần người nói chuyện. Về gì cơ chứ, Lucky đã hỏi. Phải, anh có hơi lo lắng về việc đặt Syd vào nguy hiểm, nhưng ít nhất anh cũng có thể để mắt đến cô. Mọi thứ ổn cả. Không cần phải nói về chuyện gì.

“Tôi sẽ qua chỗ Luke trong khoảng một giờ nữa để đặt micro trong nhà,” Bobby nói.

“Vậy là tôi sẽ ở nhà một mình bắt đầu từ bảy giờ cho tới... hai ba giờ sáng?” cô ước đoán.

“Không, chúng tôi có thời gian trước khi bài huấn luyện bắt đầu,” Lucky nói. “Chúng ta có thể ăn tối ở khu buôn bán. Chúng ta sẽ rời đi từ đây cùng với nhau vào khoảng 18:00 – sáu giờ. Sau bữa tối, hai ta sẽ về nhà tôi, và khoảng 22:30, sau khi Bobby và mấy anh chàng này vào vị trí, tôi sẽ trình diễn cảnh hôn tam biệt cô thật hoành tráng, rồi tôi sẽ ở đây. Cô sẽ ở một mình từ lúc đó cho đến 0200. Tất cả tầm ba tiếng rưỡi.”

Syd gật đầu. “Có thể nếu chúng ta may mắn, FInCOM sẽ tìm được hầu hết đối tượng tình nghi trên danh sách trước đêm nay. Và nếu chúng ta *thật sự* may mắn, một trong số đó sẽ là kẻ chúng ta đang tìm.”

Lucky gật đầu, hi vọng sự may mắn quý giá đi cùng cái tên của anh sẽ thực sự phát huy tác dụng.

Chương 10

<translator: meomatbu>

Chú tôm hùm hoàn hảo đáng thương và chai rượu trăm đô hoàn toàn là lãng phí đối với Syd.

Hoàng hôn đỏ rực bên ngoài hành lang lộ thiên đẹp đến sững sờ nối liền với hình ảnh Thái Bình Dương đáng giá triệu đô, và – cuối cùng nhưng không hề ít nhất – vẻ ngoài đẹp để lấp lánh ánh vàng nơi người đàn ông đang ngồi đối diện cô trên chiếc bàn ăn trong nhà hàng, Syd khó lòng chú ý tới đồ ăn hay món uống sành điệu.

Cô đã dành gần hết bữa ăn để mong ước Luke sẽ nắm tay cô. Và khi cuối cùng anh cũng làm thế, với ngang qua bàn để bên những ngón tay của họ lại với nhau, cô lại dành phần còn lại của bữa ăn để mong ước anh sẽ hôn cô lần nữa.

Anh đã hôn cô bên ngoài nhà hàng sau khi bỏ khóa vào ví. Những nụ hôn chậm rãi và dịu dàng khiến cô ghen lòi.

Anh cũng đã hôn cô bên quầy bar khi họ đang chờ bàn. Những nụ hôn tinh tế. Những nụ hôn lịch lãm. Những nụ hôn kiểu nhà hàng năm sao.

Cô không ăn vận phù hợp cho nơi này, nhưng dường như không ai khác bận tâm. Viên quản lý ân cần, bồi bàn kính cẩn, và Luke...

À, anh gần như khiến cô tin rằng họ đang yêu hoàn toàn, trọn vẹn, đến phát sợ.

“Cô yên ắng quá,” anh đang nói, ngón cái vạch những vòng tròn trên lòng bàn tay cô khi họ đang ngồi bên dưới vòm trời đầy những sọc màu hoàn hảo và chờ viên quản lý quay lại với thẻ tín dụng của Luke. Cái cách anh nhìn cô, sự điềm tĩnh trong giọng anh – cách cư xử của anh hoàn toàn là của một người tình tận tâm. Anh quả là xuất sắc với vai này. “Cô đang nghĩ gì vậy?”

“Hôn anh,” cô thú nhận.

Trong một phần tám giây, anh sững người, ngón tay khựng lại và cô thấy nổi ngạc nhiên thực sự trong mắt anh. Anh mở miệng, nhưng bồi bàn đã quay ra. Và tất cả những gì Luke làm là cười khi anh nhẹ nhàng thu tay lại và ký hóa đơn. Anh nhét biên lai vào túi rồi đứng dậy, giao tay cho cô.

“Hãy đi dạo trên bãi biển nào.”

Tay trong tay họ bước xuống những bậc thang gỗ dẫn ra bờ biển, và đến bậc cuối, anh quỳ trên cát và nhắc xăng đan của cô ra, rồi cầm chúng cùng với giày của anh. Cát đưa đến cảm giác mát rượi giữa những ngón chân cô.

Họ dạo bước trong im lặng khoảng một phút, và rồi Luke hắng giọng. “Vậy khi cô nghĩ về chuyện hôn tôi thì đó là ý nghĩ tốt hay...?”

“Còn hơn là thích thú nữa,” cô công nhận. “Như kiểu, tôi đang ở đây với anh chàng đẹp mã nhất California, thế mà cứ như chưa đủ lý kỳ, anh ta sẽ còn tặng tôi vài tá hôn trước khi đêm nay kết thúc. Anh hôn như trong mơ ấy, biết không? Dĩ nhiên anh biết rồi.”

“Bản thân cô cũng rất giỏi còn gì.”

“Tôi chỉ là tay mơ nếu so với anh. Tôi không thể làm những điều anh làm với đôi mắt này. Và cái kiểu cười ‘tôi sắp hôn em đây’ nữa. Chỉ có người với khuôn mặt như anh mới làm được thôi.”

Tiếng cười của anh nghe khá ngượng ngập. “Ồ, thôi nào. Tôi không – ”

“Đừng xấu hổ,” cô quở trách. “Anh biết mình trông ra sao. Tất cả những gì anh cần làm là mỉm cười, và mọi phụ nữ trong vòng trăm thước sẽ mơ mộng điên cuồng. Chỉ việc bước vào phòng và nhe răng cười, phụ nữ sẽ bắt đầu xếp hàng chờ cơ hội về nhà với anh.”

“Tuyệt, nếu mà tôi biết tất cả những cái đó...” Anh tặng cô nụ cười ngọt ngào nhất.

Cô ngáp. “Đừng dùng với tôi. Không có cơ đâu, từ lúc tôi nghe anh ngáy đêm qua.”

“Tôi *không* có ngáy.”

Syd chỉ mỉm cười.

“Không mà.”

“Được rồi,” cô nói, rõ ràng chiều lòng anh.

“Cô cứ thích cãi lộn,” anh nói, vẻ nhận biết, “kể cả với những chủ đề ngớ ngẩn và chòng ghẹo, bởi vì cô sợ chuyện trò nghiêm túc với tôi.”

Điều đó *quá* không đúng. “Chúng ta đã chuyện trò nghiêm túc đêm qua,” cô cãi.

“Ừ, nhưng tôi là người nói chủ yếu. Đây là cuộc chuyện trò nghiêm túc *của* tôi.”

“Tôi đã kể cho anh về gia đình tôi,” cô kháng nghị.

“Một xíu.”

“À, chuyện chán ồm ồm ấy mà. Không ai trong số người thân của tôi bỏ nhà đi Tây Tạng. Ý tôi là nếu có ai ở ranh giới đó thì đích xác là *tôi*.”

“Vậy đấy,” anh nói. “Cô đang cố gắng khiến tôi tranh luận với cô về chuyện cô có thật sự đến Tây Tạng hay không kể cả nếu cô có tiền.”

Tây Tạng thì không, nhưng New York thì *có*. Hoặc là Boston hay Philly. Cô muốn trở về vùng duyên hải miền đông, cô tự nhủ. Tất cả chuyện này là vì điều đó. Bắt gã yêu râu xanh này, rồi viết bài báo chi tiết, giàu cảm xúc và có căn cứ thực tế nhất về một lực lượng đặc nhiệm từng được viết từ trước đến nay.

Cô không ở đây chỉ để hôn anh chàng này dưới ánh trăng đêm.

Chút ánh tà cuối cùng đang biến đi rất nhanh, và mặt trăng sáng bạc trên nền trời. Syd có thể nghe thấy âm thanh huyền ảo của bữa tiệc từ Surf Club – tiếng cười và nhạc rock ‘n roll văng vẳng lại.

Gương mặt Luke hoàn toàn chìm trong bóng tối. “Tôi thích cô, Syd,” anh khẽ nói. “Cô khiến tôi cười. Nhưng tôi muốn *biết* cô. Tôi muốn biết cô muốn gì, cô thật sự là người như thế nào. Tôi muốn biết cô hình dung mình ở đâu trong năm mươi năm. Tôi muốn biết...” Anh cười, và cô dám thề rằng nó rất e dè, nếu mà Luke O’Donlon biết đến e dè. “Tôi muốn biết về Kevin Manse. Tôi muốn biết phải chăng cô còn yêu anh ta, phải chăng cô còn so sánh mọi người đàn ông cô gặp với anh ta.”

Syd hết sức ngạc nhiên, suýt choáng váng. Kevin *Manse*? Cái gì...? Cô mong mình có thể thấy mặt Luke trong bóng tối. “Anh *biết... làm* sao anh biết về Kevin Manse?”

Anh hắng giọng. “Anh ta, ừm, xuất hiện trong một số sự kiện khi Lana Quinn thôi miên cô lần đầu tiên.”

“Một số sự kiện...?”

“Cô đã, ừm, quay lại lần đầu khi cô, à, gặp anh ta.”

Syd nói một từ rất bất nhã. “*Quay lại?* Ý anh là gì, *quay lại?*”

“Ừm, tôi nghĩ *hồi tưởng* nghe chính xác hơn.”

“*Hồi tưởng?*” Giọng cô vọt lên vài quãng tám. “Ý là gì đây?”

“Cô, ừm, phần thì kể cho chúng tôi về chuyện đã xảy ra, phần thì nói chuyện với Kevin như thể anh ta ở trong phòng. Cô kể cho chúng tôi là cô gặp anh ta trên thang gác trong một bữa tiệc nam sinh, và rồi anh ta đưa cô lên phòng anh ta. Chúng tôi đã ráng bỏ qua phần ‘ồ, Kevin,

phải đó, Kevin', nhưng – ”

Syd thốt ra một từ cực kỳ bất nhã khác và ngồi xuống nền cát, lấy hai tay ôm mặt. Chúa ơi, mất mặt làm sao. “Tôi cho rằng anh cũng đã nghe câu chuyện kết thúc đáng thương thế nào?”

“Thật tình là chưa, tôi không biết kết thúc thế nào.” Cô cảm thấy Luke ngồi xuống cạnh cô. “Syd, tôi xin lỗi. Tôi không định làm cô xấu hổ. Tôi chỉ... tôi đã nghĩ về chuyện đó khá nhiều, tự hỏi ...”

Cô lén nhìn anh qua kẽ ngón tay. Anh không biết chuyện kết thúc ra sao. Cô đã được cứu khỏi sự mất mặt hoàn toàn.

“Cô vẫn còn, ừm, vẫn còn yêu anh ta ư?”

Syd bật cười. Cô cười ngặt nghẽo, nằm lăn trên cát, nhìn lên vòm trời mênh mang và thở hỗn hển.

Cô cười, bởi vì nếu không cười, cô sẽ khóc mất. Và không đời nào cô sẽ khóc trước mặt người đàn ông này. Không, nếu cô có thể cố.

Luke cũng cười, chủ yếu vì tiếng cười rất dễ lây, và cũng một phần vì lúng túng. “Tôi không có ý hỏi một câu hài hước.”

“Không,” cô nói khi cuối cùng có thể nói được, hít một hơi sâu và thở ra thật mạnh. “Không, *dứt khoát* là tôi không còn yêu anh ta. Thực ra mà nói, tôi chưa từng yêu anh ta.”

“Cô đã nói có mà. Trong lúc bị thôi miên.”

“Tôi mới mười tám,” cô nói. “Tôi mất trinh cho gã con hoang đó. Tôi đã lẫn lộn tình dục với tình yêu.”

Cô chăm chú ngắm nhìn bầu trời và những ngôi sao đang chậm rãi lộ diện.

Anh thở ra. “Đấy chỉ là chuyện một đêm thôi hả?”

Syd quay đầu nhìn anh, một hình thể tối hơn trong bóng đêm lan tỏa. “Chuyện tình một đêm. Anh đã có bao nhiêu lần rồi?”

Anh trả lời thành thật. “Quá nhiều.”

“Anh chắc chắn là một kẻ như Kevin Manse,” cô nói.

Anh im lặng.

“Tôi xin lỗi,” cô nói. “Cay nghiệt quá.”

“Nhưng nó đúng. Mặc dù tôi cố gắng tránh xa những trinh nữ tuổi mười tám.”

“Ồ,” Syd nói. “À. Thế là tốt hơn *hẳn* đấy.”

Luke cười rầu rĩ. “Trời ơi, cô không có lòng từ bi gì cả.”

“Tôi sẽ giết anh, nhưng chưa đâu – tôi thích xem anh bị cuốn trong gió xoáy, cưng.” Syd cười. “Anh muốn nghiêm túc hả? Tôi sẽ kể cho anh toàn bộ câu chuyện lâm ly – nó sẽ khiến anh thật sự lúng túng đấy. Nhưng nếu anh kể lại cho *bất kỳ ai* thì tình bạn của chúng ta xong luôn, anh hiểu chưa?”

“Tôi sẽ ghét chuyện này hả?”

“Cực kỳ đáng ghét.” Syd ngồi dậy và trông ra mặt nước. “Tôi chưa từng nói cho bất cứ ai. Kể cả bạn cùng phòng đại học của tôi, chị gái hay mẹ tôi. Nhưng tôi sẽ nói cho anh, vì chúng ta là bạn, và có thể anh sẽ học được điều gì đấy.”

“Tôi cảm thấy như là mình đang tiếp cận một chiếc xe hỏng nặng vậy. Tôi sợ bị nổ tung, nhưng không thể quay đi được.”

Cô cười. “Không tệ đến *thế*.”

“Không à?”

“À, có thể lúc ấy thì thế.” Cô co gối sát vào ngực và thở dài. Bắt đầu ở đâu đây...? “Kevin là một ngôi sao bóng bầu dục nổi tiếng.”

“Phải,” Luke nói. “Cô đã đề cập đến. Cô nói anh ta cũng có học bổng nữa. Thông minh đến ghê. Và hẳn là đẹp trai.”

“Theo thang điểm từ một đến mười...” Syd nheo mắt khi suy nghĩ. “Anh ta được mười hai.”

“Ái chà!”

Theo thang điểm đó, Luke phải được năm mươi. Nhưng cô sẽ không nói cho *anh* chuyện đó.

“Vậy nên tôi đâm đầu vào anh ta, chàng cầu thủ anh hùng to lớn, nổi tiếng trên cầu thang trong bữa tiệc tại gia đó,” cô nói, “và –”

“Ừ,” anh ngắt lời. “Tôi biết phần ấy. Cô đã lên gác với anh ta, tôi cũng biết phần *đó* nữa. Đó là lúc cô bắt đầu ‘ồ, Kevin, phải đó, Kevin –’”

“Ồ, anh thật là người đàn ông vui tính nhất thế giới. Ô mà chờ đã – anh không phải! Anh chỉ *nghĩ* mình như thế thôi.”

Luke cười khe khẽ. “Tôi xin lỗi, tôi chỉ là... thẳng ngốc. Tôi thật lòng băn khoăn về chuyện đã xảy ra tiếp theo, và tôi chỉ cố...” anh thở ra ầm ỉ. “Sự thật là, khi cô làm thế trong phòng làm việc của Lana, quả thực nó gọi cảm vô cùng. Rất khó để ngồi mà xem.”

Cô nhắm mắt. “Trời ạ, tôi xin lỗi. Tôi hi vọng mình đã không xúc phạm anh.”

“Ừ, phải. Luôn luôn phiền phức nếu biết rằng người phụ nữ tôi sẽ làm việc thân cận trong vài tuần có thể trở nên *nóng bỏng* cực kỳ.”

Cô khịt mũi. “Ừ, phải. Là tôi đấy. Con chim non nóng bỏng.”

“Cô nổi cơn,” anh nói.

“Và tôi cho rằng cái thực tế là giờ đây khi anh biết tôi đã quan hệ với một gã chỉ một giờ sau khi gặp hẳn không can hệ gì đến quyết định tán tỉnh tôi của anh?”

“Tôi tán tỉnh cô trước khi cô bị thôi miên.”

Anh nói đúng. Chuyện ấy xảy ra ngày hôm trước – ngày đầu tiên họ gặp nhau. Và *sau đó* cô bị thôi miên...

“Sau cuộc gặp với Lana Quinn,” anh nói, “tôi mời cô gia nhập nhóm trong vai trò một thành viên, nhớ chứ?”

Syd rất bối rối. “Thậm chí tôi sẽ không *thử* tìm hiểu lý do.”

“Chỉ cần kể nốt chuyện đi,” anh bảo. “Cô đã kể với tôi và Lana rằng Kevin nhờ một trong số bạn bè của anh ta lái xe đưa cô về ký túc xá, sau đêm hôm ấy.”

“Phải,” cô nói. “Hắn nói rằng hẳn nghĩ việc tôi ở lại qua đêm sẽ ảnh hưởng đến danh dự của tôi. Ha.” Cô tựa cằm lên gối, vẫn co mình lại. “Đúng thế. Ngày hôm sau. Hồi hai. Đó là Chủ nhật. Trận đấu quan trọng. Và tôi, tôi là thiên tài. Tôi đã nghĩ về chuyện cảm ơn cái chai của Jack Daniel khiến chúng tôi để lại vết lõm trong phòng Kevin, tôi đã xoay sở rời đi mà không để số điện thoại ở lại cho một nửa tâm hồn mới tìm thấy của tôi. Vì thế tôi đã dành cả buổi sáng để viết cho anh ta. Tôi nghĩ tôi đã phải thử tới cả trăm bản nháp trước khi xong. ‘Kevin thân thương, đêm qua quả thực tuyệt vời...’”

Cô phải nuốt xuống khối nghẹn đau đớn thành linh mọc lên trong họng. Chúa ơi, cô thật khờ dại. Sau bao nhiêu năm mà Kevin Manse vẫn có thể khiến cô muốn khóc, quỳ tha ma bắt gã đi.

Cô cảm thấy Luke chạm vào cô, những ngón tay anh dịu dàng nơi những lọn tóc trên lưng cô.

“Thật tình cô không cần phải kể cho tôi nữa,” anh lặng lẽ nói. “Tôi đã thấy tẻ lắm rồi, và nếu cô muốn, ngay lúc này đây tôi sẽ thề với cô rằng tôi sẽ không bao giờ có chuyện tình một đêm nữa. Dầu sao cũng đã nhiều năm từ khi tôi làm thế, và – ”

“Tôi đã đến trận đấu bóng,” cô bảo anh. “Với lá thư thống thiết của tôi. Và tôi ngồi đó trên khán đài, tôi thấy người tình của tôi chơi một trận cầu hoàn hảo. Và sau đấy, tôi ráng xuống khu tử của vận động viên trong sân vận động, nhưng mấy người bảo vệ cười nhạo khi tôi bảo họ rằng tôi là bạn gái của Kevin. Tôi không phiền. Tôi chỉ mỉm cười. Tôi hiểu rằng họ sẽ có nhiều thời gian để biết tôi – mùa giải mới chỉ bắt đầu. Họ bảo tôi là Kevin luôn đi ra từ cửa phía nam sau trận đấu để chào đón người hâm mộ. Họ bảo rằng tôi nên chờ ở đó nếu tôi muốn thấy anh ấy. Vì thế tôi đã chờ.”

“Ôi, Chúa ơi,” Luke nói. “Tôi biết đích xác chuyện này dẫn đi đâu.”

“Tôi đã chờ ở cửa nam, cùng với đám đông khoảng năm mươi người mất khoảng một giờ,” Syd tiếp. Cô nhớ mùi bia đổ lênh láng, mùi mồ hôi và nhiệt chiều ẩm ướt. Cô nhớ cảm xúc hồi hộp trong bụng mình, sự lo âu với ý nghĩ gặp lại Kevin. Cô đứng đó, suy nghĩ mơ màng, tự hỏi anh sẽ làm gì khi trông thấy cô. Anh sẽ cười và ôm cô trong vòng tay chứ? Anh sẽ nhìn cô thật dịu dàng, giống như đêm qua, khi họ làm xong những điều vẫn còn khiến cô đỏ mặt? Anh sẽ tóm lấy cô và xoay vòng cô trong vũ điệu chiến thắng và rồi hôn cô chứ? Syd nhớ mình đã nghĩ rằng đám đông sẽ reo hò vì nụ hôn đó, theo cái cách đám đông luôn làm vào khúc cuối trong những bộ phim lãng mạn, khi người anh hùng và cô gái của chàng cuối cùng cũng ở bên nhau.

“Rốt cuộc anh ta cũng ló mặt,” cô nói, “và bắt đầu ký tặng ảnh. Tưởng như vô cùng, nhưng rồi tôi cũng chen lên được trước đám đông. Rồi anh ta quay sang tôi và...”

Khối nghẹn trong họng lại trỗi lên, đáng ghét nhà nó, và cô phải hắng giọng thật mạnh.

“Và anh ta không nhớ tôi,” cô nói nho nhỏ. “Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi, và thậm chí không nhận ra rằng tôi là cô gái đã quan hệ với anh ta đêm hôm trước. Anh ta ném cho tôi nụ cười ngàn vôn kiểu ngôi sao bóng bầu dục, và rồi cầm lấy tờ giấy trong tay tôi. Anh ta hỏi tên tôi, hỏi xem phát âm nó ra sao, rồi ký tên anh ta lên tờ giấy và đưa lại cho tôi. “Tặng Sydney – Luôn hạnh phúc nhé, Kevin Manse.””

Lucky ngồi trên cát và dăm dăm ngược nhìn vòm trời vương chút hơi sương. “Tôi có thể tìm hẩn không?” anh hỏi. “Tôi có thể hạ gục và đánh hẩn như tử không?”

Syd khẽ cười run rẩy.

Anh muốn chạm vào cô lần nữa, muốn đặt tay anh quanh người cô và ôm cô thật chặt, nhưng việc đó dường như không thích hợp trong tình huống này.

“Tôi rất tiếc,” anh nói, và những lời đó có vẻ quá không tương xứng.

Đặc biệt vì anh đã dành phần lớn bữa tối để lên kế hoạch chính xác giúp anh nói Syd lên giường anh đêm nay. Đêm muộn. Sau hai giờ. Trong những giờ phút khuya khoắt của màn đêm, khi cô yếu đuối nhất. Anh sẽ tắt micro và bảo toàn đội về nhà. Và với sự riêng tư nơi phòng khách nhà anh...

Anh đã tự nhủ rằng sẽ tốt cho anh nếu chân thật với cô. Cho cô hay rằng anh đã bị cuốn hút, thừa nhận rằng anh gặp vấn đề khi nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài thực tế là anh muốn cô. Anh đã lên kế hoạch tiến lại dần dần khi họ ngồi trên trường kỷ, tiến sát lại cho tới khi cô nằm trong vòng tay anh. Anh đã lên kế hoạch hôn cô cho tới khi cô mất tỉnh táo. Anh đã lên kế hoạch hôn cô cho tới khi cô đầu hàng.

Nhưng sự thực là, anh không chân thật hoàn toàn. Đơn thuần anh đã tính toán rằng sự chân thật giả vờ này sẽ giúp anh nhiều hơn.

Anh đã không nghĩ nhiều về ngày mai. Anh đã không nghĩ về cảm giác của Syd. Hay tình cảm của cô.

Giống như Kevin Manse, anh đã chỉ nghĩ về sự thỏa mãn của riêng mình. Chúa ơi, may thật là tên khốn.

Syd hít một hơi thở sâu và thở mạnh ra. “Chúng ta nên đi thôi. Đã muộn rồi. Anh phải ghé qua căn cứ, và tôi phải... tôi phải đi xăm chữ ‘*nạn nhân*’ lên trán tôi, để chắc rằng gã này sẽ biết đường mà tiến.”

Cô đứng dậy và đuổi người, rồi quay lại giơ tay cho Lucky. Anh nắm lấy và cô kéo anh dậy. Anh đã biết từ lâu là cô khỏe, nhưng cô khỏe hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Anh giữ bàn tay cô, đột nhiên sợ rằng cô không thật lòng thích anh, sợ rằng cô đơn giản là chịu đựng sự đồng hành của anh, sợ điều cô sẽ viết về anh trong bài báo của cô sau khi chuyện này kết thúc. Và, anh sợ rằng khi chuyện này qua đi, anh sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. “Syd, cô có ghét tôi không?”

Cô quay sang và chạm tay vào mặt anh, những ngón tay cô mát lạnh trên gò má anh. “Anh đùa chẳng?” Giọng khàn khàn của cô tràn ngập sự thích thú và cả điều gì đó khác. Điều gì đó ấm áp bao phủ lấy anh và khiến anh còn hơn là khuây khỏa. “Tôi biết nghe khùng thật, nhưng tôi nghĩ anh chắc chắn là người bạn thân nhất tôi từng có.”

Chương 11

<translator: meomatbu>

Syd tỉnh giấc khi âm thanh nhức óc của chuông điện thoại vang lên.

Đồng hồ trên chiếc bàn trong phòng ngủ dành cho khách của Luke chỉ 3 giờ 52. Gần bốn giờ sáng. Ai có thể gọi tầm này chứ?

Cô biết ngay tức thì, ngồi bật dậy, tim đập thình thịch.

Gã yêu râu xanh không mắc mớ. Thay vì vậy, một phụ nữ đáng thương khác đã bị tấn công.

Cô có thể nghe thấy giọng Luke rầm rì ở phòng bên.

Rồi giọng anh lớn hơn, và mặc dù không nghe rõ lời, cô vẫn cảm nhận được sự giận dữ rõ rệt nơi anh. Không, chắc chắn không phải tin tốt.

Luke về nhà sau hai giờ một chút. Anh im ắng khác thường, gần như trầm tư, và hết sức mệt mỏi. Anh đảo nhanh một vòng quanh nhà, kiểm tra tất cả cửa ra vào lẫn cửa sổ để đảm bảo chúng được khóa cẩn thận, rồi anh vào phòng ngủ và đóng cửa lại.

Syd đã leo lên chiếc giường nhỏ trong căn phòng này, hẳn là giường của em gái Luke, và gắng ngủ.

Cố gắng và thất bại. Cảm giác như cô vừa mới mơ màng khi tiếng chuông điện thoại kéo cô tỉnh táo lại.

Từ phía phòng bên, cô nghe tiếng loảng xoảng khi thứ gì đó đổ ầm ỉ. Cô đứng dậy, do dự không biết có nên đến xem anh ra sao không, vừa lúc cửa phòng cô mở ầm.

Luke đứng đó, chỉ mặc quần đùi, thở khó nhọc, ngược bóng bởi ánh đèn hành lang phía sau. “Mặc quần áo vào. Nhanh lên. Chúng ta phải đến bệnh viện.” Giọng anh khàn khàn khó nghe, gương mặt cứng đờ. “Lucy McCoy bị tấn công.”

Syd phải chạy cho kịp bước Luke khi theo anh vào hành lang bệnh viện.

Lucy McCoy. Lạy Chúa, không phải Lucy...

Người gọi báo tin cho Luke cũng không biết chi tiết. Cô bị thương nặng đến mức nào? Cô còn sống không?

Bobby xuất hiện cuối hành lang, và Luke di chuyển nhanh hơn.

“Thông báo tình hình,” anh ra lệnh cho Chuẩn úy ngay khi họ đến đủ gần để nói mà không cần gào lên.

Về mặt Bobby u ám. “Cô ấy còn sống và không bị hãm hiếp,” anh bảo khi họ tiếp tục đi. “Nhưng tin tốt chỉ đến thế thôi. Họ đã đưa cô ấy vào khu chăm sóc đặc biệt. Tôi... đã thuyết phục bác sĩ nói chuyện với tôi, và ông ấy sử dụng mấy từ như *tổn thương đầu trầm trọng* và *hôn mê*. Cô ấy bị vỡ xương đòn, gãy tay, gãy xương sườn, phổi cũng bị thủng.”

“Ai đang ở với cô ấy?” Giọng Luke khó nghe.

“Wes và Mia,” Bobby báo cáo. “Frisco đang lo việc giấy tờ.”

“Đã có ai thử liên lạc với Blue chưa?”

“Có, tôi đã thử, Frisco đã thử, nhưng cả hai bọn tôi đều không thành công. Dù Alpha Squad đang ở đâu thì họ cũng ở rất sâu. Thậm chí tôi không thể tìm được ai cho tôi hay họ đang ở bán cầu nào nữa.”

“Gọi Đô đốc Robinson,” Luke ra lệnh khi họ dừng bên ngoài lối vào khu chăm sóc đặc biệt. “Nếu ai có thể chuyển lời đến Alpha Squad thì chắc chắn là ông ấy.”

Bobby mau lẹ lui lại khi Mia Francisco đẩy mở cửa phòng và bước ra từ khu bệnh nhân đặc biệt.

“Em nghĩ mình nghe thấy giọng anh.” Cô ôm Luke, đôi mắt đỏ quạch vì khóc.

“Em ở đây được không vậy?” Luke hỏi cô, đặt bàn tay lên vòng bụng khổng lồ của cô.

Mia cũng ôm Syd. “Làm sao em không ở đây cho được?” cô nói. Bờ môi run rẩy. “Bác sĩ nói vài tiếng tiếp theo là quan trọng nhất. Nếu cô ấy qua được đêm nay – ” Giọng cô vỡ vụn.

“Chúa ơi,” Syd nói. “Tệ thế sao?”

Mia gật đầu.

“Anh gặp cô ấy được không?” Luke hỏi.

Mia lại gật đầu. “Cô ấy ở phòng bốn. Quy định là chỉ người nhà bệnh nhân được phép thăm nom ở đây, nhưng vì Blue không ở trong nước nên các bác sĩ và y tá để chúng ta ngồi với cô ấy. Em đã gọi Veronica và Melody. Cả hai sẽ bay đến đây vào buổi sáng. Nell cùng Becca sẽ đến đây trong một giờ tới. PJ đã qua hiện trường.”

Luke đẩy mở cửa vào khu chăm sóc đặc biệt và Syd nối gót anh.

Đêm không tồn tại ở nơi đây. Nó sáng rõ ánh đèn và dường như đầy cả bác sĩ lẫn y tá đang bận rộn như thể giờ cao điểm.

Luke dừng lại ngoài cửa phòng bốn, chỉ nhìn vào trong. Syd nắm tay anh.

Lucy trông nhỏ bé và mong manh không thể tin nổi trên giường bệnh. Cô được gắn hàng đồng máy móc và màn hình theo dõi. Đầu cô băng kín, khuôn mặt tái nhợt – ngoại trừ chỗ tím bầm kinh khủng. Cô có một đường may trông thật nhức nhối phía trên mày trái, miệng cô trào xước và bầm máu, môi cổ sưng phồng và nứt nẻ. Mắt trái mang màu tía lẫn vàng, nhắm nghiền và sưng hoàn toàn.

Wes ngồi cạnh cô trên giường, đầu cúi xuống khi anh giữ chặt tay cô.

Anh ngược lên khi Luke chậm chậm vào phòng, Syd bước cùng anh tới bên giường.

Đôi mắt Wes cũng đỏ như mắt Mia. Anh đang khóc.

Wes – người Syd vẫn nghĩ là đối tượng tình nghi. Chúa ơi, ý nghĩ ấy không quá kinh khủng sao? Có thể nào Wes làm điều này với Lucy và rồi đến đây ngồi bên cô trên giường bệnh – để chắc chắn cô ấy chết chăng? Giống như một cảnh phim tồi tệ.

“Ê này, Luce,” Luke nói, cố gắng dùng cái giọng hồ hởi nhất của mình, nhưng nó không hơn một tiếng thăm thì. “Anh không nghĩ rằng em muốn tỉnh dậy và kể cho anh chuyện đã xảy ra đâu hả?”

Lucy không nhúc nhích. Trên tường, màn hình theo dõi nhịp tim của cô tiếp tục những tiếng bíp đều đặn của nó.

Wes không giật mình tội lỗi. Đôi mắt anh không hề lừa dối. Anh không bắt đầu tứa mồ hôi hay run rẩy vì ý nghĩ Lucy sẽ mở mắt và nói ra. Anh chỉ ngồi đó, vừa khóc vừa giữ chặt tay Lucy, thỉnh thoảng lau mắt bằng ống tay áo phong.

“A, em biết gì không?” Luke nói với cô. “Anh sẽ quay lại sau và rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhé?”

Không có gì diễn ra.

Luke đang nắm tay cô quá chặt, những ngón tay bắt đầu tê vì thiếu máu.

“Hãy...cố lên, Lucy,” anh nói, giọng ngập tràn cảm xúc. “Blue sẽ sớm ở đây thôi, anh hứa đấy. Hãy...cố lên.”

***

Lucky đứng trong phòng ngủ trên tầng hai nhà Blue và Lucy McCoy, đánh giá một cách kỹ càng những chiếc đèn vỡ tan tành, chiếc ghế đu đổ nhào, nửa tấm nệm tuột khỏi khung, máu vấy lên tấm trải phủ lẫn bức tường màu vàng nhạt, và cái cửa sổ chìa ra phía trước đã gãy trông ra khu sân sau đầy hoa của nhà McCoy.

Hoàng hôn buông xuống thứ ánh sáng mờ ảo khê khàng trên sân và khi anh bước gần hơn tới cửa sổ, những mảnh thủy tinh vỡ lấp lánh đẹp đẽ trên lớp cỏ phía dưới.

Syd đứng yên lặng nơi ngưỡng cửa. Anh đã nghe tiếng cô chạy vào phòng tắm khi họ vừa đến và trông thấy bằng chứng của một trận chiến đầy bạo lực và đẫm máu trong căn phòng này. Anh đã nghe tiếng cô nôn khạc. Nhưng cô đã bước ra gần như ngay sau đó. Tái nhợt và run rẩy nhưng không muốn rời đi.

PJ Becker bước vào phòng, theo sau là một trong những đặc vụ FInCOM được chỉ định cho lực lượng đặc nhiệm. Sự thăng tiến mới đây của PJ đã đưa cô lên hàng lãnh đạo cao cấp của FInCOM, và người đặc vụ đi với cô trông hơi sững sốt bởi sự hiện diện của cô.

“Dave, anh đã biết Đại úy O’Donlon và Sydney Jameson. Đại úy, Dave Sudenberg là một trong những chuyên gia phân tích hàng đầu của chúng tôi,” PJ nói. “Tôi nghĩ anh sẽ muốn nghe phân tích của cậu ấy về chuyện đã xảy ra ở đây đêm qua, vì Thanh tra McCoy chưa thể cho chúng ta biết.”

Lucky gật đầu và Dave Sudenberg hắng giọng. “Theo như những gì tôi có thể nói, thủ phạm đã vào nhà qua cửa sổ tầng dưới,” anh ta bảo họ. “Hắn đã xoay sở vượt qua hệ thống bảo mật mà không phá vỡ toàn bộ chúng, điều này thật may, vì ánh sáng và chuông báo động của hệ thống này đóng vai trò chủ yếu trong sự sống sót của nữ thanh tra.”

Anh ta trở cánh cửa Syd đang đứng gần. “Hắn vào phòng quá cánh cửa đó, và từ những vết máu trên tấm khăn trải, chúng tôi cho rằng vào lúc ấy Lucy đã lên giường, và chắc chắn đã ngủ khi gã giáng cú đánh đầu tiên – hẳn là cú làm vỡ mũi cô ấy. Hắn đánh cô bằng nắm đấm – sẽ có nhiều máu hơn nếu gã dùng thứ gì khác.”

“Lucy đã vùng vẫy. Ất là cô ấy cố gắng lấy vũ khí để dưới giường, nhưng hắn không cho cô lại gần nó. Cô tấn công gã bằng chiếc đèn này,” anh nói, chỉ vào đồng mảnh vun của thứ từng là chiếc đèn cao không kê. “Kiểm tra sơ bộ cho thấy máu trên đó không phải chỉ là của Lucy.”

“Cô ấy đã đánh hắn liên tục, và hắn biến thành bộ phóng tên lửa đạn đạo, ném cô thẳng vào bức tường này, rồi đánh đập cô dã man, và tôi tin rằng chính là nguyên nhân gây ra những vết thương nặng nhất trên đầu Lucy, và sau đó gã đặt tay quanh cổ cô ấy. Nhưng bằng cách nào đó, cô ấy vùng ra được. Bằng cách nào đó cô ấy không bất tỉnh ngay. Và cô ấy đã làm một điều tôi cho rằng đã cứu sống bản thân cô. Cô ấy lao ra cửa sổ, xuyên thẳng qua lớp kính, khiến cho hệ

thống báo động kêu lên, đánh thức hàng xóm dậy. Gã chạy đi, và cảnh sát đến phát hiện ra cô ấy bán sống bán chết trên sân sau.”

Lucky gặp ánh mắt Syd. Lay Chúa lòng lành, giờ thì *anh* sắp bệnh. Lucy hẳn biết rằng cú ngã như thế có thể giết chết cô ấy. Cô ấy đã nghĩ rằng cơ hội để sống sót với kẻ tấn công trong căn phòng này bằng không chẳng? Chiến đấu hay phục tùng. Cô ấy đã tin rằng hoặc là cô sẽ bị giết, hoặc là chạy trốn, bất chấp những rủi ro khi nhảy ra ngoài cửa sổ tầng hai?

Thực tế là hoàn toàn có khả năng anh sẽ không bao giờ biết được, vì liệu Lucy sẽ sống qua đêm nay hay không, thậm chí nếu có sống, cô ấy có thể sẽ không bao giờ thoát khỏi hôn mê.

Thực tế là hoàn toàn có khả năng Blue sẽ về nhà để chôn cất vợ mình.

PJ lại gần cửa sổ và xem xét tới lui từ trên xuống rìa sân bên dưới. “Dave nghĩ xương đòn và cánh tay Lucy bị gãy khi nhảy ra ngoài cửa sổ,” cô nói dứt khoát. “Nhưng xương sườn gãy, mũi vỡ, cổ họng thâm tím và những vết thương chí tử trên đầu là tác phẩm của gã.”

“Chúng ta có đủ mẫu DNA của hắn để xem nó có phù hợp với mẫu da và tinh dịch hắn đã để lại chỗ những nạn nhân khác không,” Sudenberg nói. “Tôi đã gửi mẫu đến phòng thí nghiệm.”

“Mất bao lâu,” Lucky hỏi, ngực và họng anh đều có cảm giác quá chật chội đến nỗi anh phải đẩy từng lời thoát ra, “để cảnh sát hay FInCOM tìm ra kẻ tình nghi thích hợp từ danh sách Lucy đã giúp gom lại?”

“Sẽ xong, nhưng mấy việc này mất thời gian,” PJ nói với anh khi cô bước về phía cửa. Cô ra dấu cho Sudenberg theo mình. “Tôi sẽ đảm bảo anh nhận được báo cáo cập nhật khi chúng đến.”

Lucky gật đầu. “Cảm ơn.”

“Gặp anh ở bệnh viện,” PJ nói.

***

Lucky đứng trong căn bếp nhà anh, nhìn vô định khi anh dăm dăm ngó ra ngoài khung cửa sổ phía trên bồn rửa.

Lucy đã qua được đêm trước nhưng vẫn không có dấu hiệu thức tỉnh nào.

Blue không thể liên lạc được, kể cả với sự giúp đỡ của Đô đốc Robinson. Dù vậy Đô đốc biết Alpha Squad đang ở đâu, và sẵn lòng kết nối radio để liên lạc với họ, nhưng những dãy núi và địa hình toàn đá đã gây nhiều tín hiệu. Đại úy Mitch Shaw, một thành viên trong Nhóm Xám của Đô đốc, đã tình nguyện đi kiểm họ. Tìm Blue, đưa anh về và gánh vác tình cảnh nghiêm trọng này.

Viễn cảnh tốt nhất là Shaw mất bốn ngày tiến vào lãnh địa kẻ địch, nơi gần như không thể xuyên thủng và tìm thấy Alpha Squad ngay – lại thêm một khả năng quá khó xảy ra. Mất thêm bốn ngày để Blue quay về. Theo viễn cảnh tốt nhất, anh ấy sẽ không thể ở bên vợ mình trong thời gian ít hơn chín mươi ngày nữa.

Chín mươi ngày.

Chết tiệt, *chết tiệt*.

Anh nghe tiếng Syd ở cửa trước, nhưng không quay ra.

“Có lẽ tôi nên đi,” cô lặng lẽ nói. “Chắc là anh muốn ở một mình và –”

Anh quay lại, ngắt lời cô bằng sự phản đối mạnh mẽ. “Cô định đi đâu? Về căn hộ của cô à? Tôi không muốn cô thậm chí *nghĩ* về việc trở lại đó một mình, cô hiểu chưa? Không được trừ khi tôi đi với cô. Từ giờ trở đi, cô không đi lại một mình, thông suốt chưa?”

Anh đang gào lên với cô, anh nhận ra. Anh đang đứng trong bếp, nổ tung vào cô cả khối thịnh trọng.

Nhưng cô không gào lại. Cô không chùn bước vì khó chịu. Cô không quay gót và bỏ đi trong nỗi bức bối. Thay vì thế, cô bước lại gần anh, với tay ra đủ để chạm vào anh. “Luke, việc này

không phải lỗi của anh. Anh biết thế phải không?”

Có một khối cứng ngắc trong cổ họng anh, bất kể nỗ lực thế nào anh cũng không nuốt xuống được. Anh không thể hạ nhiệt sự căng thẳng nơi ngực anh. “Lẽ ra tôi nên bắt cô ấy nghe tôi,” anh rầm rì. “Tôi đã cố bảo cô ấy ở lại đồn cảnh sát qua đêm, nhưng cô ấy quá tin tưởng vào hệ thống bảo mật chết dẫm đó.”

Syd đang nhìn anh chăm chú với cùng lòng thương cảm trong đôi mắt cô. Anh biết rằng nếu cô chạm vào anh, anh sẽ đánh mất mình. Nếu cô chạm vào anh, mọi thứ anh đã gắng hết sức giữ lại bên trong sẽ bung ra, tất cả tội lỗi, tức giận và nỗi kinh hoàng – Chúa ơi, anh đã quá sợ hãi. Nó sẽ thoát ra, như dòng nước tràn qua con đập.

Anh bước lui khỏi cô. “Tôi không muốn cô làm thế nữa. Vụ nhử mồi này. Không được sau việc đã xảy ra. Không đời nào. Mọi trò nguy hiểm phải hủy bỏ ngay. Cô sẽ phải tránh xa tôi kể từ lúc này. Tôi sẽ đảm bảo Bobby ở bên cô, 24 giờ một ngày, bảy ngày trong tuần.”

Cô lại tiến tới. “Luke. Việc này chẳng có lý gì cả. Đây có thể là cách duy nhất để chúng ta bắt gã. Tôi *biết* anh muốn bắt gã.”

Anh cười, âm thanh sắc nhọn và dễ vỡ. “Câu nói hay nhất trong năm.”

“Có lẽ chúng ta nên ngủ đi một chút. Chúng ta có thể nói về chuyện này sau, khi đã có thời gian nghĩ về nó.”

“Chẳng phải nghĩ gì hết,” anh nói. “Quá nhiều thứ có thể đi sai đường. Trong thời gian chúng tôi vào đến nhà, thậm chí chỉ là sân sau, cô có thể bị giết rồi. Cô nhỏ người hơn Lucy, Syd. Nếu gã tấn công cô giống như đã làm với cô ấy – ” Giọng anh vỡ ra và anh phải hít sâu trước khi tiếp tục. “Tôi sẽ không để cô mạo hiểm đời mình như vậy. Nội ý nghĩ để cô ở một mình với gã chỉ một giây...”

Trước sự kinh hoàng tốt độ của Lucky, những giọt nước mắt anh đã gắng hết sức ngăn lại đang chan chứa nơi mắt anh, và lần này anh không thể nén chúng xuống. Lần này chúng thoát ra. Anh vội lau mạnh chúng đi, nhưng không thể ngăn chúng tới.

A, lạy Chúa, anh đang khóc. Anh đang đứng trước mặt Syd và khóc như đứa trẻ lên hai.

Tất cả xong rồi. Anh đã hoàn toàn yếu đuối.

Ngoại trừ sự thật là cô không cười. Cô không đưa cho anh một trong những cái nhìn ‘ồ, anh vừa yếu đuối vừa ngu ngốc’ mà cô quá giỏi.

Thay vì thế, cô ôm tay quanh anh và giữ anh thật chặt. “Anh khóc cũng không sao đâu,” cô khẽ nói. “Tôi sẽ không nói cho ai biết.”

Anh phải bật cười. “Ừ, nhưng cô biết.”

Cô ngược đầu nhìn anh, dịu dàng hất những lọn tóc rũ khỏi mặt anh, đôi mắt cô quá mềm mại. “Tôi đã biết rồi.”

Ngực anh thắt lại còn chặt hơn nữa. Chúa ơi, thật là đau. “Tôi sẽ chết mất nếu có chuyện gì xảy ra với cô.”

Giọng anh vỡ vụn khi anh nghĩ đến Blue, đang ở trong rừng già nơi đâu đó, được báo cho biết rằng người phụ nữ anh yêu thương hơn chính bản thân mình đang nằm trên giường bệnh, có lẽ đang hấp hối, hay có khi đã chết rồi.

Và rồi Lucky không khóc nữa. Anh đang trong tâm trạng xúc động. Anh đang nức nở theo cách anh chưa từng làm từ khi Isidro chết, bám chặt vào Syd như thể cô có khả năng cứu anh.

Đầu gối anh nhũn ra và người anh trượt xuống ngồi trên sàn bếp.

Syd vẫn đang giữ anh. Cô không nói một lời, không cố ngăn anh lại. Cô chỉ ngồi cạnh anh, khẽ khàng vuốt ve anh.

Thậm chí nếu Lucy tỉnh dậy, thậm chí nếu ngày mai cô mở mắt, cô cũng sẽ chỉ *sống sót*. Blue có thể không bao giờ trở lại và giúp cô thức giấc khỏi cơn mê. Anh có thể sẽ không bao giờ xóa được nỗi kinh hãi cô đã nếm trải ở nơi lẽ ra phải thật thiêng liêng là phòng ngủ của cô, khi cô chiến đấu để sống sót, hoàn toàn cô độc với một gã đàn ông muốn xâm phạm cô, muốn giết cô.

Trong suốt phần đời còn lại của họ, sẽ luôn luôn có nỗi khiếp hãi vọng lại trong ánh mắt cô.

Và đây là nếu cô sống sót.

Nếu cô chết...

Làm sao Blue có thể sống, thậm chí làm sao anh có thể thở khi mà trái tim anh đã bị rút khỏi lồng ngực?

Anh ấy sẽ trải qua phần đời còn lại bị ám ảnh bởi ký ức về ánh mắt Lucy chẳng? Anh ấy sẽ mãi mãi kiếm tìm nụ cười của cô trong đám đông trên phố chẳng? Hay chỉ cần phảng phất chút mùi hương cô hay dùng cũng khiến anh quay lại, tìm cô, bất chấp nhận thức quá rõ rằng cô đã đi rồi?

Lucky sẽ không bao giờ để mình rơi vào tình thế của Blue bây giờ. Anh sẽ không bao giờ kết hôn. Không bao giờ kết hôn. Đó đã là câu thần chú suốt bao năm khi anh đương đầu với ý tưởng gắn bó suốt đời, và bây giờ nó mang ý nghĩa đặc biệt.

Anh không muốn bị dính vào cảm giác sợ hãi khi yêu ai đó. Anh không muốn thế, chết tiệt!

Thế mà nhìn anh xem.

Anh đã mềm lòng như hũ thạch run rẩy thế này không đơn giản vì nỗi cảm thông cho Blue. Một phần quan trọng của thứ cảm xúc đã khiến anh nhỏ những giọt nước mắt ngổ ngẩn này chính là nỗi khiếp sợ kinh khủng đang chật căng nơi ngực và họng anh.

Ý nghĩ Syd trải qua chỉ một giây thôi với cái gã đã hành hung Lucy khiến anh phát điên. Ý nghĩ cô bị đánh đập đến nỗi hôn mê quá sức kinh hãi.

Nhưng ý nghĩ Syd rời khỏi cuộc đời anh sau khi họ bắt và kết án gã Yêu râu xanh San Felipe, mới là đáng sợ khủng khiếp.

Anh yêu cô.

Không! Chúa nhân từ, ý nghĩ đó đến từ đâu vậy? Thứ học môn quá liều chết tiệt nào đó đã giải phóng cảm xúc nơi anh và để nó bùng nổ.

Lucky hít thở sâu, run rẩy khi kéo mình ra khỏi vòng tay Syd. Anh không yêu cô. Ý tưởng đó quá điên. Mà là Lucky O'Donlon. Mà *không* yêu.

Anh lau mắt và mặt bằng tay, sau đó với lấy chiếc khăn ăn từ ngăn bếp và xì mũi. Anh thể hiện đẳng cấp đúng với cái biệt danh của mình khi ném nó ngay chóc thùng rác nơi góc phòng bằng một cú nhắm không chê vào đâu được, rồi anh ngồi dựa lưng vào tủ bếp trong dáng điệu mệt mỏi.

Không, anh không yêu cô. Anh chỉ đang rối loạn chút thôi. Và để cho an toàn, cho đến khi có thể ngủ để gột hết sự rối loạn này, anh nên thông minh mà tạo khoảng cách giữa họ.

Hiện tại dứt khoát không phải là lúc để tuân theo sức hút thể xác mãnh liệt của anh với người phụ nữ này. Chừng nào anh còn có được sự an ủi bằng cách đánh mất mình trong tình ái cao độ trước khi trôi vào giấc ngủ vô vị, anh sẽ không làm thế.

Dĩ nhiên, còn một vấn đề không-quá-nhỏ để anh chiếm lợi thế với cô.

Giả sử là cô thêm *để cho* anh chiếm lợi thế sau màn bộc lộ gã nhu nhược thảm hại hoàn toàn của anh.

Cô vẫn im lặng khi cô ngồi cạnh anh. Thậm chí anh không thể để mình liếc nhìn cô khi anh nở nụ cười hối lỗi bất thành. "Ừm. Tôi xin lỗi về chuyện vừa rồi."

Anh cảm thấy cô quay sang và quỳ trên gối, đối diện anh.

Nhưng cô không chạm vào anh. Tay cô mát lạnh trên khuôn mặt ấm nóng của anh khi cô nhẹ nhàng vuốt tóc anh khỏi trán. Lúc này anh nhìn cô – anh không thể tránh được, cô đã nghiêng người ra và mặt cô chỉ cách anh vài lông tay.

Đôi mắt cô quá ấm, anh phải nhắm mắt mình lại, sợ rằng anh lại bắt đầu khóc nữa.

Và với đôi mắt đang nhắm nghiền, anh không trông thấy cô cúi người thấp hơn. Nhưng chắc chắn cô đã làm vậy, bởi vì cô đang hôn anh.

Cô hôn anh.

Đây là trong bếp nhà anh, không ai đang ngó họ, không ai có thể thấy họ.

Đó là nụ hôn ngọt ngào, nụ hôn dịu nhẹ, môi cô khẽ kháng như cọng lông tơ trên môi anh. Nó khiến đầu gối anh yếu ớt hơn nữa, khiến anh thấy mừng vì đã ngồi xuống.

Cô hôn anh lần nữa, và lần này anh sẵn sàng cho cô. Lần này anh cũng hôn cô, bắt giữ miệng cô bằng miệng anh, thận trọng để thật nhẹ nhàng, đầu lưỡi anh nếm thấy vị mặn nước mắt của chính anh trên bờ môi cô.

Anh nghe tiếng cô thở dồn và anh lại hôn cô, lần này lâu hơn, nồng nàn hơn. Cô mở miệng cho anh, chậm rãi và thanh nhã gập lưỡi anh, và Lucky chẳng còn quan tâm đến gì nữa. Những gì anh đang cố gắng thuyết phục mình để giữ khoảng cách giữa họ đã bị ném ra ngoài cửa sổ.

Vứt sự rối loạn của anh xuống địa ngục cho rồi. Anh thích rối loạn. Anh *yêu* rối loạn. Nếu đây là rối loạn thì quỷ tha ma bắt nhà nó, anh sẽ rối loạn hơn.

Anh với lấy cô và cô trượt vào vòng tay anh, những ngón tay cô đan trong tóc anh, trên cổ anh, trên lưng anh, cơ thể cô quá mềm mại, bầu ngực cô quá mịn màng ép sát vào anh.

Anh đã hôn cô lúc trước, nhưng chưa bao giờ như vậy. Chưa bao giờ thực như vậy. Nó chưa bao giờ hứa hẹn, chưa bao giờ thấp thoáng thiên đường trần gian gần đến nhức nhối như thế này.

Anh hôn cô hết lần này đến lần khác, chậm rãi, từ từ để bản thân mình lạc lối nơi khuôn miệng ngọt ngào êm ái của cô, cố ý kéo dài thời gian, cố ý không ép buộc cô bất cứ điều gì.

Hôn là chưa đủ. Anh muốn cô, cố nhiên rồi, nhưng kể cả nếu họ dành bốn giờ tiếp theo chỉ để hôn cũng đã đủ tốt rồi. Hôn cô trong bốn giờ sẽ không phải là chiếm lợi thế, phải không?

Nhưng Syd là người đẩy họ qua giới hạn.

Cô ngồi lên lòng anh, giang chân ôm lấy anh. Cô bắt đầu cởi cúc áo anh. Cô hôn anh đầy sở hữu – những nụ hôn nồng nàn đói khát đã thổi bay anh và khiến anh đổ nhào cùng cô xuống một nơi hỗn loạn, đam mê và không thở nổi. Nơi mà toàn bộ thế giới biến mất, nơi không gì tồn tại ngoài sự mềm mại trong mắt cô, sự ấm áp trên cơ thể cô.

Cô vừa đẩy áo anh tụt khỏi vai vừa hôn anh.

Anh với tay mở nút chiếc áo sơ mi Hawaii của cô – chiếc áo của anh – và hoàn toàn chệch hướng bởi thân thể êm ái của cô dưới làn lụa, bởi cái cách bầu ngực cô vừa vận hoàn hảo trong tay anh, bởi đầu vú căng cứng vì khao khát của cô.

Cô tiến sát vào anh hơn, ấn vùng nhiệt giữa hai chân cô vào nơi khuấy động của anh, gần như khiến anh muốn bật khóc lần nữa.

Cô muốn anh kinh khủng như anh muốn cô.

Và lúc này cô vẫn đang hôn anh dữ dội, những nụ hôn đánh cướp hơi thở anh từ buồng phổi, làm trái tim anh nện ầm ầm trong ngực.

Anh từ bỏ nỗ lực cởi khóa váy cô và giật nó lên, qua đầu cô.

Cô cởi dây buộc áo ngực, và rồi bộ ngực trần đã nằm trong tay anh, trong miệng anh. Anh hôn cô, nếm cô, kéo đầu lại để nhìn cô. Nhỏ nhưng hoàn hảo, cô chắc chắn là người phụ nữ thanh tú nhất anh từng thấy. Bờ vai cô quá mượt, quá mảnh dẻ. Xương đòn và bờ dốc cổ như một tác phẩm nghệ thuật. Và ngực cô... cô nghĩ cái quái gì mà lại phủ nó suốt như thế?

Anh kéo cô sát lại và hôn cô tiếp, tay anh ôm lấy làn da mịn màng đến khó tin, ngực cô mát rượi bên ngực anh.

Cô thò tay giữa họ đến thắt lưng anh. Nó không dễ mở, nhưng cô đã cởi nó ra và kéo khóa trong một khoảng thời gian đáng kinh ngạc.

Tay Lucky dò dẫm trên khuy quần cô, và cô vùng khỏi anh để hất xăng đan ra và đẩy quần xuống. Anh cũng làm y hệt.

“Anh để bao cao su ở đâu?” cô hỏi, giọng khàn đục.

“Nhà tắm. Trong tủ thuốc.”

Vì lẽ gì đó cô ngạc nhiên. “Thật à?” cô nói. “Không phải trên nóc bàn ngủ, ngay cạnh chiếc giường nước của anh sao?”

Anh bật cười. “Anh ghét phải làm em vỡ mộng, nhưng anh không có giường nước.”

“Không cả đèn lava trang trí à?”

(meo: đèn lava – một loại đèn hình dáng khá lạ dùng để trang trí hơn là để chiếu sáng)

Anh lắc đầu, nhăn nhó cười với cô như một kẻ dớ dẩn. “Không cả đèn cực tím luôn. Cho xin lỗi vậy. Với cái tổ của một gã độc thân, cái đó dứt khoát không có.”

Cô sai bước đi. “Em cho rằng không có giường nước thì tốt hơn là không có bao cao su.” Cô đã trần trụi và đẹp vô cùng khi cô đứng đó, nhìn xuống anh. “Với ý tưởng hấp dẫn là ở ngay đây trên sàn bếp, anh có cho rằng nếu em vào phòng ngủ của anh sau khi đi qua nhà tắm, em có thể thuyết phục anh đi theo em không?”

Phòng ngủ. Phòng ngủ đột nhiên khiến tất cả chuyện này trở nên quá thực. Lucky cần phải hỏi. “Syd, em có chắc...?”

Cô ném cho anh cái nhìn ‘tôi không tin nổi anh’. “Em đang đứng đây không một mảnh vải che thân, Luke, và muốn kiểm tra bao cao su từ phòng tắm để hai chúng ta có thể có tình dục dữ dội. Nếu đây không phải là một lời đồng ý dứt khoát, em không biết nó là cái gì.”

“Tình dục dữ dội,” anh lặp lại, miệng đột ngột khô khốc.

“Tình dục dữ dội, mù mẫm, hoang dại, đam mê, điên cuồng, ngọt ngào, thanh thoát, mê ly, ướt đầm, cháy da, dâm dăng, cực khoái, vỡ tim.” Cô tặng anh nụ cười ngây thơ. “Anh hiểu chưa?”

Lucky chỉ có thể gật đầu đồng ý. Thanh quản anh đã kẹt ngóm rồi. Nhưng chân anh vẫn hoạt động.

Bằng cách nào đó cô đã đẩy được anh vào phòng ngủ. Cô liệng bao cao su lên bàn và quỳ xuống giường, ánh mắt cô quét trên thân thể hầu như trần truồng của anh. Cô ngó kỹ vào chiếc quần nhỏ. “Anh định cứ mặc thế à?”

“Anh không muốn làm em sợ,” anh nói một cách bình thường nhất.

Cô cười, đúng như anh hi vọng.

“Lại đây,” cô nói.

Anh làm theo, và cô hôn anh khi cô kéo anh lên giường cùng với cô.

Cảm giác về cơ thể trơn láng của cô bên dưới anh, cảm giác cặp chân ướt như lụa bện chặt vào anh là những thứ anh đã mừng tượng bao lần. Lucky đã ngủ với nhiều phụ nữ và thấy rằng tượng tượng bao giờ cũng hơn thực tế. Nhưng điều đó không đúng với Syd. Trong những hình dung của mình, anh thậm chí chưa từng nghĩ đến cảm nhận tuyệt vời có thể có khi cô nằm cùng anh như thế này, bởi vì nó vượt xa quá đối sự thỏa mãn thể xác thông thường.

Anh yêu cái cách đôi mắt cô sáng lên, cái cách cô mỉm cười với anh như thể làm tình cùng anh là điều vui nhất cô từng có trong đời.

Anh lướt bàn tay từ lưng cô xuống đường cong phía dưới. Cô là của anh, tất cả, và anh bật cười khi anh chạm vào cô. Anh không thể cảm thấy đủ nếu chỉ chạm vào cô.

Anh tách hai chân cô ra bằng sức ép nhẹ nhàng nơi đùi anh, và khi anh hôn cô, anh đưa tay từ bầu ngực tới bụng cô và rồi thấp hơn, khum lấy và ve vuốt thật khẽ trước tiên. Cô quá trơn, quá

nóng, thật là mê hoặc. Cô mở mình cho anh, nâng hông lên và đẩy những ngón tay anh khám phá sâu hơn bên trong cô.

“Em nghĩ đến giờ hoàng đạo để anh bỏ quần đùi rồi đấy,” cô thở hổn hển, giật mạnh cạp quần anh.

Anh giúp cô lột bỏ nó, và cô thở dài tán đồng. Anh nhắm mắt khi tay cô đóng lại quanh anh.

“Anh đoán em không dễ bị dọa,” anh thì thầm.

“Em đã kinh hãi rồi,” cô nói, hạ đầu xuống và hôn anh.

Miệng cô ấm nóng, ướt át và quá mềm, và sự dễ chịu tuyệt đối khiến hàng chòm pháo hoa đầy màu sắc nổ bùng sau đôi mắt nhắm nghiền của anh.

Và rồi Lucky không thể chờ được. Anh kéo cô xuống bên dưới, rồi nâng mình vào giữa hai chân cô, cơ thể anh run run vì quá sốt sắng dành cho cô.

Bao cao su. Trời ạ, anh suýt quên bég. Anh với lấy nó trên mặt bàn, nơi cô đã để ban nãy, rồi xé bao khi anh lăn khỏi cô và mau lẹ đeo vào.

Nhưng anh không có cơ hội lăn trở lại lên người cô, bởi vì Syd đã cưỡi lên anh. Bằng một chuyển động trơn tuột, cô khiến anh chìm sâu trong thân thể cô.

Nếu tim anh có vấn đề thì hẳn anh đã chết ngắc rồi.

May mắn làm sao, tim anh vẫn an lành bất chấp thực tế là nó đang đập tới bốn trăm nhịp một phút.

Điên cuồng, cô đã nói. Đam mê. Ngọt ngào...

Lucky không thể nói đâu là nơi anh kết thúc và Syd bắt đầu. Họ di chuyển cùng nhau, đồng bộ hoàn hảo trong nhịp điệu của những nụ hôn, những đụng chạm, những nhịp thở.

Thanh thoát, hoang dại, mãnh liệt...

Anh lăn cả hai người họ để anh nằm bên trên, để anh có thể kiểm soát chuyển động của họ. Anh di chuyển nhanh hơn, mạnh hơn và cô thích tất cả chúng, cơ thể cô mềm dẻo để sát vào anh, để làm anh còn chìm sâu hơn nữa trong cô, những nụ hôn của cô tiếp nhiệt cho ngọn lửa nơi anh.

Anh trơn láng bởi mồ hôi, thân thể cô dính khít vào anh khi họ xoay tròn lần nữa, đưa Syd trở lại phía trên. Cô đẩy mình lên khi cô cưỡi lên anh, bầu ngực cô lấp lánh hơi ẩm, mái tóc ướt mồ hôi bám chặt vào gương mặt khi cô giật đầu lại và cười.

Cô trông xuống anh. “Chỉ là em thấy thế, hay chuyện này quá đối tuyệt vời?”

“Tuyệt,” anh xoay xở nói được. “Quá tuyệt...”

Cô đang mỉm cười với anh, anh với tay lên sờ vào cô, vào mặt cô, cổ và khuôn ngực cô và rồi anh cảm thấy sự giải phóng nơi cô bắt đầu. Cô khóa chặt ánh mắt anh, thở ra tên anh trong tiếng nức nở nghèn nghẹt, không nghi ngờ gì, đó là âm thanh gọi tình nhất anh từng nghe thấy trong đời.

Anh kéo cô xuống và hôn cô khi đỉnh điểm của anh rung chuyển qua toàn bộ cơ thể.

Đây là vỡ tim. Đây là mụ mẫm. Đây là mê ly và cực khoái.

Nhưng nó không phải là tình dục.

Nó là ân ái, bởi vì, khốn kiếp, anh yêu cô mất rồi.

“Chẳng có gì thay đổi hết,” Luke nói trong khi vạch những vòng tròn quanh rốn cô, anh thả đầu lên một cánh tay dựng thẳng khi cùng Syd nằm giữa đồng khăn trải giường nhàu nát.

Họ đã ngủ khoảng năm giờ, và vầng dương đã lên cao trên vòm trời. Luke gọi tới bệnh viện – cũng không có gì khác với tình trạng của Lucy.

“Anh thực lòng không muốn tiếp tục dùng em làm mồi nhử,” anh tiếp. “Nói thật là anh nghĩ mình không thể làm được đâu, Syd.”

Tóc anh rối một cách duyên dáng, và lần đầu tiên kể từ khi họ gặp gỡ, anh cần phải cạo râu. Quả là rất đáng ngạc nhiên, nhưng không hẳn ngoài dự đoán – thậm chí râu anh cũng vàng.

Cô sờ cằm anh, lướt ngón tay qua bờ môi siêu phàm của anh. “Vậy chúng ta sẽ làm gì?”

“Giả vờ chia tay.”

“Giả vờ á?” cô hỏi, cầu mong anh sẽ không thể nhận ra trái tim cô đang chẹn ngang họng. Cô không thể nhìn anh được.

“Anh không muốn chuyện này,” anh bảo cô. “Nhưng anh cần giữ em toàn.”

Đây là một cái cớ. Hẳn rồi. Bởi như anh nói, không gì thật sự thay đổi. Chia tay với anh sẽ không khiến cô an toàn hơn chút nào.

“Coi này,” cô nói, lui khỏi anh và che mình lại bằng đũa trải giường. Cô cố gắng khó khăn để giọng mình nhẹ nhàng. “Em nghĩ rằng thực quá rõ là không ai trong hai ta mong chờ chuyện này xảy ra. Chúng ta đã có một ngày khó khăn và mọi thứ chỉ tuột khỏi tay và – ”

Luke cười không tin được. “Có thật đấy là điều em nghĩ về chuyện này? Mọi thứ tuột khỏi tay?”

Syd kiên quyết ép mình gặp ánh mắt anh. “Không phải à?”

“Không,” anh nói thẳng thừng. “Và cũng như cái vụ không ai trong hai ta mong đợi chuyện này, ha, *anh* chắc như bấp là anh có mong. Anh đã lên kế hoạch cho nó. Anh đã tính toán. Anh đã *muốn* nó.” Anh hôn lên bờ môi cứng đờ của cô. “Anh đã muốn em. Anh vẫn muốn em. Nhưng hơn thế, anh muốn em an toàn.”

Syd choáng váng. “Anh đã lên kế hoạch...”

“Anh đã sẵn sàng cho em hàng tuần rồi, bánh ngọt ạ.”

“Chúng ta mới chỉ biết nhau vài tuần mà.”

“Chính xác.”

Syd đang nhìn thẳng vào mắt anh, và cô tin anh. Chúa ơi, cô thật sự tin anh. *Anh đã sẵn sàng cho em hàng tuần rồi...* Cô không có manh mối nào. Ngoại trừ những lần anh hôn cô. Chơi trò giả làm bạn gái, anh đã gọi nó thế. Những nụ hôn ấy dường như quá thật.

“Em đã nghĩ anh đang lên vài lý do lý tưởng ngớ ngẩn để chia tay vì anh không muốn em lén phéng quanh anh,” cô thừa nhận. “Em đã nghĩ...”

Anh biết cô nghĩ gì. “Rằng đây chỉ là chuyện tình một đêm?” Anh buông mình trở lại gối, tròng tròng ngó trần nhà. “Em thật lòng nghĩ anh sẽ làm điều đó với em? Sau khi em kể cho anh về... gã cầu thủ bóng bầu dục, kẻ sẽ không được nêu tên nữa bởi chỉ cần nhắc tên hắn cũng khiến anh tức điên?”

“À...”

Anh nâng đầu nhìn cô, đôi mắt thành linh sắc lẹm.

“*Em* đã có ý muốn đây chỉ là chuyện tình một đêm?”

“Em đã không nghĩ rằng nó có thể thực sự diễn ra,” cô nói với anh chân thành. “Ý em là cho

tới khi nó diễn ra, và rồi..." Cô không biết phải nói gì. "Chắc chắn chúng ta không nên làm điều này, vì thực tình nó sẽ làm rối loạn tình bạn của chúng ta. Anh biết không, em thật lòng thích anh, Luke. Như một người bạn..."

Trời đất thánh thần ơi, cô có thể nói năng ngốc nghếch hơn không nhỉ? Và cô cũng đang dối trá nữa, quên đi một thực tế to đùng. Phải, cô thật lòng thích anh như một người bạn, nhưng cô cũng yêu anh như một người tình nữa.

Yêu.

Y-Ê-U.

Nó là kiểu: đây này, cầm lấy tim tôi rồi bóp nát nó thành ngàn mảnh nhỏ. Nó là kiểu: đây này, cầm lấy tim tôi rồi bỏ tôi lại đây, chảy máu đến chết trong thương cảm khi anh đến với những thứ to lớn hơn và tốt đẹp hơn. Nó là kiểu: đây này, cầm lấy tim tôi kể cả nếu anh không thật lòng muốn nó.

Ngủ ngốc quá, thật sự. *Cô* quá ngủ ngốc. Cô đã nhận ra điều đó khi ân ái với anh. Cái thực tế là cô *đang* quan hệ với anh chàng này chính là dấu hiệu chết chóc chỉ ra rằng cô đã phải lòng anh ngay từ đầu. Nhưng mà không, cô đã quá ngớ ngẩn để nhận ra những cảm xúc ầm cúng cô cảm thấy mỗi lần trông thấy Luke còn xa hơn tình bạn thông thường.

Cô đã để mình ngã lòng vì một chàng búp bê Ken. Ngoại trừ việc Luke không thật là nhựa. Anh có thực, và anh hoàn hảo. À, không hoàn hảo một cách *hoàn hảo*, nhưng hoàn hảo đối với cô. Hoàn hảo nếu không kể đến thực tế là anh không nghiêm túc – anh đã cảnh báo như thế với cô – và rằng những cô nàng bạn gái bình thường của anh có vòng ngực lúc mười hai tuổi còn lớn hơn Syd bây giờ.

Hoàn hảo nếu không kể đến sự thực là, nếu cô để mặc anh, anh sẽ bóp nát tim cô thành ngàn mảnh nhỏ. Không hề cố tình. Nhưng không cần cố tình để khiến người ta thương tổn.

"Anh cũng thích em," anh nói khe khẽ. "Nhưng hơn một người bạn. *Hơn* nhiều."

Khi anh nói điều đó, trong tư thế nằm trên giường, trần truồng và lộng lẫy, với ánh mắt xanh thẳm, mái tóc vàng cùng làn da rám nắng, nó giống như đang chơi trò Hẹn hò Bí mật của chị gái cô và mở cánh cửa để thấy bức tranh hoàn mỹ của chàng Tuyệt Hảo trẻ trung, vàng hoe, hoàn thiện trong bộ lễ phục. Nó giống như tìm thấy phiếu 'miễn phí một năm' trong gói kẹo M&M của cô. Nó giống như sống trong một bộ phim Hollywood hoàn hảo, kiểu hài lãng mạn luôn kết thúc với hai nửa giới tính trong vòng tay nhau, khóa vào nhau bằng một nụ hôn. Kiểu hài lãng mạn luôn kết thúc trước khi ly dị hai năm sau đó.

Ly dị. Lay Chúa, cô đang nghĩ gì vậy? Cứ làm như Luke hỏi cưới cô ấy. Có một con đường dài, rất dài giữa 'em yêu, anh thích em hơn một người bạn' và 'em sẽ lấy anh chứ?'

Syd hắng giọng. "Sẽ không khác biệt gì nếu chúng ta giả vờ chia tay," cô nói, "vì gã này cũng theo đuổi những cô bạn gái cũ nữa, nhớ không? Hẳn không kén cá chọn canh đâu. Em sẽ không được an toàn hơn."

"Có chứ nếu em rời thành phố," anh tranh cãi.

Cô điếng người. "Anh muốn em rời thành phố à?"

"Ừ." Anh nói nghiêm nghị.

"Không đâu. Không đời nào. Dứt khoát không." Cô không ngồi yên nữa, cô nhảy khỏi giường. "Em là thành viên của lực lượng đặc nhiệm, nhớ chứ hả?"

Cô đang đứng đó không manh áo, trừng trừng nhìn anh, và cô tóm lấy khăn trải giường rồi quấn quanh mình.

Luke ráng không mỉm cười. "Anh không biết đâu nhé," anh nói, "tranh cãi với anh sẽ hiệu quả hơn nếu không có cái khăn trải."

"Đừng thay đổi chủ đề, vì em sẽ không đi đâu."

"Syd, bé cưng, anh vẫn đang cố gắng nghĩ cách khác để thực hiện và –"

"Sao anh dám '*bé cưng*' với tôi!Ồ, ngủ với anh chàng một lần, và anh ta nghĩ mình có quyền

bảo bạn làm gì chứ! Ngủ với anh chàng một lần, và bỗng nhiên bạn ở Thành phố Bề trên! Em sẽ không rời thành phố, *Luke, bé yêu*, thế nên quên đi!”

“Được rồi!” Cơn giận của anh cũng bùng lên, và anh chúi mình về phía trước, cơ vai căng lại khi đẩy mình dậy. “Tuyệt. Anh sẽ quên chuyện ấy. Anh sẽ quên cái sự thực là ý nghĩ em nằm trên giường viện trong cơn hôn mê như Lucy khiến anh *điên tiết!*”

Anh nghiêm túc. Anh thật lòng lo lắng hết sức cho cô. Khi Syd nhìn thẳng vào mắt anh, nổi tức giận của cô ngay tức thì xẹp lép. Cô ngồi xuống cạnh giường, mong mình có thể thỏa hiệp, dù biết rằng đây là một trận đấu cô phải thắng.

“Em xin lỗi,” cô nói, với tay về phía anh. “Nhưng em không thể đi, Luke. Chuyện này quá quan trọng với em.”

“Thật là nó đáng để em mạo hiểm đời mình sao?”

Cô sờ vào tóc anh, vai anh, dò dẫm theo những bắp cơ vạm vỡ hiển hiện trên cánh tay anh. “Chính ra anh mới là người nên nói về chuyện mạo hiểm đời mình và công việc đó có đáng hay không.”

“Anh được đào tạo,” anh nói. “Em thì không. Em là nhà báo.”

Cô gặp anh mắt anh. “Và nếu em không bao giờ viết điều gì em cho là quan trọng thì sao? Nếu em luôn luôn muốn giữ an toàn? Em có thể rất an toàn, anh biết không, và ngồi viết trên lưng hộp ngũ cốc. Thực tình anh nghĩ rằng em nên làm những điều ấy cho cuộc đời mình à?”

Quả là khó, nhưng anh lắc đầu.

“Em có cơ hội cực lớn ở đây,” cô bảo. “Vị trí biên tập viên và cây viết chủ chốt em vô cùng mong muốn ở một tạp chí em thật sự rất, *rất ngưỡng mộ*. Tạp chí *Suy tưởng*.”

“Anh chưa từng nghe nói đến nó,” Luke thừa nhận.

“Nó nhắm vào độc giả nữ trẻ tuổi,” Syd nói, “kiểu người xào xáo trong tất cả mớ tạp chí thời trang, những thứ bảo anh rằng anh cần làm cho mình trở nên xinh đẹp và mảnh mai nếu muốn chiếm được trái tim của Ngài Tuyệt Hảo – và cũng gửi cho anh tin nhắn là anh sẽ chẳng đời nào xinh đẹp và mảnh mai đủ đâu.”

“Đây là ước mơ của em sao?” anh hỏi. “Viết cho tạp chí đó?”

“*Ước mơ* của em là viết sách. Em mong muốn có thể trang trải cho một hai năm trống để thử viết tiểu thuyết,” cô chia sẻ. “Nhưng với tốc độ tiết kiệm của em hiện nay thì em sẽ lên chín mươi trước khi đạt được nó. Hoặc là em phải trúng số hoặc phải tìm người đỡ đầu. Và tỷ lệ để cả hai điều đó diễn ra là bốn tỷ ăn một. Việc ở *Suy tưởng* là điều tốt nhất tiếp theo.” Chẳng biết thế nào họ đã lạc khỏi chủ đề. “Chuyện này,” Syd nói, lái họ về đúng đường, “sẽ giúp em có được công việc ấy khi em viết nó ra. Nhưng đây chỉ là một phần nguyên nhân em không muốn đi, luke. Anh cần phải hiểu – phần kia hết sức mang tính cá nhân. Phần kia tới từ nhận thức rằng em có thể giúp tóm gã. *Em có thể giúp!*”

“Em đã giúp rồi,” anh bảo.

“Nếu em đi, anh sẽ trở lại điểm xuất phát. Anh sẽ phải bắt đầu từ mớ bòng bong. Thiết lập một quan hệ mới – với ai hả Luke? Một nữ cảnh sát à? Anh không nghĩ thế trông hết sức đáng nghi sao? Anh không nghĩ gã sẽ chú ý mấy chuyện như thế hả? Một kẻ chắc chắn bám theo nạn nhân của hắn vài ngày, tìm hiểu những khuôn mẫu, nắm được thời gian biểu của họ, nhìn ngó qua lại vài lần khi cô ấy ở một mình...?”

Cô đã thuyết phục được anh, cô biết thế, khi anh thả đầu lại giường, đặt cánh tay qua tầm mắt và chửi thề.

“Dẫu sao chắn chắn gã cũng quá thông minh, quá nghi ngờ để đến gần em,” cô bảo anh.

Anh bỏ tay ra và nhìn cô. “Em không tin điều đó hơn chính anh đâu.” Anh với tới cô, kéo cô lại gần, ôm cô thật chặt. “Hứa với anh là em sẽ không đi đâu một mình. Hứa với anh em sẽ luôn đảm bảo có người trong đội để mắt đến em.”

“Em hứa,” Syd nói.

“Anh đang nói về mấy việc như là chạy xuống cửa hàng phục vụ đêm để mua sữa. Không được làm thế cho tới khi chúng ta tóm gã, em hiểu chưa? Hoặc anh ở đây ngay cạnh em, hoặc Bobby thở bên cổ em.”

“Em biết rồi,” Syd nói. “Mặc dù cá nhân mà nói, em thích *anh* thở bên cổ em hơn.”

“Cái đó dứt khoát thu xếp được.” Anh hôn cô, dữ dội. “Em sẽ an toàn. Anh sẽ đảm bảo *tuyệt đối* về việc đó.”

Anh lại hôn cô – trên cổ, ngực và bụng cô rồi dịch chuyển thấp hơn, hơi thở anh nóng rực trên da cô. Anh không thở bên cổ mình, nhưng Syd chẳng hơi đâu mà nói. Cô tin là anh biết rồi.

Cô nhắm mắt, đắm chìm trong dòng lũ ào ạt của sự dễ chịu đang tràn qua cô, bao phủ cô, xuyên thấu cô. Dễ chịu và đầy cảm xúc – thứ cảm xúc mãnh liệt, dữ dội, *sâu sắc* đang bao quanh cô hoàn toàn và khiến cô cảm thấy như mình đang chết đuối.

Tất cả những điều Luke O'Donlon có thể khiến cô cảm thấy đều vượt quá tầm với của cô.

***

Những tiếng cười vang lên từ phòng bệnh của Lucy McCoy.

Hi vọng căng tràn trong Lucky khi anh chạy, đẩy cửa phòng và...

Anh khựng lại đột ngột, và Syd đang ở ngay sau lưng, đâm sầm vào anh.

Lucy vẫn nằm vô tri trên giường, hô hấp qua máy thở.

Nhưng xung quanh cô là những người bạn. Căn phòng đầy phụ nữ. Veronica Catalanotto ngồi trên giường Lucy và nắm tay cô ấy. Mia Francisco ngồi gần đó, sử dụng cái bụng tròn khổng lồ của mình làm bàn đặt chiếc bát đựng rau tươi, hai chân cô để trên một chiếc ghế khác. Melody Jones, vợ Cowboy, tại vị trên bậu cửa sổ, đôi bàn chân để trần, ngay cạnh vợ Mitch Shaw, Becca, người đang cầm đôi ủng của Melody. Từ cách ngồi của họ có thể cho thấy họ là bạn thân. Cả hai trông như thể thoát ra từ một video nhạc đồng quê hết sức lạnh mạnh vậy.

Melody vẫy tay với anh. “Hãy, Lucky. Em chỉ vừa mới kể cho Wes là chị gái em, Brittany, cùng đến đây với em. Chị ấy cùng Andy, cháu em, đang trông chừng tụi nhỏ, để Ronnie và em có thể ở đây. Em chỉ đang gợi ý là trong khi Brittany đang ở đây thì chúng ta có thể thử mai mối chị ấy cho Wes-ley.”

Lucky nhận ra Wes Skelly cũng đang ở đó, ngồi trên sàn cạnh giường Lucy, ngay bên Nell Hawken, vợ Crash. Cả hai người dựa lưng vào tường.

Wes đảo mắt. “Sao luôn là tôi?” anh phàn nàn. “Sao phụ nữ các cô không thử tra tấn Bobby?”

“Thử á?” Bobby mặt trơ như đá. Anh cũng ở đấy, ngồi bắt chéo chân phía trước Tasha, cô bé đang tết mái tóc đen dài của anh thành hàng tá bím nhiều kích cỡ.

Có nhiều tiếng cười hơn, và Veronica cúi người qua Lucy, như thể hi vọng điều gì đó. Một nụ cười. Một cử động. Một thay đổi. Cô nhìn lên, bắt gặp Lucky đang nhìn và lắc đầu. Không gì hết. Sự căng thẳng nằm ngay bên dưới vẻ bề ngoài trên khuôn mặt tất cả họ, biểu hiện qua khóe miệng chặt căng của cô.

Nhưng cô ráng cười. “Này, Lucy, Lucky đang ở đây với Syd đấy.” Cô nhìn quanh phòng. “Ai chưa gặp Sydney Jameson nhỉ? Chuẩn bị tinh thần đi các quý cô, đừng ngất nhé, tôi biết tất cả chúng ta nghĩ rằng việc này sẽ chẳng đời nào diễn ra, nhưng Luke của bọn mình cuối cùng đã bị mê hoặc rồi. Syd đang sống cùng anh ấy.”

Âm thanh của những người phụ nữ phát ra cùng lúc khi màn giới thiệu và chúc mừng được tiến hành – theo cùng những cái ôm hôn – lẽ ra cũng đủ để người chết tỉnh dậy, nhưng Lucy vẫn không cử động.

Syd ngượng ngập. Lucky gặp ánh mắt cô, và anh biết chính xác cô đang nghĩ gì. Việc sống cùng nhau là không thật. Đây là một phần của trò bạn gái. Bất chấp thực tế là quan hệ của họ đã trở nên gần gũi, anh chưa từng hỏi cô có muốn chuyển đến với anh không.

Và cô chưa từng chấp thuận.

Anh ráng hình dung việc hỏi một điều như thế. Một người đàn ông làm thế bằng cách nào? Đây không phải là lời cầu hôn, nên không cần phải quỳ gối, phải không nhỉ? Bạn sẽ làm thế một cách bình thường chứ? Khi đang ăn tối? Hay là qua bữa sáng? “Này em yêu, nhân tiện... bỗng dưng anh nghĩ rằng nếu em lúc nào cũng ở đây...”

Có vẻ không lãng mạn lắm, còn dễ chịu hơn nhiều một lời tuyên bố.

PJ Becker thò đầu qua cửa. “O’Donlon. Thật hay là anh tiếp đãi chúng tôi sự hiện diện của mình. Đã ai trong đây sit-rep cho anh ấy chưa?”

“Báo cáo tình hình,” Tasha bảo Syd. “Họ dùng mật hiệu, nhưng đừng lo ạ. Cô sẽ học được nó ngay lập tức.” (*meo: sit-rep, nguyên văn là situation report*)

“Ừm, tôi đã được biết Melody tính mai mỗi Wes với chị cô ấy,” Lucky nói với PJ, “nhưng tôi nghi ngờ đây là ý cô lắm.”

“Mitch đã đi đêm qua,” Becca, vợ Mitch nói nhẹ nhàng. “Ngay khi Đô đốc Robinson gọi. Anh ấy sẽ đi tìm và đưa Blue về, nhưng chắc chắn phải mất thời gian.”

“Bọn em đã quyết định sẽ thay phiên ngồi với Lucy,” Veronica báo cáo. “Luôn luôn có một người ở bên cạnh cho đến khi Blue quay về. Bọn em đã lên lịch rồi.”

“Bác sĩ nói việc chúng ta chuyện trò và nắm tay cô ấy sẽ rất tốt – cố gắng tạo tiếp xúc,” Nell Hawken, vợ Crash, xinh đẹp, mảnh dẻ với mái tóc vàng, thêm vào. “Bọn em nghĩ tất cả sẽ cùng nhau cố gắng để làm thế này – vào lúc đầu giờ tối, ngay trước giờ cơm chiều. Chúng em sẽ tổ chức tiệc tùng nho nhỏ, kể chuyện và nói năng – biết đâu Lucy sẽ muốn tỉnh dậy và tham gia cùng.”

“Chùng nào chưa được,” Mia nói, “bọn em sẽ kiên nhẫn. Bác sĩ nói biện pháp họ đã làm để giảm bớt áp lực từ vết thương dưới màng cứng đã khiến vết phồng bọt đi đáng kể. Đây là tín hiệu tốt.”

Thật là lạ, Lucky đang đứng trong căn phòng đầy những phụ nữ xinh đẹp – vợ mấy người bạn thân nhất của anh trên đời. Trước kia anh đã từng nhào vô họ, và anh chưa từng hẹn hò với ai – kể cả Hoa hậu Georgia nổi tiếng – mà lại không so sánh với họ để tìm thấy thiếu sót.

Cho đến bây giờ.

Cho đến Syd, với mái tóc sẫm mượt mà cùng gương mặt hình tim. Hôm nay anh bảo cô mặc một chiếc áo khác của anh – chiếc bị mất hai khuy trên cùng, và khe viền giữa mở ra, bộc lộ bờ cổ lẫn vùng xương đòn mảnh dẻ khó tin của cô.

Nhưng thực tế không phải thân thể cô là thứ anh xếp vào cùng nhóm những phụ nữ anh hâm mộ. Đó là tính hài hước, sự hóm hỉnh sắc bén và tài năng của cô – tất cả sáng bừng qua nụ cười tuyệt vời lẫn đôi mắt nâu đáng kinh ngạc.

Ngang qua phòng, Melody Jones trượt xuống từ bậc cửa sổ, nhét chân vào đôi giày đế mềm. “Tốt hơn tôi nên về đã. Tyler chắc là đã khiến chị tôi phát điên rồi.” Cô nhìn Veronica. “Cứ từ từ mà qua nhé Ron. Frankie sẽ ổn. Thực ra thằng bé có thể nằm cả đêm trong phòng trẻ, nếu chị muốn.”

“Cảm ơn,” Veronica nói. “Thế là tốt nhất.”

Melody quay sang Becca. “Chị không cần đi nhờ chứ? Chị có xe riêng...?”

Từ phía kia phòng, Nell đứng dậy đuổi chân. “Tớ cũng phải đi. Sáng mai tớ sẽ quay lại nhé, Lucy.”

“Ê,” Lucky nói, chặn cửa. “Chờ chút. Các cô đang đi đâu?”

“Về nhà,” họ nói đồng thanh.

“Không được,” anh nói. “*Còn lâu* mới được. Tôi sẽ không để *bất cứ* ai về nhà một mình. Tất cả các cô là mục tiêu tiềm tàng. Các cô sẽ không rời khỏi đây mà không có sự bảo vệ nào.”

Melody nhìn Veronica. Veronica ngó Nell và Becca. Mia đứng dậy một cách duyên dáng – quá thực không phải kỳ công nhỏ – và tất cả mọi người quay sang nhìn cô.

“Anh ấy nói đúng,” cô nói.

Lạy Chúa, nó như cơn ác mộng phía sau vậy. Mấy người phụ nữ bọn họ tỏa về các hướng khác nhau...

Trông Melody không bị thuyết phục. “Có phải em ở nhà một mình đâu. Chị gái em cùng lũ trẻ ở đấy mà.”

“Còn *em* chắc chắn không cần được bảo vệ,” PJ tiếp.

“Nông trại của em ở *rìa ngoài* thành phố,” Becca nói. “Thật tình em không lo lắng.”

Đúng là nỗi lo. Không đời nào anh để họ nổi loạn. Lucky xù lông, sẵn sàng để họ biết tuyệt đối rõ ràng là *tất cả* họ, bao gồm cả Đặc vụ FInCOM siêu sao PJ Becker, sẽ phải theo quy tắc của anh về vấn đề bảo vệ.

Nhưng Syd đặt bàn tay lên cánh tay anh.

“*Tôi* lo lắng,” cô bảo mọi người. Cô trông xuống Lucy, nằm quá bất động và yên lặng trên giường. “Và tôi cá rằng nếu Lucy có thể nghe những gì ta đang nói, *cô ấy* cũng sẽ lo lắng.”

Cô nghiêng người qua giường. “Đây là thời điểm tuyệt hảo để thức giấc đấy, bạn thân mến,” cô tiếp tục, “bởi vì những người bạn của cô cần một khóa học cấp tốc để biết tất cả chúng ta đang chống lại gã quái vật như thế nào. Dĩ nhiên, nếu cô không phiền, tôi sẽ nói thay cô. Tôi đã thấy cái cách hấn vào cửa sổ phòng khách đã khóa kín nhà cô – cái cách hấn vượt qua hệ thống bảo mật ưa thích của cô.”

Syd nhìn lên, trông thẳng vào Melody. “Tôi đã thấy máu trên giường và trên bức tường trong phòng ngủ – máu của cô.”

Cô nhìn Becca và giọng run run. “Tôi đã thấy cửa sổ tầng hai nơi cô lao qua, mạo hiểm làm gãy cổ mình vì cú ngã, bởi vì cô biết rằng nếu hấn đặt tay quanh cổ mình lần nữa, hấn sẽ giết cô.”

Cô nhìn PJ qua những giọt nước mắt đang đọng đầy nơi mắt. Lúc này giọng cô chỉ còn là tiếng thì thầm. “Và tôi đã thấy khẩu súng cô để ngay dưới giường, nghĩ rằng nó – cùng với kỹ năng đào tạo cảnh sát sẽ khiến cô an toàn. Khẩu súng mà cô chưa từng có cơ hội sử dụng.”

Căn phòng lặng đi.

Syd quay đầu nhìn tất cả bọn họ. “Nếu các cô vẫn không lo lắng, vậy thì hãy nghĩ về chồng mình. Nghĩ về người đàn ông yêu thương các cô phải nhận cùng tin nhắn kinh khủng mà Blue McCoy sẽ nhận trong vài ngày tới, hay vài giờ tới. Nghĩ về Blue khi anh ấy hiểu rằng có thể anh ấy sẽ mất Lucy vĩnh viễn.”

“Lạy Chúa tôi,” Veronica thở dồn. “Lucy vừa siết tay mình!”

Chương 13

<translator: meomatbu>

Syd đi tới đi lui.

Và khi cô ngó đồng hồ lần nữa, nó chỉ một giờ sáu phút – mới hai phút trôi qua kể từ lần *cuối* cô nhìn nó.

Ngôi nhà của Luke quá tĩnh lặng.

Ngoại trừ một thứ, đó là âm vang tiếng tim đập của cô.

Đấy hẳn là cảm giác của chú giun khi bị treo trên cái móc câu. Hoặc cảm giác của chú chuột mắc trong bẫy rắn.

Dĩ nhiên, Luke, Bobby, Thomas, Rio và Mike đang trốn trong sân. Tất cả họ đang nhìn mọi phía căn nhà và lắng nghe qua mớ micro đã cài đặt.

“Chết tiệt,” cô nói lớn. “Tôi mong mấy cái mic này phát sóng hai chiều. Tôi có thể thực hiện một cuộc tranh luận sôi nổi nho nhỏ ngay bây giờ, các chàng trai. Chiến đấu, chạy trốn hay đầu hàng. Tôi nhận ra là còn một khả năng chúng ta chưa bàn tới – lẩn trốn. Ai sẽ *lẩn trốn*? Tôi sẽ bảo các cậu, chúng là mấy lựa chọn gay go đấy. Ngay lúc này tất cả những gì tôi có thể làm là chọn giữa Đường Rocky hay Fudge Ripple.”

Điện thoại reo vang.

Syd chửi thề. “Được rồi,” cô nói khi nó kêu tiếp. “Tôi biết rồi.” Cô đã được khuyến cáo là không nên xem TV hay nghe nhạc. Hoặc nói chuyện. Họ không thể nghe thấy những tiếng động khả nghi từ lối vào nếu cô nói. “Tốt thôi, ngài Đại úy O’Donlon. Tôi sẽ biết điều, tôi hứa đấy.”

Điện thoại ngưng ngay giữa hồi chuông thứ ba.

Và một lần nữa chỉ còn mình Syd với sự tĩnh lặng.

Vài ngày qua quả là điên khủng. Luke đã làm việc như con thoi để thiết lập một ngôi nhà an toàn cho vợ các lính SEAL đang vắng mặt. Anh cùng PJ Becker đã tổ chức những đội an ninh cùng tài xế để đưa đón họ ra vào bệnh viện hoặc bất cứ nơi nào khác. Sau bài diễn văn nho nhỏ của Syd ở viện, không ai phàn nàn nữa.

Luke cũng gây áp lực với cảnh sát và FInCOM, cố gắng để họ làm việc nhanh hơn hòng kiểm ra những người trong danh sách tình nghi đặc biệt mà Lucy đã giúp tập hợp. Cho tới lúc ấy, họ mới chỉ có được sáu người trong danh sách – hầu hết đều có chứng cứ ngoại phạm vững chắc trong phần lớn các vụ tấn công. Những người khác tình nguyện xét nghiệm ADN và kết quả là không phù hợp.

Luke cũng đã lên chương trình phỏng vấn với mấy nhà báo truyền hình, trông anh vô cùng hoành tráng trong bộ quân phục Hải quân Ken trắng bóng của mình, nói những thứ nhằm thúc

đấy – hay ít nhất cũng gây bức mình – với gã đàn ông họ đang theo đuôi. Tới bắt ta đi, tựu trung lại là thế. Hãy thử tới bắt ta xem nào.

Anh ngồi trên giường Lucy và nắm tay cô, vừa hi vọng rằng Blue sẽ sớm được tìm thấy, vừa cầu mong hết sức rằng lần siết tay duy nhất trước đó không phải chỉ là sự thất cơ – điều bác sĩ đã giải thích.

Đêm đến, anh hôn tạm biệt Syd với nỗi lo âu chân thành trong ánh mắt anh, rồi để cô lại, giả vờ tới giúp đào tạo khóa BÚDS, nhưng thực tế là luồn trở lại để canh chừng cô trong lúc cô ngồi đây, yên ắng và đơn cô – trong vai trò mỗi nhử kẻ cưỡng hiếp hàng loạt.

Tới 1 rưỡi hay 2 giờ sáng, anh sẽ quay về qua cửa trước và rồi ngã lên giường, kiệt sức hoàn toàn. Nhưng chả bao giờ quá kiệt sức đến mức không thể làm tình tha thiết với cô.

Điện thoại reo. Syd suýt nhảy lên mái nhà, rồi ngay tức khắc quở trách mình. Làm gì có chuyện tên Yêu râu xanh San Felipe lại đi gọi điện cho cô cơ chứ?

Syd liếc nhìn đồng hồ lần nữa. Lúc này là một giờ mười lăm. Chắc là Lucky. Hoặc Bobby. Hay có khi là Veronica, gọi từ bệnh viện với tin tức về Lucy.

Cầu Chúa, hãy để đó là tin tốt.

Điện thoại lại reo, và cô nhắc máy. “A lô?”

“Syd.” Giọng đàn ông trầm và xa lạ.

“Tôi xin lỗi,” cô nói nhanh. “Ai – ”

“Có Lucky ở đấy không?”

Tóc nơi lưng cô dựng đứng lên. Chúa ơi, lẽ nào là gã, gọi để biết chắc cô ở một mình?

“Không, xin lỗi.” Cô giữ giọng đều đều. “Tối nay anh ấy đi dạy. Ai đang gọi đấy?”

“Wes đây.”

Chuẩn úy Wes Skelly. Thông tin đó không khiến cô cảm thấy an tâm hơn chút nào. Thực tế nó khiến cô căng thẳng hơn. Wes – người có mùi giống hệt gã đàn ông đã tông cô trên hành lang sau khi hành hung Gina tàn nhẫn. Wes – người có cùng kiểu tóc, vóc dáng và âm giọng. Wes – người mà theo lời Bobby, đã có một năm nặng nề.

Chính xác là nặng nề đến mức nào?

Có nặng nề đến mức hoàn toàn mất kiểm soát không? Có nặng nề đến mức biến thành tên sát nhân điên loạn không?

“Chỉ một mình cô ở đấy liệu có an toàn không vậy?” Wes hỏi. Giọng anh ta nghe là lạ, rõ ràng là say xỉn.

“Tôi không biết,” cô bảo. “Anh thử nói xem.”

“Không,” anh ta nói. “Cô không an toàn đâu. Sao cô không đến ngôi nhà an toàn để ở cùng Ronnie và Melody?”

“Tôi nghĩ chắc hẳn anh biết lý do tôi không ở đây.” Trái tim Syd lại đập dồn. Cô biết Luke không tin Wes có thể là kẻ tấn công, nhưng cô không biết anh ta mảy má mà tin điều đó. Thằng thối mà nói, Wes Skelly làm cô sợ, với hình xăm dây kẽm gai và mái tóc húi cua. Bất cứ lúc nào cô trông thấy, anh ta đều hết sức lạnh lẽ, luôn luôn quan sát và hiếm khi mỉm cười.

“Sao?” anh ta nói. “Cô *muốn* một chọi một với thằng cha này à?” Anh ta cười. “Thảo nào, một phụ nữ nghĩ rằng cô nàng có thể khiến Lucky O’Donlon gấn bó dài lâu thì đúng là hơi lập dị.”

“Ê,” cô nói một cách phẫn nộ. “Tôi không đồng ý là – ”

Anh ta đột ngột treo máy, và cô chửi thề. Quá nhiều thách thức để có thể bình tĩnh, giữ hẳn trò chuyện, dù hẳn thú tội.

“Luke, Wes vừa gọi,” cô nói vào micro trong khi thả ống nghe vào điện thoại trên tường. “Anh ta tìm anh, và giọng nghe rất lạ.”

Im lặng.

Toàn bộ căn nhà im lặng.

Điện thoại không reo nữa, không có gì chuyển động, không có âm thanh nào phát ra.

Nếu đây là phim ảnh, Syd thầm nghĩ, máy quay sẽ chuyển cảnh ra bên ngoài nhà, tới nơi Luke, Bobby và những ứng viên SEAL đang nấu mình. Và máy quay sẽ để lộ những gương mặt bất tỉnh nhân sự cùng đám dây thừng đang trói họ - chúng sẽ ngăn không cho họ tới cứu cô khi cô cần họ.

Và cô sẽ cần họ.

Máy quay sẽ lia trở lại với một hình thể đen xì vô cùng lực lưỡng với mái tóc của Wes, bờ rộng vai của Wes, đang lén qua sân, hướng vào nhà.

Hình ảnh quá tệ. Hình ảnh quá *tệ*. Syd lúc lắc đầu, thông cổ họng. “Ừm, Luke, em hơi sợ, anh hãy gọi cho em nhé?”

Im lặng.

Điện thoại không kêu. Cô chăm chăm nhìn nó, nhưng nó *vẫn* không kêu.

“Luke, em xin lỗi, nhưng em nói thật đấy,” Syd nói. “Em chỉ cần biết là anh đang ở ngoài đó và – ”

Cô nghe thấy. Một âm thanh va đập phía đằng sau.

Chạy trốn.

Thôi thúc chạy trốn rất mãnh liệt, cô hồi hả vào phòng khách. Nhưng cửa trước cài chặt then – để bảo vệ cho chính cô – và cô không có khóa. Đêm qua cái then đã khiến cô cảm thấy an toàn. Giờ thì không. Giờ thì cô cảm thấy bị mắc bẫy.

“Tôi nghe thấy tiếng động bên ngoài, các cậu,” cô nói, cầu mong mình nhầm, và Luke vẫn đang nghe. “Phía sau. Làm ơn nghe đi.”

Cửa sổ phía trước đóng kín như bưng, và lớp kính trông dày cực kỳ. Làm thế nào Lucy có thể phá vỡ cửa sổ phòng ngủ nhà cô ấy?

Cô lại nghe thấy âm thanh đó, lần này gần cửa sau hơn. “Chắc chắn có người đang ở ngoài.”

Chiến đấu.

Cô quay đầu nhìn quanh một vòng, tìm kiếm thứ gì đó, *bất cứ* thứ gì có thể làm vũ khí. Luke không có lò sưởi nên không có que còi lửa. Chẳng có gì hết, *chẳng có gì*. Chỉ có tờ báo cô có thể cuộn lại. Hoàn hảo – tặng cho gã một cú gãi ngứa.

“Gần lắm rồi, Luke,” cô nói. “Làm ơn đi.”

Gậy bóng chày. Luke đã kể cho cô nghe là anh từng chơi bóng chày hồi trung học, và thi thoảng anh vẫn qua khu sân lưới ở phía tây San Felipe.

Anh không có gara lẫn tầng hầm. Đàn ông không để gậy bóng chày ở đó thì để ở đâu?

Tủ chứa đồ đằng trước.

Syd trườn tới tủ đồ, mở toang cửa.

Nó chứa đầy mớ áo choàng kiểu Hải quân đủ mọi kích cỡ và trọng lượng. Cô hất chúng ra và tìm thấy...

Mấy chiếc cần câu.

Một mớ gậy đầu khoằm.

Ba cây gậy bóng chày.

Cô tóm lấy một chiếc ngay khi nghe tiếng cửa nhà bếp kéo mở ra.

Lấn trốn.

Đột nhiên lấn trốn dường như là lựa chọn thông minh nhất, cô luồn vào tủ chứa đồ, đóng cửa lại trong im ắng.

Lòng bàn tay cô tứa mồ hôi, miệng cô khô khốc, con tim cô đập ình ịch đến nỗi cô chẳng thể nghe thấy gì khác.

Cô nắm cây gậy chặt hết sức và cầu nguyện. Chúa nhân từ, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì với cô, làm ơn đừng để Luke bị thương nặng. Đừng để người ta tìm thấy anh nằm lẫn lóc trên sân sau, họng bị cắt, đôi mắt trũng trũng ngó bầu trời và...

Kẻ đã vào nhà không cố gắng giữ yên lặng nữa. Những bước chân từ phía hành lang dẫn vào phòng ngủ, rồi nhanh hơn, quay ngược lại. Cô nghe cánh cửa nhà tắm mở ầm, và rồi, “Syd à? Syd!”

Đấy là Luke. Là giọng Luke. Nỗi nhẹ nhõm khiến chân cô bủn rủn, và cô ngồi xuống một cách khó khăn trong tủ chứa đồ, đụng mạnh vào mớ cần câu, gậy đầu khoằm và mấy thứ có Chúa biết là gì.

Cửa phòng chứa bật mở ra, Luke đứng đó. Nỗi kinh hoàng trong ánh mắt anh sẽ đem lại cảm giác thực ngọt ngào nếu sự nhẹ nhõm của cô không tức khắc chuyển thành cơn tức giận.

“Anh nghĩ mình đang làm cái quái gì thế hả?” Cô gần như lao khỏi cánh cửa với cây gậy nhún nhảy trên tay. “Đồ khủng, anh suýt làm em sợ đến *chết!*”

“Anh làm *em* sợ á?” Anh cũng tức điên như cô vậy. “Chúa ơi, Syd, anh về nhà và không thấy em đâu! Anh đã nghĩ – ”

“Lẽ ra anh nên gọi em để bảo về nhà sớm chứ,” cô buộc tội.

“Có sớm đến *thế* đâu,” anh phản công. “Đã gần một giờ ba mươi rồi. Sớm cái nỗi gì?”

Đúng thật. Đồng hồ trên đầu máy chỉ 1:27.

“Nhưng...” Syd tập trung lại và nhanh chóng suy nghĩ. Sao cô lại sợ quá đôi vậy? Cô trở về phía bếp. “Anh đã vào nhà qua cửa sau. Anh luôn đi bằng cửa trước – cái cửa bị khóa bằng then chết, thiên tài ạ! Nếu anh là gã Yêu râu xanh San Felipe, em đã bị mắc kẹt rồi!”

Lần này anh đã hiểu. Nó khiến anh khựng lại và cơn giận tắt ngóm. Anh nhìn khóa trên cánh cửa rồi nhìn cô. Cô có thể thấy anh nhận thức về cái gậy bóng chày vẫn đang đu đưa nơi tay cô. Cô thấy anh chú ý cái thực tế là cô vẫn đang run lấy bầy, chú ý đến những giọt nước mắt đang có nguy cơ đổ tràn khỏi mắt cô.

Quý tha ma bắt, cô sẽ *không* khóc trước mặt anh.

“Lạy Chúa tôi,” anh nói. “Em không có khóa à? Thế quái nào mà em lại không có?”

Syd lắc đầu, không thể nói gì, sử dụng tất cả năng lượng của mình để ngăn hàng nước mắt.

Luke *không* nằm chết trên sân. Ơn Chúa.

Cau mày, anh nhìn xuống thắt lưng và kéo điện thoại ra. Nó đang rung. Anh trượt mở rồi nhận

điện. “O’Donlon đây.” Anh lắng nghe rồi nói. “Ừ. Cả hai chúng tôi đều ổn. Cô ấy bị...” Anh nhìn cô.

“Khiếp hãi,” Syd nói, run run ngồi xuống trường kỷ. “Em khiếp hãi. Anh có thể nói thế. Em thú nhận đây.”

“Cô ấy không biết tôi vào nhà,” Luke nói, “và cô ấy lựa chọn giải pháp ẩn trốn trong cái kịch bản ác mộng.” Anh ngó cây gậy. “Và có lẽ cùng với một ít *chiến đấu*.” Anh hít thở sâu, vò tay qua tóc, khiến chúng dựng đứng lên. “Tôi về nhà, không thấy cô ấy đâu và – ” Anh cứng người, rồi đứng yên, hoàn toàn bất động. “Không à?”

Huyết áp Syd mới vừa hạ xuống một trăm, nhưng điều gì đó trong giọng anh lại khiến nó tăng tốc lần nữa. “Cái gì không?” cô hỏi.

Luke quay qua nhìn cô. “Thomas bảo rằng cậu ta nghe thấy em yêu cầu gọi điện, nhưng cậu ta không nổi được. Cậu ta đã gọi hai lần trước khi nhận ra rằng không nghe tiếng điện thoại reo qua micro. Đã có chuyện gì đó với điện thoại.”

Syd dăm dăm nhìn anh. “Em nhận điện mới vài phút trước. Wes gọi, tìm anh.”

“Wes đã gọi *đến đây* sao?”

“Phải,” Syd nói. “Tối thiểu anh cũng không thêm nghe lời em nói à?”

“Anh đã phải đi một vòng,” anh nói, “lái về nhà – giả vờ anh vừa về từ căn cứ.” Anh giơ tay cho cô. “Lại đây nào. Anh muốn em gần anh cho đến khi chúng ta kiểm tra việc này.”

Syd nắm tay anh và anh kéo cô dậy từ trường kỷ trong khi vẫn nói với Thomas. “Giữ nguyên vị trí. Báo động toàn diện. Tôi muốn các cậu mở to mắt và tỉnh táo.”

“Chắc là chẳng có gì đâu,” anh bảo Syd, nhưng cô biết anh không tin điều đó.

Ánh đèn vẫn sáng trong nhà bếp. Mọi thứ trông quá đổi bình thường. Mấy chiếc đĩa bẩn trong bồn rửa, tờ báo mở tới trang thể thao trên bàn bếp.

Syd quan sát Luke cầm điện thoại lên và để ống nghe vào tai.

Anh trông Syd khi treo máy, và nói tiếp với Thomas qua điện thoại. “Đường dây hỏng rồi. Giữ nguyên vị trí. Tôi sẽ gọi tiếp viện.”

Một vết cắt gọn ghẽ.

Bằng dao, hoặc là kéo.

Lucky ngồi trên sofa trong phòng khách, ráng đẩy lui cơn đau đầu kinh khiếp bằng cách xoa bóp trán.

Chả tác dụng gì.

Bằng cách nào đó, đêm nay một kẻ đã tới đủ gần ngôi nhà để cắt đường dây điện thoại. Bằng cách nào đó, gã con hoang đã qua mặt hai lính SEAL dạn dày cùng ba ứng viên SEAL trẻ đầy tài năng, những người đang lùng kiếm hắn.

Hắn chưa vào nhà, nhưng tin nhắn quá sức rõ ràng.

Hắn có thể.

Hắn đã ở ngay đây, chỉ cách Syd một bức tường. Nếu muốn, gã đã có thể vào trong, sử dụng con dao với cô như với đường dây điện thoại và chuẩn bị trước khi Lucky đụng đến cửa trước.

Ý nghĩ ấy làm bụng anh quặn thắt.

Trong khi những thành viên FInCOM và cảnh sát thuộc lực lượng đặc nhiệm dò soát nhà anh, Lucky ngồi trên ghế cùng Syd, cánh tay anh trên vai cô đầy vẻ bảo vệ – anh không thêm bận tâm ai nhìn ngó.

“Anh xin lỗi,” anh nói lần thứ mười bốn. “Anh đang gắng tìm ra cách gã qua mặt chúng ta.”

“Ổn rồi mà,” cô nói.

“Không đâu.” Anh lắc đầu. “Đêm nay bọn anh đã bị sao lãng quá thể. Bắt đầu lúc không giờ

năm mươi, Bobby nhận được tín hiệu từ Lana Quinn. Cô ấy gửi cho cậu ta một mã khẩn, nên cậu ta gọi lại cho cô ấy. Mấy người bọn anh tiếp tục quan sát nhà – không có vấn đề gì cả. Vì thế Bob gọi Lana, cô ấy cho hay rằng Wes vừa qua chỗ cô ấy, say hết cỡ. Wes bảo cô ấy là cậu ta cần nói chuyện, nhưng rồi lại bỏ đi mà không nói lời nào. Cô ấy đã tìm cách lấy được chìa khóa của cậu ta, nhưng cậu ta ghé vào một quán bar gần đấy – tên là Dandelion. Lo quá nên cô ấy đi theo, và đúng chốc, ngay khi đến đó, cậu ta ráng mào đầu một trận chiến. Cô ấy vào đấy và cậu ta rút lại lời, nhưng quyết không đi cùng cô ấy. Thế nên cô ấy gọi Bobby.”

Lucky thở dài. “Bobby gọi Frisco, nhưng cậu ấy phải trông nom Mia và Tasha, không thể bỏ họ một mình được. Trong lúc ấy thời gian cứ trôi. Lana liên lạc với Bobby lần nữa, bảo rằng cô ấy để mất dấu Wes trong đám đông ở Dandelion, giờ cô ấy không chắc cậu ấy đã đi đâu và –”

“Chờ chút,” Syd nói. “Lana mất dấu Wes?”

“À, không, không hẳn,” Lucky bảo. “Cô ấy nghĩ mình mất dấu cậu ấy khoảng hai mươi phút, nhưng cậu ấy chỉ ở trong nhà vệ sinh thôi.”

“Anh ta ở trong phòng vệ sinh mất hai mươi phút á?”

Lucky kiên quyết. “Không,” anh nói. “Anh biết em ngụ ý gì và câu trả lời là *không*.”

Cô giữ ánh mắt gay gắt của anh. “Dandelion chỉ cách đây bốn phút lái xe.”

“Wes không phải là đối tượng tình nghi.”

“Em xin lỗi, Luke, nhưng anh ta vẫn là đối tượng tình nghi trong danh sách *của em*.”

“Lana cầm chìa khóa xe cậu ấy.”

“Một hành động thông minh,” cô phản pháo. “Đặc biệt nếu anh ta muốn tạo chứng cứ ngoại phạm và thuyết phục mọi người rằng anh ta thật sự ở trong nhà vệ sinh trong suốt thời gian đó – thay vì đến nhà anh, tại cùng thời điểm đường dây điện thoại nhà anh bị cắt trong khi vụ nghi binh mà anh ta biết quá rõ xảy ra.”

Lucky lắc đầu. “Không,” anh nói. “Syd, em sẽ phải nghe anh chuyện này. Không phải là Wes. Không thể. Em sẽ phải tin anh.”

Cô chăm chú nhìn anh, thẳng vào đôi mắt anh. Đêm nay cô đã sợ, cực kỳ sợ. Khi cô rời khỏi tủ chứa đồ, đấy là lúc gần nhất Lucky từng trông thấy cô để lộ điều đó. Cô cứng rắn, cô mạnh mẽ, cô thông minh và cô cũng sợ tất cả chuyện này như anh. Và điều đó khiến khát khao bắt gã chó đẻ này mãnh liệt hơn. Mãnh liệt hơn và thực đáng ngưỡng mộ.

Cô gật. “Được rồi,” cô nói. “Nếu anh chắc chắn thế...anh ta không nằm trong danh sách nữa. Không phải là Wes.”

Cô không mĩa mai, không ra vẻ kẻ cả. Cô chấp nhận – một cách tin cậy – vào điều anh vô cùng tin tưởng. Cô tin anh đến cỡ đó. Quả là một cảm giác dễ chịu cực kỳ. Dễ chịu *cực kỳ*.

Lucky hôn cô. Ngay trước mặt lực lượng đặc nhiệm, ngay trước mắt Sếp Zale.

“Mai,” anh nói. “Anh sẽ nói chuyện với Wes. Xem liệu cậu ấy có thiện tình nguyện để chúng ta xét nghiệm ADN và chính thức đưa cậu ấy khỏi danh sách tình nghi.”

“Em không cần anh làm thế,” cô nói.

“Anh biết.” Anh lại hôn cô, cố gắng giảm nhẹ vấn đề bất chấp cảm xúc chạt căng đang đầy trong ngực anh. “Quấy rầy Wes Skelly trong khi cậu ấy còn đang xin không phải là ý tưởng vui vẻ gì. Nhưng mà, ngày mai anh chả có việc gì để làm.”

“Mai,” Syd nhắc anh, “em gái anh sẽ kết hôn.”

Luke O'Donlon đã khóc tại lễ cưới em gái mình.

Đấy không phải là điều làm Syd ngạc nhiên, cô sẽ ngạc nhiên nếu anh *không* khóc.

Trông anh thật khó tin trong bộ lễ phục – thực tế là gần tuyệt như khi anh không mặc gì.

Ellen, em gái anh, có cùng vẻ lộng lẫy nổi bật, ngoại trừ mớ tóc vàng của anh và mái tóc sẫm cùng làn da nâu cà-phê của cô gái. Tuy nhiên, người chồng mới cưới của cô, Gregory Price, có vẻ ngoài hoàn toàn ở mức trung bình, hoàn toàn bình thường – bên dưới lớp tóc lơ thơ cùng cặp kính của anh ta.

Syd đứng nơi rìa sàn nhảy trong nhà hàng, cùng với một số lượng rất nhỏ những người họ hàng và bạn bè thân thiết của cô dâu chú rể, cô ngăm nhìn khi cặp đôi mới cưới nhảy trên sàn.

Greg khiến Syd cảm thấy tự tin hơn về mình. Nếu anh ta dám *lấy* Ellen, vậy thì Syd – với cùng vẻ ngoài quá ư bình thường – chắc cũng có thể có cơ hội với Luke.

“Anh đã bảo em rằng tối nay em đẹp siêu hạng chưa?”

Syd quay lại và ném cho Luke cái nhướn mày. “Anh không nghĩ thế là hơi bị quá lố à?”

Cô biết mình trông ra sao. Chiếc váy màu đen thật đơn giản, và đúng là có thể nó đã giúp che đi sự không hoàn chỉnh và làm nổi bật những phần đẹp hơn của cô, nhưng đấy là ảo tưởng đơn thuần. Và đúng là cô đã dành thời gian với mái tóc, thậm chí trang điểm chút đỉnh tối nay, nhưng tất cả chúng là hình ảnh quyến rũ nhất của cô rồi. Tạm tạm. Chấp nhận được. Nhưng chẳng gần tí nào với cái *siêu hạng*, nữa là xinh đẹp. Trông Luke ngạc nhiên thật sự. “Em nghĩ anh – ” Anh dừng mình lại và bật cười. “À há,” anh nói. “Không đâu. Còn lâu. Anh sẽ không để em khơi mào chiến sự với anh chỉ bởi cái thực tế là anh nghĩ em tuyệt vời.”

Anh kéo cô lại, hôn cô, khiến cô ngạc nhiên bởi nụ hôn riêng tư thay vì nụ hôn dành cho công chúng. Đấy là một trong những nụ hôn làm xương cô tan chảy, biến cô thành món thạch mềm và bỏ lại cô trong sự choáng váng, sững sờ và dính sát vào anh. Đấy là một trong những nụ hôn anh dành cho cô khi muốn họ dừng nói chuyện và bắt đầu giao tiếp theo phương thức hoàn toàn khác. Đấy là một trong những nụ hôn cô chẳng bao giờ chống đỡ nổi.

“Anh nghĩ tối nay em đẹp siêu hạng,” anh rầm rì vào tai cô. “Giờ điều *em* sẽ làm là nói, cảm ơn anh, Luke.”

“Cảm ơn anh, Luke,” cô ráng nói.

“Khó thể cơ à?”

Anh nhìn xuống cô và mỉm cười, với đôi mắt xanh tựa thiên đường, gương mặt đẹp đẽ cùng mái tóc lấp lánh màu nắng. *Anh* là người đẹp siêu hạng. Dường như cái nhìn nồng cháy trong đôi mắt anh không thể nào là thực, vậy mà đúng. Bằng cách nào đó anh đã kéo cô lên sàn nhảy, và khi họ chậm rãi di chuyển theo tiếng nhạc, anh ôm cô đủ gần để cô biết rằng nụ hôn ấy cũng đã làm chính xác việc biến *anh* thành thạch đông.

Anh muốn cô.

Chí ít cũng là hiện tại.

“Hai cháu đẹp đôi quá.” Mẹ Gregory, tóc bạch kim cùng vóc người xương xương, với nụ cười ấm áp như con trai mình, nháy mắt khi bà nhảy ngang qua họ. “Chúng ta sẽ nhảy trong đám cưới của cháu nhé Luke?”

Lạy Chúa. Ngượng làm sao. Syd giữ nguyên nụ cười của mình khi cô mau lẹ trả lời thay Luke, cứu anh – và cứu chính mình khỏi nghe anh cà lăm và ghen lời bởi sự phủ định hấp tấp của anh.

“Cháu e là vẫn còn quá sớm để dự đoán điều đó, bác Price,” cô nói với bà. “Luke và cháu chưa

thật biết nhau rõ đến mức đó.”

“À, đây là đám cưới con trai bác, và bác đang tiên liệu những điều tuyệt vời xảy đến cho mọi người,” Bà Price hồ hởi. “Và dự đoán của bác thường trở thành sự thật.”

“Trong trường hợp đó,” Syd thì thầm với Luke khi bà đã di chuyển khỏi tầm nghe, cô cố gắng biến nó thành chuyện cười, “có lẽ bác ấy có thể đoán rằng em trúng số. Em có thể xài số tiền ấy. Xe của em đang có nhu cầu đại tu toàn bộ.”

Như cô hi vọng, Luke bật cười.

Thảm họa đã được ngăn chặn, ơn Chúa. Không gì có thể tạo ra sự căng thẳng bối rối như là mang chủ đề hôn nhân ra với một người đàn ông như Luke, kiểu người sợ-gắn-bó.

Syd không muốn anh nhìn cô và cảm thấy tường hai bên đang ép lại. Cô không muốn anh gánh vác chuyện ấy chỉ vì cô là phụ nữ - do vậy không thể không nghĩ về mấy cái kết cục như truyện cổ tích với chuông đám cưới cùng hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau. Cô không muốn anh tin rằng cô có nghĩ chút *xíu* nào về khả năng hôn nhân.

Hôn nhân. Syd và Luke, *kết hôn* á?

Thật buồn cười.

Thật điên khùng.

Thật...

Điều gì đó cô không thể ngăn mình nghĩ được. Đặc biệt trong ngày hôm nay.

Chiều nay đã có một tin nhắn trong máy trả lời tự động của cô. Tạp chí *Suy tưởng* gọi từ New York. Loạt báo cô viết về sự an toàn cho các phụ nữ, cùng với lời đề nghị một bài kỹ lưỡng về việc bắt gã tội phạm hàng loạt đã gia tăng sức thuyết phục cho bản lý lịch cô gửi họ nhiều tháng trước. Thực tế, nó đã nổi trên đỉnh mớ hồ sơ ứng viên cho chức biên tập chất đồng của họ. Họ muốn cô tới để phỏng vấn với chủ bút cùng người xuất bản của họ, Eileen Hess. Cô Hess sẽ tới Phoenix mấy ngày để dự hội nghị. Có lẽ sẽ thuận tiện hơn cho Syd nếu gặp cô ấy ở đó, thay vì bay cả chặng đường tới New York? Nó cũng sẽ phải chăng hơn. Họ là một tạp chí nhỏ, và không may là họ không thể trả tiền phí máy bay cho Syd.

Syd đã hồi âm để họ biết rằng cô không thể rời California cho tới khi gã Yêu râu xanh San Felipe bị tóm. Cô không biết sẽ mất bao lâu, và nếu thế có nghĩa là cô mất cơ hội thì cô mong họ sẽ cân nhắc đến cô trong tương lai.

Cô được cho hay là họ sẵn lòng chờ. Cô có thể bay đến New York tuần tới hoặc thậm chí tháng sau. Công việc này hầu như đã ở trong túi cô rồi, nếu cô muốn.

Nếu cô muốn.

Dĩ nhiên cô muốn.

Phải không?

Luke hôn đường cổ cô, và cô biết điều mình *thật sự* muốn.

Cô muốn Luke, sẵn sàng và sẵn lòng dành phần đời còn lại với cô.

Lại nói về những ý nghĩ viễn vông.

Vấn đề của cô là cô có trí tưởng tượng quá phong phú. Quá dễ dàng để cô coi mỗi quan hệ giả bộ này là một điều có thực.

Syd nhắm mắt khi anh hôn cô nữa, lần này thật nhẹ, trên bờ môi, và cô biết vấn đề thực sự là gì.

Vấn đề của cô đơn giản là cô yêu anh. Và khi ở với anh – hầu như toàn bộ thời gian – ranh giới giữa ảo và thực bắt đầu lu mờ.

Đúng ở chỗ họ là người tình, nhưng không ở chỗ cô không thật chuyển đến sống với anh. Điều đó chỉ là giả. Đúng ở chỗ anh đã bảo với bạn bè là anh yêu cô, nhưng anh chưa từng nói thế với cô, và kể cả nếu anh nói thì cô cũng không chắc mình tin anh nổi, đâu sao anh là Lothario kia mà. (*meo: Lothario – kẻ quyến rũ phụ nữ để ngủ với họ*)

Đúng ở chỗ cô đang ở đây cùng anh tại đám cưới em gái anh, và đúng là trông họ như một cặp đôi. Nhưng sự thực, họ chỉ là những đồng nghiệp tạm thời đã trở thành bàn bè – những người bạn có thời gian vui vẻ trên giường.

Nghĩ gì khác sẽ là nhầm lẫn.

Nhưng mà, trong khi Syd quay trong điệu nhạc, được ôm chặt trong vòng tay anh, cô biết mình đã làm điều đó rồi. Cô đã phải lòng anh. Giờ thì không thể làm gì khác ngoại trừ chịu đựng nỗi đau sẽ đến. Và cũng như việc giật miếng băng vết thương khỏi làn da, làm càng nhanh thì nỗi đau càng mau qua hơn là làm từ tốn.

Sau khi họ tóm gã tội phạm, cô sẽ đi New York. Càng nhanh càng tốt.

Cuộc gọi tới khi Lucky và Syd rời bữa tiệc chiêu đãi.

Ellen cùng Gregory đã đi hưởng tuần trăng mật, đồng hồ đã điểm hai mươi ba giờ và bữa tiệc đang tàn.

Máy nhắn tin và di động của Lucky báo hiệu đồng thời.

Ý nghĩ đầu tiên của anh thật tệ - một phụ nữ khác lại bị tấn công. Ý nghĩ thứ hai là tin tốt. Rằng Lucy McCoy đã thoát khỏi hôn mê hoặc là họ đã tìm thấy Blue và anh ấy đang trên đường về.

Số trên máy nhắn tin là của Frisco – và giọng bên kia đường dây cũng thế.

“Này,” Frisco nói. “Cậu ở đó chứ? Tin tốt. Chúng ta tóm được hắn rồi.”

Lucky chưa từng nghĩ chút nào tới khả năng đó, và anh suýt làm rơi máy. “Nói lại đi.”

“Martin Taus,” Frisco nói. “Cựu quân nhân phục vụ trong Hải quân, đăng lính và phục vụ tại Coronado trong suốt hai mùa xuân hè năm 1996. Bị thải hồi cuối năm 96 vì quá nhiều rắc rối chống lại hắn – nhưng không cái nào đủ lớn để chính thức giải ngũ vì trọng tội. Hắn bị giam ở Nevada đầu năm 98 do tội phô bày nơi công cộng. Hắn đã từng bị tóm vì quấy rối tình dục hai lần trước đó, cả hai lần đều thoát nhờ kẽ hở luật pháp. Tối nay cảnh sát San Felipe đã bắt hắn để tra vấn. Hắn vừa kết thúc việc ghi âm lời thú tội của mình khoảng hai mươi phút trước.”

Syd đang nhìn anh, tò mò.

“Họ đã tóm gã,” Luke bảo cô, bản thân anh còn thấy khó tin.

“Họ chắc không?” Cô hỏi chính xác câu anh đã hỏi Frisco.

“Bên ngoài mà nói, hắn rất giống mô tả về gã hung thủ,” Frisco nói. “Sếp Zale đã sẵn sàng tổ chức họp báo – vừa kịp bản tin lúc mười một giờ. Tớ đang qua sở cảnh sát. Chúng ta gặp nhau ở đây được chứ?”

“Tớ đang đi đây,” Lucky nói và treo máy.

Syd không cười. Thực ra, trông cô cực kỳ hoài nghi. “Họ thật sự có bằng chứng kết nối gã này với – ”

“Hắn tự thú,” anh bảo. “Có vẻ rất chi tiết.”

“Chúng ta nói chuyện với hắn được không?” cô hỏi.

“Phải thử xem sao.”

***

Syd tắt băng ghi hình và quay lại với chiếc laptop của mình, không thể nghe thêm một giây nữa lời gã Martin Taus miêu tả lại cái cách hắn tông Lucy McCoy vào tường. Hắn biết tên tất cả các nạn nhân, biết mức độ thương tích của họ. Hắn có cùng chiều cao, tầm vóc và mái tóc – cái đầu húi cua.

Sau buổi họp báo của Zale, Syd và Luke đã chờ nhiều giờ để được gặp Taus, chỉ để được cho

hay cảnh sát giới hạn số người trong phòng họp và ba đặc vụ FInCOM từ lực lượng đặc nhiệm được tham dự. Khi cảnh sát muốn lấy mẫu máu để xét nghiệm ADN, Taus trở nên gần bướng. Gã dọa sẽ kiện nếu họ dám đụng tới một ngọn tóc trên đầu gã.

Thông thường cảnh sát sẽ được cho phép lục soát nhà gã để lấy mẫu tóc trên lược để kiểm tra ADN. Nhưng Taus là kẻ vô gia cư. Gã sống dưới chân cầu bên mé nước. Thậm chí gã không có đến một chiếc lược.

Huang, Sudenberg và Novak giờ đang ở với hắn, ráng nói để hắn chấp thuận phép thử. Một khi lấy được mẫu thì không mất nhiều thời gian để kết quả đưa ra. Nhưng kết quả đó, theo cùng lời thú tội của Martin Taus, sẽ cung cấp bằng chứng không thể chối cãi về tội lỗi của hắn. Với lời tự thú cùng đòi hỏi tội trạng, họ có thể bỏ qua phần xét xử và tiến thẳng tới phần tuyên án.

Martin Taus sẽ nằm sau chấn song trong một thời gian rất, rất dài.

Luke nhìn màn hình máy tính qua vai Syd. Cô mừng vì mình đã bắt anh ghé qua nhà để lấy nó – *nhà anh*, cô tự nhắc nhở mình – trước khi tới đồn cảnh sát đêm qua. Trong suốt thời gian chờ đợi dài dặc này, cô đã viết mấy bài báo khác nhau từ những tin tức xác thực với nhiều khía cạnh của tình huống.

“Đừng có nghĩ về việc đọc qua vai em nhé,” cô cảnh cáo anh, những ngón tay bay lượn trên bàn phím, đánh câu chuyện cho tạp chí Suy tưởng. Cô đã gửi bài báo viết về những tin tức này qua thư điện tử tới *Nhật báo San Felipe*, và họ đã gọi thông báo cho cô là nó đã được đăng trên tờ *USA Today*.

“Vậy là em tin thế hả?” Luke hỏi. “Em tin rằng thằng cha này là đối tượng của chúng ta và thế là mọi thứ xong rồi?”

“Có hơi cụt hứng một chút,” cô buộc phải thừa nhận. “Nhưng thực tế đầu não nhiệt như phim. Cá nhân mà nói, em thích *thế này* hơn.” Cô trông lên anh. “Cuối cùng anh đã sẵn sàng đi chưa nào?”

Anh ngồi xuống một cách mệt mỏi cạnh cô trên chiếc bàn trong phòng họp báo. Một đêm dài đã trôi qua và cả hai người họ vẫn đang đóng bộ cho dù đã sau 8 giờ sáng từ lâu. “Ờ, anh chỉ muốn gặp gã,” anh nói. “Anh chỉ muốn vào cùng phòng với gã một phút thôi. Anh biết nếu anh đứng đây đủ lâu, rốt cuộc họ sẽ để anh vào.”

“Và sao nữa?”

“Và họ đã cho. Gã...” Luke lắc đầu. “Anh không nghĩ gã là kẻ chúng ta tìm kiếm.”

“Luke, hắn đã *tự thú*.”

“Anh có thể tự thú. Nhưng điều đó đâu có nghĩa *anh* là kẻ sát nhân hàng loạt.”

“Anh chưa *xem* băng ghi hình sao? Cái cách hắn đã... thật rợn người – ”

“Có thể anh sai,” anh lập luận. “Chỉ là...có điều gì đấy không đúng. Anh đứng đó cạnh gã nhưng... không thể hiểu được.”

“Có lẽ chỉ do thiếu ngủ thôi.”

“Anh biết thiếu ngủ là thế nào và không phải thế này, đúng là anh mệt, nhưng có điều gì đấy sai,” anh nói. “Anh muốn nói là anh sẽ không đơn thuần ưng thuận với Zale cùng cái nhãn ‘đã giải quyết’ trên hồ sơ cho tới khi kết quả ADN chỉ ra sự phù hợp.”

Syd nhìn anh vẻ bất an. “Luke, có thể mất nhiều ngày đấy.”

Anh tặng cô một phiên bản rất mệt mỏi của nụ cười trứ danh. “Anh đoán em sẽ ở lại nhà anh vài ngày nữa. Chán quá hả?”

Syd lưu file rồi tắt máy tính và đóng nó lại. “Thật tình,” cô nói, chọn từ ngữ cẩn thận, “em chỉ đang nghĩ rằng thật tiện làm sao khi Martin Taus đã tự đưa mình vào tù đêm qua, vì bây giờ em có thể có một cơ hội cực kỳ, em sẽ lái xuống Phoenix để phỏng vấn cho công việc.”

Anh ngồi lại ghế mình, miệng há hốc. “Từ lúc nào em lại nghĩ về chuyện chuyển đến Phoenix? Đến *Arizona* á?”

“Phỏng vấn ở Phoenix,” cô nói. “Công việc ở New York. Nhớ không? Tạp chí *Suy tưởng*. Em đã bảo anh là em đã gửi hồ sơ đến chỗ họ chờ vị trí biên tập và người viết chính.”

“New York á?” Anh chửi thề. “Syd, thế còn tệ hơn Phoenix! Em có nói gì về New York đâu!”

“À, anh nghĩ việc như thế sẽ ở đâu chứ?”

“Ở đây,” anh nói. “Anh nghĩ sẽ là ở đây. Có thể là San Diego. Chúa ơi, Syd, *New York*? Em thật lòng muốn đến sống ở New York sao?”

“À,” cô nói. “Vâng.”

Đấy không hẳn là nói dối. Bởi vì cô không thực sự quan tâm mình sống nơi đâu. Lựa chọn của cô chia làm hai khả năng. Ở cùng Luke là lựa chọn số một, nhưng hoàn toàn không thực tế. Và thứ hai là bất cứ nơi nào khác trên đời mà *không có Luke*. Mọi nơi khác đều như nhau mà thôi. New York, San Diego, Chicago. Tất cả chúng đều giống nhau – cô độc, ít nhất trong một thời gian.

“Oa,” Luke nói, xoa xoa đôi mắt. “Anh choáng đấy. Anh...” anh lắc đầu. “Anh đã nghĩ, anh không biết nữa, nhưng có lẽ điều chúng ta có ở đây có ý nghĩa nào đó.”

Syd không thể ngăn mình cười. “Luke. Thực tế đi. Cả hai chúng ta đều biết chính xác điều chúng ta có. Thật vui, thật tuyệt, nhưng không nghiêm túc. Chính anh đã bảo em thế - anh không biết nghiêm túc.”

“Ừm...ngộ nhớ anh đổi ý rồi?”

“Ngộ nhớ anh chỉ *nghĩ* rằng anh đổi ý?” cô nhẹ nhàng nói lại. “Và ngộ nhớ em từ bỏ bước thăng tiến tuyệt vời này – một điều em đã làm việc để có và mong muốn trong nhiều *năm* – và rồi cuộc cái ‘ngộ nhớ’ của anh hóa ra nhầm?”

Anh hắng giọng. “Anh đang nghĩ, ừm, liệu em có muốn thật sự chuyển đến với anh.”

Syd không thể nào tin. Luke muốn cô chuyển đến với anh? Ngài Tôi-không-bao-giờ-nghiêm-túc? Trong một phần triệu giây, cô cho phép bản thân tin vào điều đó.

Nhưng rồi anh cau mày, tự phản bội mình. Anh không thực lòng muốn cô chuyển đến với anh. Anh chỉ không quen là người bị đá trong một mối quan hệ. Đấy là vấn đề cạnh tranh. Anh đang chộp lấy mọi ý tưởng – bất kể nó ngốc ngếch thế nào trong thực tế - để tạm thời giữ cô ở lại, để thắng.

Và một khi có cô, anh sẽ sớm chán thôi. Và cô sẽ chuyển đi. Có lẽ không ngay lập tức, nhưng sau rốt là vậy. Và rồi cô sẽ ở Coronado mà không có Luke.

Việc ở New York không giữ cô ấm trong đêm, nhưng Luke cũng đâu làm thế sau khi họ chia tay.

“Em nghĩ rằng,” Syd từ tốn, “tầm quan trọng của quyết định đó xứng đáng được dành cho một thời lượng suy ngẫm đáng kể. Cho cả hai ta.”

“Anh đã nghĩ đôi chút,” Luke nói, “và anh biết nó không...hoàn hảo, nhưng - ”

“Nghĩ lại đi,” Syd nói, con tim nhức nhối. Cô không thể tin mình là người từ chối anh, nhưng những gì anh đã nói là phi thực tế, cô tự nhủ. Nó không thật. “Nghĩ về chuyện đó trong khi em ở Phoenix.”

***

“New York,” Lucky nói với Lucy McCoy khi anh ngồi cạnh cô trên giường bệnh. “Công việc ở New York. Giờ này Syd đang phỏng vấn, sáng nay, ở Phoenix, và dĩ nhiên cô ấy sẽ có việc. Ai mà không thuê cô ấy chứ? Cô ấy tài năng, hài hước, viết giỏi, cô ấy...hoàn hảo.”

Lucy im lặng, bộ não vẫn bị khóa kín bởi hôn mê.

Lucky nâng tay cô lên môi mình và hôn nó. “Thôi nào, Luce,” anh nói. “Dậy đi. Anh đang cần khuyên bảo thật đấy.”

Không có gì khác.

Anh thở dài. “Anh cảm thấy mình như thằng điên – để cô ấy một mình lái đến Phoenix trong cái xe tệ hại ấy, và vì – ” Anh cười. “Lạy Chúa, Lucy, em sẽ không tin nổi anh đã làm gì đâu. Anh đã hỏi cô ấy có muốn chuyển đến với anh, danh chính ngôn thuận. Khùng quá đi. Anh không thể tin mấy lời ấy đã thoát ra từ cái miệng này. Ý anh là anh cảm thấy mình quá ti tiện, tại sao anh chỉ làm nửa đường thôi chứ?” Anh hạ giọng. “Anh yêu cô ấy. Thực lòng. Anh chưa bao giờ hiểu điều em có với Blue. Hay Joe với Ronnie. Ý anh là chắc chắn anh *ngưỡng mộ* nó, nhưng anh không *hiểu* nó. Cho tới khi anh gặp Syd. Và giờ tất cả thật có lý. Toàn bộ *đời* anh thật có lý – ngoại trừ vấn đề là Syd đang chuyển đến New York.”

“Vậy sao anh không hỏi cưới chị ấy?”

Lucky nháy dưng, quay lại trông Veronica đang đứng nơi cửa. Anh chửi thề. “Ron, em đang học bài lén lút từ ngài Đại tá hả? Tuyệt đấy, cái cách làm người ta đứng tim.”

Cô vào phòng, ngồi xuống bên kia giường, nắm tay Lucy. “Chào cậu, Lucy, mình quay lại rồi.” Cô ngược nhìn Lucky và mỉm cười. “Xin lỗi vì nghe lén.”

“Cứ làm như em thấy có lỗi thật ấy.”

“Vậy sao anh *không* hỏi Syd cưới anh?”

Anh không thể trả lời.

Veronica đáp giùm anh. “Anh sợ.”

Lucky nghiêng răng và nói chân thành. “Anh sợ cô ấy sẽ từ chối anh, và anh cũng sợ cô ấy sẽ không từ chối.”

“À,” Veronica nói với chất giọng Anh hơi nặng của mình, “chị ấy sẽ không làm cả hai – và đến New York – trừ khi anh làm gì đó quyết liệt.”

Có tiếng náo động bên ngoài hành lang, và cánh cửa bật mở. Một trong những y tá trẻ tuổi ém mình giữa ngưỡng cửa. “Tôi xin lỗi, thưa ngài, nhưng tốt nhất là ngài chờ bác sĩ để - ”

“Tôi đã nói chuyện với bác sĩ qua điện thoại trên đường về đây từ sân bay.” Giọng nói từ hành lang nhẹ nhưng gấp gáp, đúng chất dài giọng kiểu miền-Nam-của-Dòng-họ-Mason-Dixon. “Không có gì ‘tốt’ nếu tôi chờ bác sĩ. Tốt nhất là tôi vào phòng gặp vợ tôi.”

Blue McCoy.

Lucky đứng dậy và thấy Thiếu tá Blue McCoy nhắc cô y tá lên theo nghĩa đen và chuyển cô ta khỏi đường đi của mình. Và rồi anh đã ở trong phòng.

“Lucy.” Anh không để ý bất kỳ ai khác ngoài người phụ nữ đang nằm giữa chiếc giường bệnh.

Trông Blue kiệt sức. Hàng tuần rồi anh chưa cạo râu, nhưng tóc anh ẩm như thể đã được tắm qua – không hồ nghi là vì mục đích vệ sinh – chỉ một chốc trước khi anh đến. Về mặt anh thật kinh khủng khi anh nhìn Lucy, khi anh trông những vết bầm tím, những vết cắt và miếng băng trắng cứng đờ quấn quanh đầu cô. Anh ngồi xuống cạnh giường và nắm tay cô.

“Anh ở đây, Yankee,” anh nói, giọng hơi vỡ. “Anh xin lỗi vì bắt em chờ lâu, nhưng anh ở đây rồi.” Đôi mắt anh chan chứa nước bởi sự bất động hoàn toàn của cô. “Thôi nào, Lucy, bác sĩ nói em sẽ ổn thôi – tất cả những gì em cần làm là mở mắt ra.”

Không có phản ứng gì.

“Anh biết khó lắm. Anh biết em đã trải qua địa ngục, và chắc chắn cách dễ hơn là cứ ngủ và không cần đối mặt với nó, nhưng anh đang ở đây, và anh sẽ giúp em. Bất cứ điều gì em cần,” Blue bảo vợ. “Sẽ tốt thôi mà, anh hứa đấy. Cùng với nhau chúng ta có thể vượt qua bất kỳ chuyện gì.”

Nước mắt Blue thoát ra khỏi bờ, và Lucky nắm tay Veronica rồi kéo cô khỏi phòng.

Đại tá Catalanotto đang ở ngoài hành lang. Veronica tông thẳng vào chồng mình. “Joe!”

Joe Cat là một người đàn ông to lớn, anh ôm choàng lấy cô dễ dàng trong đôi tay và hôn cô.

Không, anh đang hít thở cô như hít khí trời. Điều Joe dành cho Veronica còn hơn một nụ hôn. Lucky quay đi, cảm thấy mình đã xâm phạm một thứ còn hơn là riêng tư.

Nhưng anh không thể ngăn mình không nghe tiếng thầm thì thô ráp của Joe. “Em ổn cả chứ?”

“Giờ thì em ổn rồi,” Veronica bảo anh.

“Thế Lucy...?”

“Vẫn không thay đổi gì,” cô nói. “Không phản ứng.”

“Chính xác bác sĩ đã nói gì?” Joe hỏi. “Cô ấy thật sự có cơ hội tỉnh dậy không?”

“Em hi vọng thế,” cô nói.

Lucky mới đàm thoại với bác sĩ vài giờ trước đấy. Anh quay sang để bảo với Joe nhưng thay đổi ý kiến ngay tức khắc. Joe Cat, anh chàng to lớn, dữ dội đang khóc khi anh giữ chặt tay vợ mình.

“Mọi thứ sẽ tốt thôi,” anh nghe Veronica nói với Joe qua làn nước mắt. “Giờ Blue đã ở đây, giờ anh đã ở đây... mọi thứ sẽ tốt thôi. Em biết.”

Và lúc đó Lucky biết đích xác điều anh muốn. Anh muốn có điều Lucy chia sẻ với Blue. Anh muốn có điều Joe và Veronica đã tìm thấy.

Và lần đầu tiên trong đời, anh nghĩ rằng có thể, *có thể* anh cũng đã tìm được nó.

Bởi khi Syd ở bên anh, *mọi thứ* đều tốt đẹp.

Dứt khoát anh sẽ làm điều đó. Anh sẽ hỏi cưới Syd.

Cánh cửa cuối hành lang mở ra và phần còn lại của Alpha Squad bước vào. Harvard, Cowboy cùng Crash. Và Mitch Shaw cũng đã quay lại. Lucky tiến tới chào đón họ, vừa bắn cho Mitch cái nhìn dò hỏi.

“Lúc tôi kiếm được họ,” anh giải thích, “họ đã hoàn thành nhiệm vụ và đang trên đường rời núi.”

“Lucy thế nào rồi?” Harvard hỏi. “Bọn tớ không muốn đến gần quá – Blue và Joe là những người duy nhất có thời gian tắm.”

“Lucy vẫn hôn mê,” Lucky bảo. “Nó là kiểu chờ đợi bây-giờ-hay-không-bao-giờ, chừng nào còn chưa thoát được. Các bác sĩ hi vọng âm thanh của Blue sẽ giúp kéo cô ấy về phía chúng ta.” Anh bước lui một bước khỏi họ. “Tuyệt, các cậu hồ lớn thật.” Họ có mùi như sự kết hợp giữa lũ chó không chịu tắm với mùi khói trại để lâu.

Mùi khói để lâu...

Lucky chửi thề. Rồi giật chiếc điện thoại, bấm số cầm tay của Syd. Lạy Chúa lòng lành, đừng để cô ấy vẫn còn giữ mớ pin đó...

Cô bắt máy chỉ sau một hồi chuông. “A lô?”

“Mùi thuốc lá cũ,” Lucky nói. “*Đấy* là điều sai ở gã Martin Taus này.”

“Tôi xin lỗi,” Syd nói. “Ai đang gọi đấy? Có thể nào là anh bạn khủng Luke O’Donlon của tôi không nhỉ? Người bắt đầu chuyện trò từ giữa thay vì từ đầu ấy?”

“Syd,” anh nói. “Ừ, em vui tính. Cảm ơn. Nghe anh đây – Martin Taus không phải là đối tượng của chúng ta. Gã không hút thuốc. Anh đã đứng cạnh hẩn, nhớ chưa? Anh biết có điều gì sai, nhưng không thể nắm bắt được cho tới vài giây trước. Em nói cái gã đã tông em có mùi như Wes Skelly – mùi khói thuốc lá cũ, nhớ chứ?”

Một khoảng im lặng dài. Rồi Syd bật cười. “Em có thể đã nhầm. *Anh* có thể đã nhầm.”

“Anh có thể nhầm,” anh đồng ý, “nhưng không đâu. Và em cũng thế. Em cần cẩn thận, Syd. Em cần về nhà ngay.” Anh chữa lại. “Không, đừng về nhà, đến viện đi. Nhưng đừng rời khỏi xe nếu bãi đỗ vắng vẻ. Cứ ở nguyên trong xe, di chuyển tiếp, gọi cho anh và anh sẽ ra gặp em, được chứ?”

Một khoảng dừng khác. “À,” cô nói. “Em chắc là anh đang muốn biết chết đi được – buổi phỏng vấn của em rất, rất là tốt.”

“Vứt buổi phỏng vấn của em xuống địa ngục cho rồi,” Lucky nói trong nỗi bức bối hoàn toàn.

“Em đang khiến tôi phát điên. Tôi cần em quay lại đây, tôi cần em *an toàn*. Nhắc cái mông em về nhà và, và...lấy tôi, khốn kiếp.”

Anh nhìn lên và thấy Harvard, Cowboy, Mitch lẫn Crash, tất cả đều đang nhìn anh đăm đăm.

Trên đường dây điện thoại, Syd cũng im lặng y hệt.

“Ừm,” Lucky nói. “Đấy không hẳn là cách anh muốn dùng.”

Cowboy bắt đầu cười, nhưng anh ta nín ngay khi Harvard dùng cùi chỏ thúc vào ngực anh ta.

Lucky nhắm mắt và quay đi. “Syd, em làm ơn quay lại đây để chúng ta nói chuyện được chứ?”

“Nói chuyện.” Giọng cô nghe sao mà yếu ớt. Cô hắng giọng. “Ừ, nghe thông minh đấy. Anh may nhé. Em đã đi nửa đường về nhà rồi.”

Chương 15

<translator: meomatbu>

Chiến đấu, chạy trốn, ẩn nấp, qui hàng.

Ẩn nấp dứt khoát không phải là lựa chọn khả thi trong trường hợp này.

Làm ơn hãy ở đó, làm ơn hãy ở đó, làm ơn hãy ở đó, Syd lặng lẽ tụng kinh khi cô ấn số của Lucky.

Cô giữ bánh lái bằng một tay, tay kia cầm điện thoại, vừa bấm vừa lái. Tấm bản đồ mở toang trên ghế ngồi cạnh cô.

“O’Donlon đây.”

“Luke, ơn Chúa!”

“Xin lỗi, ai đấy?” Luke kêu toáng. “Tôi đang hơi khó nghe – có quá nhiều âm thanh ở đằng này. Giữ máy nhé, chờ tôi di chuyển...” Một khoảng dừng, rồi anh tiếp tục, giọng bình thường. “Xin lỗi. Bắt đầu nào. O’Donlon đây.”

“Luke, Syd đây. Em có chút vấn đề.”

Anh không nghe cô. Anh nói ngay khi nghe thấy giọng cô. “Ê, chuẩn giờ quá! Anh vừa mới định gọi em. Anh có tin *tuyệt vời*. Lucy tỉnh rồi! Cô ấy mở mắt khoảng một giờ sau khi Blue đến, và – nghe kỹ nhé! Cô ấy nhìn anh ta và nói, ‘Em trọc rồi. Họ đã phải cạo đầu em.’ Câu đầu tiên sau khi tỉnh khỏi cơn hôn mê đấy. Đúng là phụ nữ – cô ấy suýt chết và cô ấy đang lo về mái tóc mới ngộ chứ. Anh chết mất thôi vì cô ấy biết tất. Hẳn là cô ấy đã nghe được mọi thứ diễn ra từ

tuần trước, nếu không sao cô ấy biết?”

“Luke à.”

“Và Blue nói, ‘Anh đã luôn nghĩ rằng trông em sẽ tuyệt vô cùng với kiểu đầu húi cua, Yankee,’ và thế là xong. Bảy đứa anh ở đây – tất cả là lính SEAL, tất cả khóc như lũ trẻ và –”

“*Luke.*”

“Anh xin lỗi. Anh bối rối quá. Anh đang nói năng lê thê vì anh bối rối, vì anh sợ mất vía là em gọi anh để bảo anh cút xuống địa ngục cho rồi.”

Syd chờ vài giây để chắc chắn rằng anh đã xong. “Em gọi anh,” cô nói, liếc qua gương chiếu hậu, “vì em có chút vấn đề. Em đang ở một chỗ chẳng biết là đâu và em... em rất chắc là mình đang bị bám theo.”

Trái tim Lucky ngừng đập. “Có thật không?” anh nói. “Không phải là kịch bản giả định em đang nghĩ chứ?”

“Thật. Em đã để ý cái xe đằng sau em từ mười lăm dặm trước.” Qua điện thoại, giọng Syd nghe rất nhỏ. “Khi em đi chậm, hấn cũng đi chậm. Khi em tăng tốc, hấn cũng tăng tốc. Và giờ khi ngừng lại, em nghĩ mình đã thấy chiếc xe đó từ trạm xăng, lần cuối em dừng.”

“Em đang ở đâu?” anh hỏi. Tim anh bắt đầu đập lại, nhưng giờ nó nằm vững vàng nơi hòng. Anh ló đầu khỏi phòng vệ sinh nam, đương đầu với âm thanh huyền não nơi quán ăn bệnh viện, lúc lắc đầu cho đến khi tóm được sự chú ý của Frisco. Anh ra dấu cho bạn cùng bơi của mình theo vào phòng vệ sinh trong lúc Syd trả lời.

“Tuyến 78,” cô nói. “Ngay trong biên giới bang California. Em cách tuyến 10 khoảng 40 dặm về phía nam, đang tiến về Tuyến 8. Không có gì ở đây, Luke. Kể cả một chiếc xe, hàng dặm rồi không thấy. Theo như bản đồ, thị trấn tiếp theo còn hơn ba mươi dặm nữa. Em đã ráng gọi cảnh sát khu vực nhưng không được. Thậm chí em không chắc phải nói gì – Xin chào, tôi đang ở đây trên đường quốc lộ và có một chiếc xe phía sau tôi...? Có thể chỉ là ngẫu nhiên. Có thể...”

“Bất kể em làm gì,” Lucky nói, “đừng dừng lại. Đừng tấp vào lề đường. Tiếp tục di chuyển, Syd.”

Frisco vào đến nơi, vẻ tò mò trên mặt anh.

“Tớ cần đại tá, chuẩn úy và tám bản đồ bang,” Lucky bảo anh. “Tớ nghĩ Syd đang bị bám theo bởi cái gã đã đưa Lucy vào đây.”

Frisco đã tham dự buổi họp báo của Zale lần trước – nơi cảnh sát San Felipe và FInCOM đã tuyên bố rằng tên Yêu râu xanh San Felipe đã bị tóm. Nhưng Frisco không hỏi gì hết. Anh không lãng phí thời gian. Anh gật đầu và đi gọi mấy người kia.

“Syd, anh sẽ tìm ra cách kiếm em,” Luke bảo cô. “Cứ tiến về hướng tây nam, được chứ? Ở lại Tuyến 78, được chứ?”

Syd hít thở sâu. “Được rồi.”

“Tả cho anh về cái xe sau em.” Giọng anh thật bình tĩnh, vững vàng.

Cô nhìn vào kính chiếu hậu. “Nó màu xanh thẫm. Một chiếc mui kín kiểu cổ to dùng từ những năm bảy mươi và...” Cô nhận ra mình đang nói gì. Mui kín kiểu cổ tối màu. Xấu xí. Đây là những gì cô tả về chiếc xe lạ đã đỗ trên phố trong cái đêm Gina bị tấn công.

Đằng sau cô, chiếc xe bắt đầu tăng tốc. Kẻ lái xe đã lái vào làn đường sắp đến.

“Hấn sắp vượt qua em,” Syd nói, tràn đầy nỗi khuây khỏa.

Lúc này chiếc mui kín sắp di chuyển nhanh hơn và tiến lên sát cạnh xe cô.

“Trời ạ, chỉ là trí tưởng tượng của em,” cô nói. “Em vô cùng xin lỗi, em đã quá ngốc và –”

Chiếc mũ kín đang đi cùng tốc độ với cô. Cô có thể trông thấy người lái xe qua cửa sổ. Hắn to tướng, lực lưỡng, thể tạng như cầu thủ bóng bầu dục. Hắn có mái tóc ngắn màu vàng nâu, để húi cua.

Và khuôn mặt hắn được phủ bởi một chiếc quần tất bó sát làm méo mó những đường nét trên mặt.

Syd thét lên và nhấn ga, thả rơi điện thoại khi chiếc xe rồ về phía trước.

“Sit-rep,” Lucky gào vào điện thoại. Chết tiệt, hắn là cô không nhớ sit-rep là cái quỷ gì nữa. “Syd! Quỷ tha ma bắt, chuyện gì vậy?”

Joe Cat và Harvard đẩy cửa vào, gương mặt nghiêm nghị. Harvard có bản đồ, Chúa phù hộ cậu ta.

Giọng Lucky rung động khi anh thông báo ngắn gọn tình huống, khi anh cầm bản đồ từ tay Harvard và mở nó ra. “Cô ấy đang hướng về phía nam tuyến 78.” Anh chửi thề khi tìm thấy nó trên bản đồ. “Cô ấy đang làm cái quái gì ở tuyến 78? Sao không đi tuyến 95? Sao cô ấy không cắt sang tuyến 8, gần Phoenix hơn? Sao – ” Anh hít sâu. “Được rồi. Tôi muốn chặn đứng chuyện này. Thật nhanh. Tôi có những lựa chọn nào đây?” Anh nguyện cầu mình không quá trễ.

Đường dây điện thoại vẫn mở, và anh nghĩ mình nghe thấy tiếng động cơ xe Syd. Làm ơn, xin Chúa...

Joe Cat nhìn Harvard. “Chiếc Ưng Đen đã mang chúng ta đến đây chắc vẫn còn trên nóc. Nó có quá đủ nhiên liệu...”

Harvard hành động ngay. “Tôi sẽ báo cả đội.”

“Coi nào Syd,” Lucky nói vào điện thoại khi anh bắt đầu đi lên nóc. “Quay lại máy đi và cho anh biết em không sao.”

Chiếc xe đang rung lắc. Nó không được thiết kế để phóng bảy mươi dặm trên giờ trong một cú vọt.

Syd đã xoay xở để tiến lên trước cái xe kia, nhưng cô cần cả hai tay nắm bánh lái để kiểm soát sự đảo. Cô có thể thấy chiếc điện thoại nháy xuống sàn xe, cạnh cần thắng vô lăng. Nó không quá xa. Nếu cô có thể bỏ tay khỏi tay lái trong vài giây và...

Cô chớp lấy nó.

Và trượt.

Lucky đếm nhanh số người khi chiếc trực thăng Ưng Đen lao về phía đông. Joe Cat, Harvard, Cowboy, Crash, Mitch. Còn có cả Thomas King, Rio Rosetti và Mike Lee – mấy cậu nhóc tới viện mang hoa mừng Lucy khi Harvard túm họ lên nóc nhà. Chín đàn ông và... một *phụ nữ*? Đặc vụ FInCOM PJ Becker, người ghét bay trong bất cứ thứ gì nhỏ hơn loại 737, cũng ở đây. Chúa phù hộ cô.

Giọng cô vang lên to và rõ ràng qua bộ đàm Lucky đang đeo. “Vì là lính SEAL nên các anh không có trách nhiệm gì ở đây,” cô bảo họ. “Vì vậy nếu có ai hỏi thì đây là nhiệm vụ của FInCOM, hiểu chưa nào? Em là người chịu trách nhiệm, và các anh – chỉ cần coi mình như đội của em. Nhưng chỉ là nếu ai hỏi thôi. Đây là chiến dịch của anh, O’Donlon.”

Lucky nhìn người chỉ huy. “Chúng ta có vũ khí nào trên đây, sếp?”

“Xét cái thực tế là bọn tôi về thẳng đây từ nhiệm vụ yêu cầu vũ trang toàn diện thì chúng ta có đủ để đối phó với một quân đội cỡ nhỏ đấy.”

“Nếu thằng chó này đụng đến Syd...” Lucky không thể tiếp tục.

Nhưng Joe Cat biết điều anh đang định nói. Và anh ấy gật đầu. “Cuối cùng cũng đến cậu hả, O’Donlon? Người phụ nữ này nắm trái tim cậu.”

“Cô ấy là duy nhất,” Lucky thừa nhận.

Syd nhấn mạnh ga, ráng thêm chút sức mạnh cho tốc độ cực lớn của chiếc xe. Nó vẫn chạy, nhưng bao lâu nữa?

Nhiệt kế đang tăng. Không lâu nữa cô sẽ hết thời gian.

Cô phải lấy điện thoại dưới sàn. Ít nhất cũng đã mười phút từ lúc cô làm rơi nó – Luke hẳn phát khùng rồi. Cô phải nói với anh. Cô phải bảo anh...điều gì?

Rằng cô yêu anh, rằng cô xin lỗi, rằng cô mong mọi thứ đã khác đi.

Bằng một nỗ lực phi thường, cô vớ lấy điện thoại và...

Lần này tay cô chạm được vào nó. Lần này, ngón tay cô bào dọc theo tấm nệm sàn cứng ngắt. Lần này, cô có nó!

Nhưng nỗ lực ấy khiến cô chệch hướng, và cô đấu tranh để kiểm soát chiếc xe chỉ bằng một tay.

Có lẽ chết vì tai nạn còn tốt hơn...

Ý nghĩ ấy thực điên rồ, và Syd tức khắc từ chối. Thế sẽ là đầu hàng vĩnh viễn. Và cô chưa từng thích giải pháp đầu hàng hay quy phục trong bất kỳ kịch bản ‘Nếu thì’ nào. Nếu phải chết thì mày sẽ chết trong chiến đấu, quỷ tha ma bắt.

Cô nhét máy dưới cằm và hít thật sâu. Đường dây vẫn thông. Cô không phải gọi lại, ơn Chúa.

“Luke à?”

“Syd, tôi là Alan Francisco. Lucky đang ngồi máy bay lên thẳng tới chỗ cô, nhanh thôi. Cậu ấy đưa điện thoại cho tôi vì sợ sẽ mất tín hiệu của cô khi di chuyển với tốc độ đó. Tôi liên lạc radio với cậu ấy. Cô không sao chứ? Tôi chắc hẳn phát điên...”

Trái tim cô chùng xuống. Cô không được nói chuyện với Luke. Chỉ ít không phải là trực tiếp. Chúa ơi, cô muốn nghe giọng anh lần nữa thôi.

“Đó là gã,” cô bảo Frisco. “Tên Yêu râu xanh San Felipe. Chiếc xe sau tôi. Gã bám sát tôi – gã đang đeo quần tất trên mặt. Gã cố đẩy tôi khỏi đường.”

“Được rồi,” Frisco nói bình tĩnh. “Tiếp tục di chuyển, Syd. Đi ngay giữa đường, đừng để hấn tiến lên trước cô. Giữ máy – để tôi truyền đạt lại cho Lucky.”

“Alan,” cô nói. “Nhiệt kế đang lên tới vạch đỏ. Xe tôi sắp quá nhiệt rồi.”

Quá nhiệt. Xe Syd bị quá nhiệt.

“Không thể làm cái thứ này đi nhanh hơn sao?” Lucky hỏi Harvard.

“Hết cỡ rồi đấy,” viên chuẩn úy bảo anh. “Nhưng chúng ta gần đến rồi.”

“Gần là không đủ,” Lucky gầm gừ. “Frisco. Bảo Syd...” Tất cả đang nghe. Tất cả, ngoại trừ người duy nhất anh muốn được nói chuyện cùng, hơn bất cứ điều gì. “Bảo Syd giữ máy. Bảo cô ấy ráng duy trì tốc độ. Bảo cô ấy là nếu thắng chỗ để này rồi xe hấn và nếu cô ấy còn được chút năng lượng nào thì chệt hấn đi. Nhưng nếu xe cô ấy bị quá nhiệt và chệt máy, bảo cô ấy ở lại bên trong. Khóa cửa. Bắt hấn phải phá cửa. Bảo cô ấy nên che phủ đầu mình, bằng áo jacket hoặc gì đó để không bị kính cửa phải. Bảo cô ấy là...” Anh phải nói. Thây kệ mọi người đang nghe. “Bảo Syd rằng tôi yêu cô ấy.”

“Anh ấy nói gì cơ?” Syd không tin nổi. “Anh ấy nói vậy thật sao?”

“Cậu ấy nói, bảo Syd rằng tôi yêu cô ấy,” Frisco lặp lại.

“Lạy Chúa tôi,” Syd nói, không chắc nên cười hay khóc. “Nếu anh ấy nói thế thật thì nghĩa là anh ấy nghĩ tôi sắp chết phải không?”

Hơi nước bắt đầu phụt lên từ dưới mui xe trước của cô. Đến rồi đây. “Bộ tản nhiệt của tôi đi đến nơi rồi,” cô bảo Frisco. “Buồn cười thật, tất cả mớ tranh luận về chiến đấu hay quy hàng

đó. Ai mà biết chính tôi phải lựa chọn chứ?”

Luke muốn cô quy hàng. Anh muốn cô ở yên trong xe, chờ đợi xem thằng khổng lồ này làm gì tiếp theo. Nhưng khi đó cô sẽ không có cơ hội nào.

Nhưng biết đâu, nếu cô ra khỏi xe, cô có thể dùng cái khóa vô lăng như một chiếc gậy đúng nghĩa. Biết đâu, nếu cô mở cửa và ngoặt ra...

“Bảo Luke là tôi xin lỗi,” Syd nói với Frisco. “Nhưng tôi chọn *chiến đấu*.”

Bộ tản nhiệt của cô đang phụt cả một đám mây hơi nước, và chiếc xe bắt đầu chậm lại. Đây rồi. Bắt đầu của kết thúc.

“Bảo anh ấy rằng... tôi cũng yêu anh ấy.”

Syd ngắt điện thoại và thả máy xuống lòng khi chiếc xe phía sau tông thẳng vào xe cô. Cô phải nắm chặt bánh lái bằng cả hai tay để giữ xe ở giữa đường. Cô phải giữ cho hần không chuyển động sát bên mình và đẩy cô khỏi bờ đường.

Mặc dầu, thế sẽ giúp gì đây? Trì hoãn điều không thể tránh khỏi ư?

Tuy nhiên, cô không bỏ cuộc. Cô không thể bỏ cuộc đơn giản như vậy được.

Gã lại đâm tiếp, đẩy cô vọt lên, lao qua bờ vách cuối cùng và nhảy vào con đường bằng phẳng đang trải rộng trước mắt cô, và...

Và rồi Syd trông thấy.

Một đốm nhỏ màu đen đang tiến về phía cô, mỗi giây mỗi lớn hơn. Đó là một kiểu phản lực hoặc là... không, một chiếc máy bay lên thẳng, đang chuyển động nhanh hơn bất cứ chiếc trực thăng nào cô từng thấy trong đời.

Con mui kín đâm sầm vào cô lần nữa, lần này đẩy cô trượt khỏi đường. Xe cô cào trong đám đất mịn và cô cuộn chặt mình lại để chờ đợi cú va chạm khác. Nhưng chiếc trực thăng đang ở phía trên đầu họ, sà xuống như con chim ưng khổng lồ âm ỹ giận dữ đòi trả thù. Nó chỉ hơi chậm lại khi nó quay nửa vòng, và Syd thấy cánh cửa mở toang. Một âm thanh sắc nhọn vang lên – tiếng súng – và chiếc mui kín ngoặt gấp rồi khựng lại ngay trước mặt cô. Họ đã bắn lốp trước xe gã!

Chiếc trực thăng đang lơ lửng, Syd nhìn gã đàn ông đã khủng bố cô đang bị lôi khỏi xe hần. Hần to con, nhưng họ còn to hơn, và mặc dù hần có kháng cự nhưng họ đã đè hần sắp xuống mặt đường chỉ trong vài phần giây.

Điện thoại cô reo vang.

Syd bắt máy. “Frisco à?”

“Không.” Giọng Luke. “Anh mượn điện thoại của đại tá.”

Cô trông lên và thấy anh đang bước tới xe cô, điện thoại một tay, súng một tay.

“Vừa khéo quá phải không?” anh hỏi.

Cô thả rơi máy rồi mở cửa, và anh kéo cô dậy nhào vào lòng mình.

Chương 16

<translator: meomatbu>

“Tên gã là Owen Finn,” Lucky báo cáo cho Frisco qua điện thoại đặt trong bếp. “Gã từng ở Học

viện, đã từng tham dự BUDS nhưng không kham nổi. Gã bị tiễn ra vào mùa hè năm 96. Có vẻ gã bị rối loạn tinh thần. Một trong những kẻ gặp may quá nhiều lần, thế nhưng cứ liên tục gây rối. Và mỗi lần như vậy đều không phải là lỗi của gã.”

“Ờ,” Frisco nói. “Tớ biết kiểu đó. ‘Tôi không cố tình đánh vợ cho tới khi cô ấy kết thúc trong bệnh viện. Có phải lỗi của tôi đâu – cô ấy khiến tôi phát khùng.’”

“Ừ, đúng. Bốn tháng sau khi rời BUDS,” Lucky nói tiếp với bạn mình, “gã bị khởi tố và bị kết án vì ăn trộm. Vì lẽ đó hắn đã bị đuổi khỏi quân ngũ. Sau đấy hắn bị tóm vì âm mưu trộm cắp, lần này cũng ở Kentucky. Tớ đoán hắn đã ngồi đó vài năm, bị hãm nhừ trong cái thực tế – ít nhất cũng là trong tâm trí hắn – rằng thất bại không phanh của hắn bắt đầu từ khi hắn bị mời khỏi BUDS. Ngay khi được phóng thích, hắn quay về Coronado, qua điểm dừng ngắn ở Texas, nơi hắn ăn trộm một tiệm rượu. Hình như Chúa cấm hắn *làm việc lương thiện* để kiếm tiền thì phải.”

“Bác sĩ tâm lý của bên cảnh sát nghĩ rằng ắt hắn hắn đã quay về đây cùng với ý tưởng mơ hồ về việc trả thù – ý tưởng chưa định hình cho đến lúc hắn ở đây. Bác sĩ nói với tớ và Syd là ông ấy nghĩ Finn được lời khi bị nhận nhầm là lính SEAL trong các quán bar địa phương – gã đã phát tướng trong những năm tại giam. Ông ấy nghĩ hành động bạo lực đầu tiên của Finn là cưỡng bức người hẹn hò với mình – một phụ nữ đã sẵn lòng rời quán với gã. Theo bác sĩ, Finn đã thích thú tận hưởng sức mạnh cùng nỗi sợ hãi, và nhận ra gã có thể làm gì với thân thể người ta, đại khái thế. Gã bắt đầu nhìn xuống danh sách của mình và rồi tấn công những phụ nữ đã có liên hệ với những người gã muốn gây đau đớn. Gã đã luôn cẩn trọng chỉ bám theo những đối tượng có kiểu mẫu thời gian khi họ ở nhà một mình. Syd là ngoại lệ. Và thậm chí hắn đã kể với bác sĩ là hắn đã lên kế hoạch tấn công cô ấy trong phòng trọ ở Phoenix. Cô ấy làm rối mưu chước của hắn vì đã về California sớm một ngày. Tạ ơn Chúa.”

Lucky nhắm mắt, không thể thỏa hiệp với ý nghĩ điều gì sẽ xảy ra nếu cô ở lại Arizona như ý định ban đầu.

“Chúng ta vẫn đang chờ kết quả xét nghiệm ADN của Finn, nhưng lần này tớ nghĩ chính là hắn,” Lucky nói. “Gã có mùi thuốc rõ rệt. Về phần Martin Taus, chúng ta chưa biết chắc làm thế nào hắn miêu tả vụ tấn công Lucy chính xác đến vậy. Tớ nghĩ ắt là hắn đã gặp Finn ở quán bar.”

“Syd sao rồi?” Frisco hỏi.

Lucky cười. “Cô ấy đang viết,” anh nói. “Cô ấy khóa mình trong phòng khách, và bắt đầu viết kể từ phút bọn tớ bước đến cửa. Cô ấy đang làm mẫu tin ngắn cho *USA Today* về Finn – một bài tiếp theo loạt cô ấy đã viết lúc trước.”

“Cô ấy, ừm...” Frisco cố gắng lịch thiệp. “Cô ấy đã trả lời cậu chưa?”

“Chưa.” Lucky biết chính xác bạn mình đang nói gì. Lời cầu hôn của anh. Lời cầu hôn ngốc hết cỡ và cực-kỳ-công-khai của anh. Đương nhiên là Frisco sẽ muốn nghe vụ đó. Thực ra, Mía chắc hắn đang ngồi ngay cạnh cậu ta, bám lấy lai áo cậu ta, chờ đợi từng lời để cô có thể gọi Veronica với tin tức cập nhật. Rồi Veronica sẽ nói cho PJ, PJ sẽ bảo Harvard, người sẽ gửi thông báo nội bộ cho phần còn lại của Alpha Squad.

Cái thực tế là Lucky đã thật sự cầu hôn không bị các bạn anh xem nhẹ. Thật lòng mà nói, đó là vấn đề nghiêm túc.

Vấn đề *ng nghiêm túc*.

Ng nghiêm túc...

“Chờ máy chút nhé?” Lucky nói vào máy. Anh đặt ống nghe xuống bàn bếp rồi đi xuống hành lang và gõ cửa phòng nghỉ cho khách đang đóng chặt.

“Ừm.” Nghe Syd thật nóng ruột. Cô đang viết.

Lucky mở cửa và nói nhanh. “Khoảng bao lâu thì em xong?”

“Hai giờ,” cô nói. “Ra chỗ khác đi. Làm ơn.”

Lucky đóng cửa, quay lại bếp và cầm điện thoại lên. “Frisco, bạn hiền, tớ cần cậu giúp.”

Syd gửi bài báo qua thư điện tử rồi đóng máy lại. Cô đứng dậy, vươn vai, biết rằng cô đã trì hoãn hết mức có thể rồi.

Luke đang ở ngoài phòng khách, chờ cô để họ có thể nói chuyện.

Vút buổi phỏng vấn của em xuống địa ngục cho rồi... Nhắc cái mông em về nhà và lấy tôi, khổn kiếp.

Anh không thể nào nghiêm túc. Cô biết thế.

Anh đã bị rối loạn bởi nhiều nguyên do. Anh không thích ý nghĩ mất cô, hoặc mất mát nói chung.

Lời cầu hôn ấy chỉ là nỗ lực bảo thủ để giữ cô bên anh.

Bảo Syd rằng tôi yêu cô ấy.

À, chắc rồi, anh yêu cô. Hẳn là anh đã nói ba từ đó với bốn triệu đàn bà trước Syd. Cô không thể quá coi trọng nó.

Và cô sẽ bảo với anh như thế. Cô không thể – và sẽ không đời nào – coi anh nghiêm túc. Cô quan tâm đến anh sâu sắc, nhưng không thể may rủi lớn đến vậy. Dù sao chẳng nữa đây là cuộc đời cô. Dẫu có tiếc nuối, nhưng cô sẽ nhận việc ở New York.

Cô sẽ đi thật nhanh. Họ muốn cô bắt đầu càng sớm càng tốt. Vậy nên cô sẽ gói ghém đồ và rời đi. Đau một lần, rồi nó sẽ qua. Như khi giật miếng băng vết thương ấy, cô tự nhắc mình.

Chắc chắn anh ta sẽ không nhớ mày được hơn một tuần đâu.

Ngược lại, mày sẽ nhớ anh ta cho đến hết đời.

Cô đứng thẳng người, vươn thẳng vai và mở cửa.

Luke đang ở phòng khách, anh đứng nơi cửa sổ, nhìn ra phía trước. Anh quay lại khi nghe tiếng cô, và cô nhận ra với cơn sốc là anh đang mặc bộ lễ phục. Mái tóc anh được chải gọn gàng, mỗi lọn đều đứng nếp. Anh không đeo mớ ruy băng trên ngực, nhưng có hàng đám huân chương. Thật lạ là anh có thể đứng với đồng trọng lượng kèm thêm đó.

“Anh sắp đi đâu sao?” cô hỏi.

“Anh nghĩ,” Luke nói, “rằng đây nên là câu anh hỏi em mới đúng.” Trông anh thật nghiêm nghị, đứng đấy như thế, bóng bẩy và lịch sự, không thềm nở đến nụ cười.

Syd ngồi xuống trường kỷ. “Vâng,” cô nói. “Em sẽ đến New York. Có tin nhắn trong máy của em. Họ đã đề nghị em nhận việc. Họ muốn em.”

“Thế còn đề nghị của anh?” Luke hỏi. “Anh cũng muốn em.”

Cô tìm kiếm trong ánh mắt anh, nhưng anh vẫn không mỉm cười. Không có dấu hiệu nào là anh đang đùa bỡn, không có dấu hiệu nào là anh biết việc này hoàn toàn trái bản tính anh ra sao. “Anh thực sự trông đợi em tin rằng anh muốn lấy em?” Cô nói nhỏ như hơi thở.

“Phải. Anh cần xin lỗi vì đã cầu hôn theo kiểu bất thường quá, nhưng – ”

“Luke. Hôn nhân nghĩa là mãi mãi. Em coi việc ấy *rất* nghiêm túc. Đây không phải là trò chơi chúng ta có thể tham gia cho tới khi anh thấy chán.”

“Trông anh giống đang chơi lắm hả?” anh phản pháo.

Cô không có cơ hội đáp lời vì chuông cửa réo vang.

“Tốt quá,” Luke nói. “Vừa đúng lúc. Chờ anh chút.”

Syd trông anh mở cửa. Thomas King đứng đó, Rio Rosetti và Michael Lee ngay đằng sau. Họ, giống như Luke, đều đang mặc lễ phục. Vòng tay họ đầy là những ...*hoa á?*

“Tuyệt,” Luke nói. “Vào đi. Đặt chúng xuống bàn, các chàng trai. Hoàn hảo.”

“Chào cô, Syd,” Thomas nói.

“Nếu các cậu không phiền chờ ở đằng boong tàu...?” Luke ẩy họ một cách dứt khoát hướng về cửa bếp. “Tôi có thùng lạnh đựng bia, rượu cùng soda ngoài đó. Cứ tự nhiên.”

Syd chăm chăm ngó Luke, chăm chăm trông mớ hoa. Chúng thực lộng lẫy – đủ loại và đủ màu. Bó hoa bao phủ toàn bộ mặt bàn. “Luke, cái này là vì sao?”

“Chúng dành cho em,” anh nói. “Và cho anh.”

Chuông cửa lại reo.

Lần này là Bobby Taylor và Wes Skelly. Cả hai mang theo mấy chiếc hộp nặng nặng vào phòng khách. Luke mở một chiếc và lấy ra một chai sâm panh. Anh đọc nhãn. “Xuất sắc,” anh nói. “Cảm ơn các bồ.”

“Cũng có một cặp không còn đấy,” Wes bảo anh. “Cho Frisco và Mia. Bọn tớ kiếm ở cửa hàng thực phẩm tự nhiên.”

“Chào, Syd,” Bobby nói. Anh trở ra sau nhà. “Boong tàu hả?” anh hỏi Luke, người gật đầu trả lời. Anh ta biến mất, kéo Wes cùng theo.

Hoa và sâm panh...? “Luke, cái gì – ”

Luke ngắt lời cô. “Hôm nay em đã nói rằng em yêu anh. Em thật lòng chứ?”

Chúa ơi. Cô đang cố gắng hết sức để thực tiễn về chuyện này. “Em đã nghĩ là mình sắp chết.”

“Vậy... ý em là chuyện đó không đúng?” anh hỏi, ngồi xuống cạnh cô trên ghế. “Ý em là em không thực lòng có ý đó?”

Syd nhắm mắt. Được rồi, cô đã nói chân thành. Chỉ là chắc chắn cô sẽ không *nói* thế nếu cô biết mình sẽ sống.

“Em có yêu anh không?” anh hỏi.

Cô không thể dối anh. “Có,” cô nói. “Nhưng em không – ”

Anh hôn cô. “Câu trả lời ngắn là tất cả những gì anh muốn.”

Syd cố nhìn vào mắt anh. “Không đơn giản thế.”

“Có thể chứ.” Anh nghiêng người hôn cô nữa, nhưng chuông cửa kêu vang.

Đó là Harvard. Quả là ngạc nhiên. Anh cùng đi với PJ. Tiếp đến là Crash và Nell Hawken. Rồi Cowboy và Melody Jones. Sau đấy là Mitch và Becca Shaw. Tất cả đều đóng bộ, như thể họ sắp đi nghe hòa nhạc hoặc là...

“Limos R Us,” Cowboy thông báo với nụ cười nhảu. “Ba chiếc nhé. Trắng, như yêu cầu.”
(*meo: Limos R Us là tên một hãng chuyên cho thuê xe limo*)

“Sẵn sàng lăn bánh, thưa ngài Đại úy,” Harvard thêm. “Vegas, chúng ta đến đây.”

Vegas à? Las Vegas á? Thủ đô cưới xin của thế giới ư?

Syd đứng dậy và trông ra cửa sổ. Quá đủ, ba chú limos chành ềnh, đủ lớn để chứa cả một đội quân, đang thảnh thơi nơi lề đường. Trái tim cô bắt đầu nện thình thịch, nhanh gấp ba lần trong ngực cô. Có thể nào Luke nghiêm túc thật...?

“Chào, Syd.” PJ tặng cô một cái ôm hôn. “Cô ổn sau chiều nay chứ?”

Syd không có thời gian trả lời. PJ biến mất với những người khác, bước vào bếp và ra cửa sau.

“Vậy,” Luke nói khi họ lại riêng tư. “Em yêu anh. Và anh yêu em. Anh biết việc ở New York rất tốt cho sự nghiệp của em, nhưng em cũng đã từng nói với anh là nếu có cơ hội, nếu em tìm được người đỡ đầu bảo trợ cho em trong một hai năm, em muốn bỏ công việc hiện tại và viết sách.” Anh giang tay. “Thế thì, anh ở ngay đây – ”

Chuông cửa kêu toáng.

“Xin lỗi.”

Lần này là Frisco và Mia. Họ vào phòng khách, theo sau là một người đàn ông luống tuổi mặc vét thẫm tay mang một chiếc vali lớn.

“Đây là George Majors,” Frisco bảo Luke. “Ông ấy sở hữu cửa hàng đá quý ở Ventura.”

Luke bắt tay người đàn ông đó. “Tuyệt diệu,” anh nói. “Tôi thực lòng cảm kích việc ông đến

đây thế này, Đây, ông có thể đặt qua đây.” Anh đẩy mấy bông hoa trên bàn sang một bên, kéo Syd ngồi xuống ghế.

Ngài Majors mở chiếc cặp táp, và bên trong là cả khay nhẫn. Nhẫn kim cương và nhẫn cưới. Syd không thể thở.

Luke quỳ một chân xuống trước mặt cô và nắm tay cô. “Hãy lấy anh, Syd.” Đôi mắt anh quá xanh. Cô có thể chết chìm trong đó. Cô có thể đánh mất mình mãi mãi.

Frisco hăng giọng và bắt đầu nhích về cửa bếp. “Có lẽ bọn tớ nên – ”

“Đừng đi đâu. Các cậu là bạn thân nhất của tớ. Nếu tớ không thể quỳ gối trước mặt hai người thì còn ai vào đây nữa?” Anh trở người chủ tiệm. “Tớ không biết ông ấy lắm, nhưng tớ hiểu rằng ông ấy phải là người rất tuyệt khi tới đây thế này.”

Anh nhìn Syd. “Hãy lấy anh,” anh nói. “Sống ở đây với anh, viết cuốn sách của em, sinh cho anh lũ nhóc, hoàn thiện đời anh.”

Syd không thể thốt nên lời. Anh nghiêm túc. Anh hoàn toàn và cực kỳ nghiêm túc. Đó là mọi thứ cô từng muốn. Nhưng cô không bật ra nổi một âm tiết ngắn gọn là đồng ý.

Và anh coi sự im lặng của cô là do dự.

“Có khi anh nên làm thế này,” anh nói. “Đây là kịch bản, Syd. Có một gã chưa từng coi trọng bất cứ quan hệ yêu đương nào trong đời hắn. Nhưng rồi hắn ta gặp em, và thế giới của hắn lộn tung phèo. Hắn ta yêu em hơn cả cuộc sống, và hắn ta muốn lấy em. Tối nay. Tại điện thờ hôn nhân Nhà Tuyết Tình Yêu ở Vegas. Em sẽ chiến đấu, chịu thua, ăn nấp hay đầu hàng?”

Syd bắt đầu cười. “Nhà Tuyết Tình Yêu á?”

Luke ráng hết sức mình để làm mặt nghiêm nghị, nhưng anh không thể ngăn đôi môi hé nở và tiếng cười bật ra. “Anh biết em thích thế. Bên anh, cuộc sống của em sẽ tràn đầy thú vị đấy, cung.”

Bên Luke, cuộc đời cô sẽ tràn đầy tiếng cười và ánh nắng rạng rỡ.

“Em đầu hàng,” cô thì thầm, và định hôn anh, nhưng rồi cô giật lại. Cô đang mặc áo phông, quần jeans, và tất cả mọi người đang mặc cho... *hôn lễ*. “Tối nay sao?” cô nói. “Lạy Chúa, Luke, em không có váy!”

Chuông cửa réo gọi.

Đó là Joe Cat và Veronica. Mia mở cửa cho họ.

“Tôi đã tìm thấy,” Veronica tuyên bố, “chính xác thứ Luke yêu cầu tôi tìm – chiếc váy cưới *mé* *đắm* nhất toàn miền Nam California.”

“Trời đất,” cô rầm rì với Luke. “Anh đã nghĩ hết rồi.”

“Quá đúng,” anh nói. “Anh muốn chắc rằng em biết anh nghiêm túc. Anh hiểu rằng nếu em thấy tất cả bạn bè đều biết anh nghiêm túc thì em cũng sẽ thế.”

Anh hôn cô, và đây là nụ hôn vô cùng chân thành. “Lấy anh tối nay nhé,” anh nói.

Cô cười. “Ở Nhà Tuyết Tình Yêu à? Dứt khoát rồi.” Mỉm cười với ánh mắt anh, cô biết đời mình sẽ không bao giờ như cũ nữa. Cô đã tóm được May Mắn. Vĩnh viễn.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>